AVENTURILE DETECTIVULUI JOE JENKINS

MORTUL BIN IBM

MORTUL DIN LOJĂ

Fɪᴍ tiranie MiYiivitîtu Mwicai! JOE JENKINS

.> Nfiemvrir. – Scumpă Clară! A în pierdut orice speranţă să mai găsesc un angajament Toate locurile ocupate... Cine să se mai gân- i!i?scă, acum pe timp de răsboi să angajeze un actor fără ocupaţie? Agenţii îţi rîd în nas când le vorbeşti ue un angajament. Cine e rnâi de norocos ca sa gâsiască un loc, joaca neutrii apuntameiite de rîs. Nu e nimic de lacul. – Nici eu nu ştiu ce am să iac. Mi-am piGpus eu însumi un termen: după trecerea acomia, îţi dau vorba îndărăt. Vei fi liberă iii – aceasta ti-o doresc, scumpa Clara, – vei găsi un băi bat mai bun şi mai norocos... Aşa după cum îl meriţi... – Al tău. *Kurf.*

o *Noiemvrir.* – Scumpa mea fetiţa! Astăzi am fost în singurul teatru la care până acuma nu mă prezentasem – la directorul Valoni al Teatrului Rembrandi. S'a purtat destul de po- tiiicos cu mine, dar mi-a declarat cu o mişcare ce regret din umeri, că n’arc niciun loc neocupai,— nici chiar de figurant! – Acuma s'a isprăvit. Mai aştept până la 15 ale lunii. $i pe urmă... *Kurf.*

£

Q Noteni’rfc. – Dragă Clara! O schimbare s'a produs, aşâ zicând peste nozpic: Fireşte, nu vreau s;1 fiu prea optimist... Căci încă nu ¿nimica sigur, – şi ceeace ani de gând nu e în ordinea carierei meie Dar lipsa ie învaţă ia toate.

«Prinfr'o inserţie într'tui ziar, ani cunoscut un domn bogat, -am expus o idee care sc pare că l-a imeresai; chestia casta: Aicea nu există o gazetă care şi se ocupe de evenimentele locale. Ziarele cele mari sunt absorbite de preocuparea de evenimentele mondiale. Mi-a venit o idee?, unei gazete care să se ocupe mai midi de interesele oraşului. Omul meu bogat a primii ca 5<1 finanţeze ziarul, do probă, un sfeʳf de Dacă isbuteşte afacerea, facem un contract pe mai mul|i ani. Şi atunci, draga mea ...

«Numărul ?i:di are să apara de îndată ce se va întâmpla vfim eveniment mai neobişnuit, cu ocazia căruia să ne lansăm. Dar... par'că e un făcut! Nu te petrece nimic. – nici un eveniment.’ S’ar părea că domnii.tâlhari, asasini şi boli au suspendat afacerile pe timpul războiului 1

‘Poate că tu n’ai- încredere că aş putea,

eu, să îndeplinesc această însărcinare. Să n'ai nicio grijă 1 încă de pe vremea când studiam dreptui, am câştigat adesea destui bani de buzunar cu articolaşe plasate pcla gazete. Are s<1 ihearg?, să vezi. Dar subiecte, subiecte'...

J5 Noiemvne. – Scumpa mea mică, astăzi am scos primul număr al ziarului nostru, l-am dat titlul ‘‘Senzaţia*. Ce e drepî, nu s’a întâmplat încă nimic deosebit, ce să justifice acest titlu. Numai nişte senzaţioare mai mici. Dar sperăm în viitor. Iţi alătur aci primul număr. Eu lucrez cu mare zel. Ieri am luat un interview unui diplomat exotic, aseară am asistai la o reprezentaţie în teatrul Retnbrandi: un celebru artist dela Burg din Viena juca pe Romco.

dntr'un antract, am puiuţ întâlni pe fiul directorului iiitr’unul din biurourile teatrului. L-am rugat să mă prezinte celebrului oaspe. At-a luat cu bunăvoinţa de bra| $i m’a con-dus în cuiisc. Am luat omului celebru un lung inierview Iţi scriu aceasta scrisoare la redacţie, aşteptând corecturile. La miezul nopţii: Al tău

fb Munivrie. – Dimineaţa. Scumpa Oara!

11 avem, îl avem! Căzui sensaţional! Mai curând decât aş ti crezul, s’a întâmplat ceva nemaiauzit; directorul teatrului Rembrandt, d-l Valoni, a fost asasinat ieri îndecursul reprezentaţiei. în loja lui directorială.

<lmi pare rău, desigur. Dar: am acuma un subiect extraordinar, şi cecace este şi mai important : suni singurul în stare de a da oare- cari amănunte în această afacere de asasinat. De ce? —vei vedea din articolul alăturat al ziarului ‘Senzaţia». Financiarul meu e mal mult decât mulţămit. *Ktirt.*

«Senzaţia *, *ediţie specială, dda 16 Noiemvrie. Directorul teatrului Rembrandt, Valoni, asasinat în loja sa directoriala.*

<0 Crimă îngrozitoare s’a comis aseară, între ora 10 şi 11, în teatrul Rembrandl. Se jucâ, cu sală plină, «Romeo şi Julieta» cu d-J Sch. dcla teatrul Burg din Viena. Pecând auditorul, răpit de jocul maestru al oaspelui, îşi avea îndreptată toată atenjiunea spre scenă, se petrecu în mod misterios, pe nevăzute şi pe neobservate, în sala de spectacol, o dramă cu mult mai sguduitoare decât acea care se jucâ pe scenă.

«D-l director Valoni intrase în loja sa

exaci ia ora opt. D-sa avea obiceiul să nu se arate în faţă, ci să rămână mai tot timpul în umbră, în fundul lojei. De oarece decât eva zile se simfiâ cam indispus, dăduse lejerului ordin să nu spună nimănui că eră acolo şi să nu lase pe nimeni în lojă. El însuşi nu se mişcă dela locul lui, nici în timpul pauzelor, în decursul cărora altfel veniâ uneori pe scenă.

*Directorul Valoni primi, peia ora zece, în loja lui pc fiul său, d-l Erncst Valoni, care, până la zece şi jumătate, rămase privind spectacolul alăturea de tatăl său. După aceasta, d-l Valoni junior părăsi şi loja şi teatrul şi se duse acasă.

Când, la H, reprezentaţia eră terminată, lejerul rămase surprins văzând că bătrânul lot nu se pregăteşte mcă de plecare. Băîti la ucâ de câteva ori. Nîciun răspuns. Atunci se hotărî sâ deschidă uşa lojei.

«Pe unul din fotolii eră blana directorului. Lojerul o iuâ şi se apropia de stăpânul său săi aju;o să o îmbrace. Dar directori«[1] nu se mişcă nici acuma. Lojerul se apleci asupra iui şi sări înapoi cu un strigăt de spaimă:în la|a lui avea un cadavru!

<ln momentul următor lojerul mai făcu o descoperire îngrozitoare: în jurul gâtului

mor- tului crâ strâns un şnur, un laţ, învârtii şi modal tare ta ceafă. Un asasin infam sugrumase pe director în loja lui.

«Lojerul declară cu hotarîre că nimeni ti’a intrat în loja directorială; nimeni afară de d-l Valoni ţiul. Loja avea c încuetoare aşa, că din- năuntru se putea deschide, de afară insă nu putea s’o descuie nimeni fără o cheie de precizie anume făurită. O astfel - de cheie nu posedau decât di rec torul şi lojerul. A! doilea exemplar s’a găsit în biîzti nărui asasinatului.»

75 Mw6mw. – Dragă Clara, -am primit scumpa la scrisoare de ieri. înţeleg interesul ce arăţi pentru cazul Valoni. Iacă dar ce esie mai nou în această afacere:

«lojerul a fost arestat. Aceasla erâ de pre- văzut Căci, în cele din urmă, e singurul asu- pra căruia poate cădea vr'o bănuială.

ᶜAm fost adiniaorî ;a comisarul care i-a luat primul interogatoriu. L-am găsit fparie nedumeri!. N'a putut să afle niciun fel de motiv care să fi îndemnai pe acest slujbaş la o ast-

feli de crimă. E în slujba teatrului de vr'o sase ani. Cu toate vremurile grele, câştigă aproape caşi în timp de pace, căci servea la primele "lojii unde venea lumea cea mai cu dare de mâna. În viaţa particulară e ireproşabil; nare nîci'jn fel de vi|iu. După depoziţia fiului, fatal său nu obişnuia să poarte la el niciodată sume jnâi însemnate. O percheziţie tăcută la domiciliul.’oierului na dat niciun rezu’lal. Nu s'a găsii 'nicio sumă de bani în casa lui, – şi nici altccvă suspect Fireşte toate astea nu dovedesc încă tolni. Am întrebat pe comisar dacă arc vr'o bănuială oarecare. A rămas gânditor. – apoi mi-n răspuns* nu.

«Şi cu aceasta ocazie, dragă Gara, am făcut ceva pentru care îmi fac acuma reproşuri. În cercurile teatrale eră lucru ştiut că între directorul Valoni ş; ţiul său nu domneau raporturi tocmai amicale. În fierberea convorbirilor, mi-au scăpat câteva cuvinte despre acest lucru. În momentul următor m’am speriat eu însumi de ceea cc spusesem, şi mă uitai la el cu sfială, – căci eră şi ei de fájl Am observat că a tresărit. Pe urmă am căutat să şterg pe cât cu putinţă, impresia pe care vorbele mele ar fi putut să o iacă. Am declarat comisarului că, în ce mă priveşte, cunosc pe acest tânăr ca pe un om absolut cinstit şi de o fire blândă, paşnică. Ei; cu asta cred că s’a trecui peste acest incident.'Oricum: În viitor am să-mi cântăresc mai bine vorbele._Al tău *KurL*

20 Noiemvrie. – Scumpă Clara 1 Evenîmen- lele se precipită. Fiecare zi

aduce noi surprinderi. Astăzi tânărul Valoni a fost arestat, subl imperioasa bănuială că şi-a asasinat părintele' ‘După cc lojerui continuă să’şi afirme cu tontă energia nevinovăţia, fură ascultaţi şi alfi I martori: un coleg al lui dela lojile de rangul întâi şi două garderobiere. După depoziţiile acestor trei martori, a trebuit să se înlăture orice bănuială împotriva lejerului, căci toată seara el a fost subt ochii aces!ora(caşi subto supraveghere, aşa că n’ar fi putut să iacă un singur gest neobservat de dânşii. Toţi trei au mărturisit ca pot să jure cum că lejerul n’a intrat îiicio singură data în loja directorului, înainte de sfârşitul spectacolului.

«Un singur om, în afară de director, a fost în loja lui: fiul său.

‘Acuma i s’a dat drumul lejerului, şi cercetările au continuat în direepa asta. S’au ascultat câţiva artişti şi funcţionari ai teatrului, şi s’au făcut constatări surprinzătoare. Casierul a mărturisit ca tânărul Valoni a ridicat în diferite rânduri dela casă sume mai mari decât cele la cari putea fi îndreptăţit Chiar în ziua asasinatului, i-a prezintai lui, casierului, .spre achitare, o tratâ de 15.000 mărci, trasă de fiu asupra tatălui său. Peste câteva orc, doi actori ai teatrului, cari aşteptau t;i anticamera directorului, auziră un violent schimb de vorbeîn- tre Valoni tatăl şi fiul. Vorbele anume nu le-au auzit, dar eră evident că bătrânul făcea reproşuri fiului sau.

«Unul din actori spune că ar fi înţeles, din pai tea tânărului, ameninjarez: c0 să regreţi odată sgfrcenia asta!» – Apoi tânărul Valoni â plecat *iritat, trântind* uşa în urma lui. Cei doi actori, care avuseseră de gând să ceară un acont, s’att retras intimidaţi în faţa acestei scene».

nzerge minunat. Numărul viilor apare poimâine. Penhu mâine sunt citai şi cu ca martor în afacerea asta. Vei citi în gazetă rezultatul în’.eragatoriilar. Noapte bună. *Kurf.*

«Senzaţia* ciela 22 Noemvrie.

Afacerea Valoni.

Propriu' fiu al asasinatului, bănuit ca ucigaşul sân.

Afacerea asasinatulir directorului, de tcaru Valoni se complică în chip din Ke în ce mii misterios. Alaltăcri r.i fost ascultaţi m?: mu ¡li martori, cari în ziua şi în seara or.:orukii au văzut pe tânărul Valoni şi au vorbit cu el. Redactorul nostru, d-l Kurt Harsfeld, dă mai jos un raport annunţi* asupra interogatori! lor luate. D-sa e cu atât mai mult ?n stare să raporteze despre rccastă afacere, cu cât a fost ascultat ca martor d-sa însuşi, c?.ci a avut şi d-sa o mică parte d.c amtsicc în această tragedie.

«Cel dintâi martc-r chemat a fost Ernest Valoni, fiul. Tânărul cm de lume, ale cărui aventuri de dragoste sunt ¿uuosctite, – o zpariţie elegantă, simpatică, – pâreâ acum

íoaríe concentrai bvsinţ şi palid.

CtaM: Domnule Valoni, le-am chemat ca sa ne spui ce ai văzut şi ce ai auzit în seara omorului.

Valoni: Domnule comisar nu pot să vă dau absolut ntcio iniormalie în această privinţă.

Comisarul (miratl; Cjm se poate?

Valoni: Se poate aşa, că eu am părăsit lea- irul la ora nouă şi junuialt.

Comisa nd Şi după ¿ceasta unde ap fost?

Valoni: M’am dus la prietena mea.

Comisarul: Cine e prietena d-lale?

Valoni: E d-şoara M. subretă la teatrul Orăşenesc.

Comisand: Al Ai rost dar în acest timp cu prietena d-tali*. şi ea poate sñ mánuriscascá acest lucru?

Valoni (eziîândl: Nu..

Comisarul Da; dar e un iacru pe care tra-buc să-l mărturiseşti d-ü; căci ştim că nu pu-teai ¿’o găseşti acasă pe d-ra M.j care juca în seara aceea, şi nu pute* să-şi pârăsiască teatrul înainte de ora ¡1; şi nici nu l-a părăsit. Cc aveţi să răspundeţi la asea?

Valoni: Aveţi dreptate; n'am găbii-o acasă pe d-ra i\V

Comisarul: Şi nu ştiaţi că avea să joace în seara aceea?

Valoni: Ba da; am ştiut. Dar... aveam mo-tive să cred că se va scuză, şi nu va juca.

Comisarul: Va spus ceva d-ra despre o astfel de intcnfiune?

Valoni; Nu.

Comisarul (zâmbind): Atunci veţi trebui să-mi spuneţi, ce va făcui să credeţi că d-r?. M. se va scuza în seara'aceea şi nu va juca?

Valoni (ezilând):Fiindcă trebuie sivă spun... credeam că am oarecarî motive de gelozie. Mă dusesem să observ vila d-rei .M.

Comisarul: Hm. Va dat prietena d-voa.Mic vr* odată motive de gelozie ?

Valoni: Nu. dar...

Comisarul: Ce dar?

Valoni – În seara aceea am fost chemai la telefon; şi cineva mi-a comunicai că d-ra Al aşteaptă, în vila ei. vuita unui bărbat.

Comisarul: Cine va făcut această comunicare?

Valoni: Nu ştiu. Eră o voce dc bărbat care nu-mi eră cunoscută.

Comisarii!: La ce oră vi sa făcui această comunicare?

Valoni: Puţin după ora 9.

Comisarul: La bi'.iroul teatrului?

Valoni: Da.

Comisarul: Hm... Toate astea cam conglasuiesc eu constatările noastre. D-l Harsfcld, redactorul ziarului *‘Senzaţia** mărturiseşte şi d-sa că va făcut o vizită în biurouf teatrului şi v’a rugat să-l prezentaţi artistului din Viena, pe care apoi- l-a imerviewat în prezenta d-laîc. Apoi d-ia – era cam pela ora 0 şi jumătate, ai spus că nu nu mai ai timp de stat. D-l Hars- fckl Ic-a însoţii până la

poartă, le-ai urcat în automobil şi ai plecat...
Valoni: Da. toate astea sunt aşi
Comisarul: Unde e vila prietene: d-lalc?
Valoni: hi aleea Cireşilor.
Comisarul: Şoferul d-taîe poale să mărturisească, ctintcâ într'adevăr a:i mers acolo?
Valoni: Mtam condus automobilul singur.
Comisarul: Hm... La aleea Cireşilor,.. Şi ce s'a mai petrecut pe urmă?
Valoni: Ani lăsat automobilul intfo pădure alăturea de aice şi m’arn postat în umbră, observând visa prietenei mele. Am sfat a?â acolo vr'o două orc...
Comisarul: Ai observat ceva suspect în acest timp?
Valoni: Nn, nimic.
Comisarul: D-la zici că ai stat acolo două orc. Ceai fiieut pe urma?
Valoni: M-am în tors la automobilul meu şi în’am dus acasă.
Comisarul: Va să zică automobilul a stat două ceasuri în drum. E ciudat că nimenea n'a văzut acest automobil.
Valoni: Dar v'am spus că am iras automobilul în umbra copacilor. Nu voiam sa fiu văzut, de aceea stinsesem şi 'felinarele.
Comisarul: Cu adevărat minunată precautiune... Şi când aţi sosit la locuinţa d-voas(re?
Valoni: Poate să fi fost miezul nopţii,ser»

viforul meu, m’a întâmpinai cu vestea îngrozitoare despre asasinarea tatălui meu.

Comisarul se ridică.

— Domnule Valoni, îi zise cu seriozitate,— spusele d-tale sunt în contrazicere cu cele a şase martori cari nu pot fi bănuiţi... La 0 şi jumătate ai părăsit teatrul; aceasta e a$â. Dar ceeace nu nc-ai spus mai departe, se dovedeşte cu martori. Căci... pela ora IO le-ai întors la teatru.

La auzul acestor vorbe, Valoni sări, palid şi tremurând.

— Domnule comisar, îngână el,--nu este adevărat! Am părăsit teatrul la 0 jumătate şi nu m’am mai întors.

— Dar toţi actorii de pe scenă le-au văzut, în. fundul lojei directoriale, lângă tatăl d-iale, urmărind piesa.

— N’am fost eu I

— Insfârşit trebuie să-ij mai atrag atenţia asupra unui punct cu deosebire agravant. Asasinatul sta în scaunul său într’o atitudine care nu dovedea nici cea mai mică luptă, cu iaţn spre scenă. Aceasta însemnează că cel care intrase în loja lui şi a stat vr’o jumătate de oră lângă dânsul, ii erâ bine cunoscut. Cumeă însă acesta a fost şi asasinul, despre asta nu poate să mai încapă îndoială.

— N’am fost eu!

— Domnule Valon:, – U’ «»‘¿jict 6<ă-

/JUîucOL ai asaii''uL iafat d-taie’

Vtffe* ari'ihvi'C 52 »’¿¿-¿/JCi

cu iuţeala fuîgerului în oraş. Publicul din zi în zi mai iritai, să împărţi! în două tabere: una jură că numai Ernesf Valoni poate să fie ucigaşul, cealaltă îl crede nevinovat, incapabil în nieiun caz de o asemenea crimă. Noi vom line în curent ne cititorii noştri cu această «afacere sensaftonală, în chipul cel mai nepărtinitor şi mai obiectiv.

24 Notenvric. – <Senza(ia' merge strălucii. Astăzi am desfăcut 1.000 de exemplare numai din vânzarea cu numărul în centru.

În afacerea Valoni nu c nimic nou. Cel mult ar fi de notat că numărul acelora cari îl cred nevinovat creşte mereu. Chiar şi la politie am auzit exprimându-sc părerea că tânărul Valoni e nevinovat. De allfel se zice că Valoni a rugat pe detectivul american Mr. Joe Jenkins, care se află încă în Germania, să se ocupe cu cazul său. – Multe salutări. Kart.

30 NâCMvrit',- Dragă Clara, – ieri am făcut o cunoştinţă interesanta. După mai mul! timp uram dus la tealrJ Rembrandt, acum întâia oara. Teatrul a for! redeschis subf o nouă direcţiune. În foaier mi-a atras atenţia un domn înalt, cu umerii Largi, cu ;a| a rasă proaspăt, cu bărbia pufernieă şi cu privirea rece din ochii suri, cari parcau a pătrunde, observând liniştii, oameni şi lucruri. Am întrebat despre el şi mi s'a spus că e Mr. Joe Jenkins, celebrul detectiv

american. Prin regizorul de teatru-

Moisi Irul«
Lei

lui i-am fost apoi recomandat Mă cunoştea după nume; Citise reportajele mele din «Ser- zafia< şi mă felicita pentru observaţiile mele pătrunzătoare şi pricepute, cum zicea. E un om politicos şi pîăcut.cu aiurele unui om care a- străbătui lumea Întreaga. De altfel. m'a invitat să-l ajut în cercetările lui. Am primii, Fireşte.

În numărul viitor al ‘Senzaţiei* publicăm portretul d-lui Joe Jenkins. AI tău KwA

5 *Decemvrie.* Dragă Clara’ Cu Joe Jciikin aproape m'am împrietenit. Ieri mi-a arătat o probă despre cum lucrează. AVa luat deki redacţie ia ora 10 diminca|a ca să-l însoţesc până la poşta centrală, Inchipuieşle-ţi, aci a constatai următoarele: tânărul Valoni a tosí chema; într'adevăr la telefon, în seara crimei, în blu- roul său dela teatru, k ora 0 şi 10 minute. Chemarea a venit cíela o stafie telefónica publică; convorbirile acestea se înregistrează, după cum se ştie, pentru controlul laxelor. Şi acuma urmează lucrul cel mai extraordinar! Ştii de unde a veni: chemarea? Dela (elefor.ui din foaierul teatrului Rcmbrandi! Xu-i aşa că c ceva de necrezut ? Şi afară de aceasta grozav de imprudent! Această descoperire poate să duende altfel, la două concluziimi: sau că Valoni e nevinovai şi e vorba într'adevăr de un altul, care a telefonat ca să-l depărteze din teatru, —sau că această chemarea fosi simulată şi ticluită numai pentruca Valoni să-şi papare un Jenkins caută cu im zel febril. să descopere pe acela care a

telefonat din foaierul teatrului lâ biurou. Salut *Kjirt..*

S *btccmvrie.* – Scumpă Clara 1 Joe Jenkinş a tăcut o nouă descoperire. Ar părea neimportantă, dar la un moment dat ar putea sâ arunce asupra întregii afaceri o lumină hotarîtoare. Valoni fiul a părăsii teatrul în blană, şi s’a reîntors în palton-ulster. Şi mai ciudat este că acest ulster. un fel de mantă galbena, lungă, nu se mai găseşte nicăiri din seara crimei. Lejerul. garderobierul, şi portarul, îşi aduc aminte foarte bine că Ernest Valoni, când s’a întors, era în ulster. Culoarea galbenă deschisă.a paltonului trebuia să bata la ochi. Lejerul afirmă lucrul cu atât mai sigur cu cât paltonul răspândea un parfum bine cunoscut lui, parfum de orhidea, favorit tânărului Valoni... Şi în loja directorială şi acuma pluteşte un uşor miros de orhidee.... Curios, nu-i aşa?...

W

■*2 Decemvrie.* – Scumpa Clara 1 Joe Jenkins mi; cam răsfaţă cu prietenia lui, – ba pot spune că uneori ml şi enerv’ază. Celebrul detectiv parc 2 fi prins o simpatie extraordinară de mine, – ceeace în sine e un lucru măgulitor, din nenorocire sentimentele lui prieteneşti se manifesta aşa, că la orce oră, obişnuită sau neobişnuită 3 zilei, dă năvală peste mine. De- ună/i vine la mine la ora 7 dimineaţa. Mâ miram ce sâ sc ii întâmplat, – şi ce crezi că

vrea, însfârşii ? Mă întreabă daca n'am observată oaspele celebru din Viena, în seara omorului, a avut câteva ezitări, şi în actul din urină a lăsat afara o scena întreagă... A lipsii apoi vr’o cinci minute... N’ai observat? – ‘Cum nu, i-am răspuns, fireşte c’am observat.. Atunci Jeiikins începi: să râdă: – «Moft: Te-am păcălit, nu e nimic adevărat din toate astea . O glumă cam copilăreasca pemni un detectiv, nu-i-aşa?

‘Altă glumă: Acu câteva zile mă întorc acasă la miezul nopţii. Menajera mea nu se culcase încă. Imi spuse că pela IO venise Mr. Jenkins şi îi spusese că eu i-am făgăduit fracul meu. Trebuie să observ, aci, că eu nici n’atn Irac. Menajera mea îi spune acest lucru, uar e! stăruie să-i arate dulapul de haine; apoipleacu. Când i-am întrebai a doua r.i, ce-a însemnai aceaUa: ei a isbucnil în hohote de rîs, zicând că totul n’a fost decât o glumă. Ciudate glumei

«De multe ori iară? e foarte amabil şi plă-cui. Aseară vine pela 9 cu o sticlă de punci şi ma învită să beau un păhărel cu dânsul. Apei se duce la sobă, scoate cenuşa, face tocul, şi peste puţin stăm amândoi în fata paharelor de punci. De mul:, n’am mai tras un chef ca ăsta! Jenkins e un conviv foarte amuzant Am vorbit despre câte toate. Nu poi să’mi mai aduc aminte bine despre ce anume, – dar ştiu că .am vorbit şi despre tine, ham -,r§<ai cj «ortretn? (frj «• ¡g» *frimile* rabafin.

■rF **OP.** foftaydiâi ***chiti*** *¿2A,* jenkins se râzimă cu spatele în fotoliu, ridică ochii în

tavan şi zise:

«— O să avem oarecari surprinderi, Mr. 1 larsfeld. Peste câteva zi ie ...

«Mă uitai la el zâmbind. «Vorbeşti de chestia asasinatului?» îl întrebai.- ‘Da-. – Va să zică d-ta nu crezi că Valoni a fost criminalul ?» – «Nu!» răspunse el – «$i eşti pe urmele adevăratului vinovat?» Da!»

«Pnţi să-|i închipueşti cât eram dc curios. .Dar credeam că e indiscret să mai întreb. —lucru dc altfel şi tic prisos, lă Joe jenkins.

‘Salutari cordiale *Kfirt*

17 Decemvrie. Scumpă Clara, – asI.V.i a venit Jenkms în redacţie la mine. – «Să fii r;ata, îmi zise, mâne îi vom avea în mânii», – «Pe Cine?» îiiireh eu – ‘Pe ucigaş!* – «Cu adevărat ?' – * Da, mâne la amiazi». – Unde ?>- În cafeneaua Sirius. Vei veni şi dta». – «E nevoie să fiu şi eu acolo?» —«Da; nii-ai stat îtiir'ajufor până acuma, – trebuie să fii de faţă şi la riesiiodánúnl. Alará de aceasta, are să fie un articol minunat pentru «Senzaţia». Aşadar sâ iii gata. Vin să tc iau ’a 12 fâr'un sfert, deîa locuit!}a d-lale...»

ef’o|i sa-!i îiichipuieşli cât sunt de curios. Mâine iţi voi scrie despre loaie cu deamă-ntiniul. Salut.

Kurt.

18 Dra*ă Clara! E ora 11 ju-mătate. Sunt întră asilare extremă. La Î2r‘un

sferi are să vină jenkins şi să ma conducă la locul unde vrea să aresteze pe asasin. Ce voi vedea? *Cine* va fi?... Dar tocmai aud pc Jenkins venind...

(Peste o oră).

'Scumpa mea comoara... Trebuie sa ne despărţim pentru totdeauna. Am pierdu: partida. lartă-mă, daca poţi, şi gândeşte-te că tot ce am făcut, am făcui pentru tine.

«Afară, înaintea uşii mele, Joe jenkiiis sc plimbă în sus şi-’n jos. li aud paşii regulaţi, ca aceia ai-unui temnicer. Şi-a împlinit promisiunea... Mi-a arătat pc asasin,

«Ora eră 12; mă uitam mirat la Jenkiiîs, nu eră altcineva cu noi.

«Ziceai ca la Î2 o să-mi arăţi pc asasin. Mr. Jenkîns îi zisei eu.

■ «Numai decât, îmi răspunse ci.

«Aşadar – cine e? întrebai cu inima strânsă. Atunci Jenkins se apropia, işi apăsă mâna pc umărul meu şi zise:

— «Dumneata, domnule Harsfeld'

«Şi – arc dreptate. Eu am fost.

‘Eu am telefonat din foaier tânărului Valoni, ca sâ-i depărtez din teatru. După ce a plecat, m’am dus prin curie la garderoba lui, mi-am făcut masca lui şi am îmbrăcat paltonul galben care atârnă în cuer. După ce m’am transformat astfel în tânărul Valoni, am trecut ostentativ prin sălile teatrului şi am intrat în loja directorială, aşezându-ma în umbră alăturea de bătrân. Şi el m’a luat d^p: fiul smj ‘ d^ nu ru-a. adresat cuvântul de loc, în urma certei ce iu.: sese între dânşii. Apoi i-am aruncat latul

' după gât şi l-am sugrumat. Toiul s'a petrecut cu mare repeziciune...

«O să întrebi poate, îngrozită, de ce? .Nu pot să-ţi dau decât un singur răspuns; din ambiţie. – dinir’o ambiţie nebună. Căutam senzaţia cea mare, ca să-mi lansez gazeta peste orişicare concurenţă posibilă.

«Jenkins, cunoscător de oameni, m'a bănuit delâ început Acuma îi pricep şi glumele: Parfumul uşor de orhidee din dulapul meu de haine, i-a întărit tot mai mult băiiueiile. Fireşte, paltonul-ulster nu mai există; dar jenkins a găsii în cenuşa sobei mele doi nasturi, cari l-au pus pe urme mai departe.

«Pentru el a fost un experiment. A reuşit; – dar eu plătesc în schimb... cu viaţa mea.

<Oricum, – jenkins e un gentleman. Mi-a lăsat cu generozitate timpul să-|i scriu aceste rânduri. Şi mi-a lăsat aci şi un revolver.

«La ora 1 şi jum. Mr. Jenkins are să intre în odaia aceasta... lată tocmai aud la turnul bisericei sunând jumătatea... Adio, iartă pe al tău *Kurt*

«Post-scrîpfum. – În momentul acesta a pornit glontul...

«Vă trimit scrisoarea mortului, ceasornicul şi fotografia lui. Voi îngriji ca pe amintirea lui să nu apese apropriul crimei. Nimeni să nu ştie de ce a murit – Să mă iertaţi şi pe mine. Dar cu nu mi-am făcut decât datoria.— Dumnezeu ştie cât de greu mi-a fost.

CITIŢI COLECŢIA

LESÎIE CHARTERIS

Avat orile Sfânt ulni

|

AU APĂRUT:

L SFÂNTUL LA O-W (c«l- liltai N*. 1)

2. Omul care s’a jucat cu moartea
(COl. 15 lei lr- 2)

3. A î e n l u r a Eroica

4. îngeri cu teta murdare

5. SUS MÂINILE!

4

VOR APARE:
6. Sfântul conlia Tigrului
7. Sfântul la Londra

LVjr J» .iryrri W j

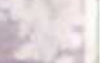

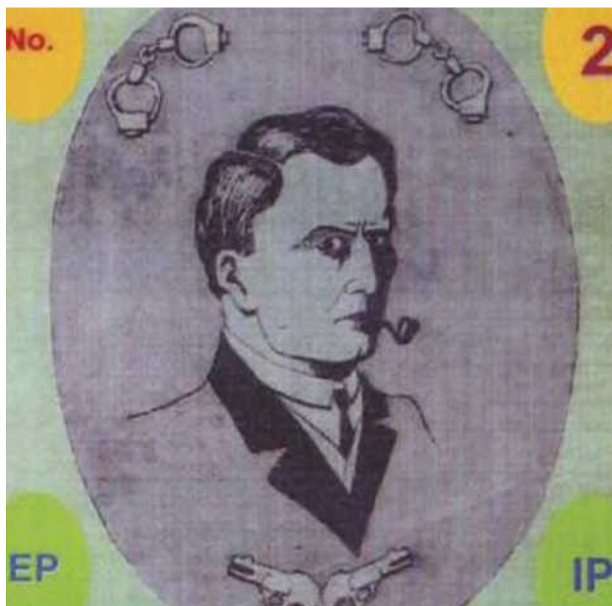

WEirffTTTrDnTFTTViT VniFBfeM
JOE JENKINS

S' 3

CARTS DE VIZIT*

--^ÂRTÂ DE VIZITA

Dio zveotnrile detects ului amtrican JOE JENKINS,

Un cer posomorii de Decemvrie apăsă o* supra oraşului Hamburg, când Ircnul deln amiarl, din Berlin, intră bubuind în gara. Hamali dădeau năvală pe coridoare ; se produse un furnicar de oameni cari coborau, se salutau, se chemau sau Hecăriau împreună ; apoi torenlul de oameni începu să se scurgă prin hinel în curtea gării. Aci aşteptau şiruri de trăsuri şi uutopjobiîeîn câteva minute noii sosiţi se răspândiră în ţoale dlrecplle oraşului.

Un om înalt, svelt, cu tipul pronunţai american, şl care urcase fără grabă treptele tunelului, rămase un moment locului, căutând din ochi. Apoi cu peşi holărîji se îndreptă spre domnul bătrân distins, care părea a aşteplâ la o parte

— Domnul Olsen ? întreba americanul şî întinse mâna celui ce aşteptă

Fa|a bătrânului se însenină.

— Numele meu c Olsen, zise el politicos. Şi d-voaslra sunteţi Mr. Joe Jenklns ?

— Negreşit, răspunse zâmbind cel înlrebal.

— Dacă-mi dat» voie sa vă rog, urmă d-l

Olsen, luând de braţ pe Jenkîns şi trecând cu el pe trotuar,—să nu mergem numaidecât acuma acasă la mine. Aş propune mai bine sa ne oprim la un restaurant, să luăm masa acolo, şi în acest timp să va povestesc toate ciudăţeniile, din pricina cărora v’am rugai le-‘«grafic să vcnifî la mine la llambufg.

După câha timp ajunseră în faţa hotelului Atlantic

— Să ne oprim aci, zise dl Olsen, – se mănâncă bine la restaurantul accsla. .

D-I Olsen, care părea a ii un muşteriu cunoscut aici ceru o cameră separată.

După ce iară servî|i cu aperitive şl rămaseră singuri, Olsen se plecă pujln privind drcpl în ochii defectivului.

îmi permiteţi să încep numaidecât cu povestirea cazului care, cum veţi puleâ să vă închipuiţi, îmi apasă sufletul cu marc greutate...

Detectivul ridică păhărelul, privind lichidul limpede, apoi îi turnă pe gât şi răspunse:

Vă rog. începeţi« sunt gala sa vn ascult.

— Ceeace mi s’a întâmplat mie, Mr. Jcnkins şi ceeace o sa vă spun acum,— începu domnul bălrfin cam ezitând, – e în sine un lucru aşâ de neînsemnat, incâl cred că un criminalist de cei ohişnuiţi ar rîde de mine. Tocmai dcaceea m’am adresat unui criminalist ex'rnordiner, cum sunteţi d

voastră. Am citit că sunlcti reţinut din cauza evenimentelor la Berlin, şl mai şliu ca Mr. Jenklnsia

în cercetare de predilecţie cazuri în cari Investigaţiile poliţieneşti obişnuite nu pol duce la nlciun rezultai.

Detectivul lua un sandvici cu Icre.

— Posesiifl, vă rog, zise.

— Eu. după cum şliţi Mr. Jenkins, suni mare negustor. Reprezint de cinci ani consulatul unei republici din America de sud. Nu mâ silesc să va spun, că am pornit dela începuturi foarte modeste. Am cutreierat multă iunie, şl nu stau aci la Hamburg decât de vr'o câţiva ani. Ml-a convenit atmosfera internaţională care domneşte aci,— şi am avut şi norocul să mi meargă treburile bine. Acuma sa venim la ceeace mi s’n înlâmphl: se poale, ha e chiar probabil, că pe rnulll alţii ceea ce o să vă spun nu i-ar fi neliniştit, bn poale nici nu i ar (1 dat de ioc atenţiune. În ce me priveşte însă, eu sunt un om meticulos şl nu pot trece uşor peste întâmplări pentru cart n'am nicio explicaţie, oricât de neînstmnăloare mi s’ar părea ..

Mr Jenkins împinse farfuria dinaintea lui şi privind cu ochii lui pătrunzători la interlocutorul său, zise:

— Eu, d-le Olsen, am făcui de meii experkiila că nu există în viaţa lucruri neînseninăloare.

Consule! se gândi un moment, î$i trecu mâna peste frunle.apoi urmă, toi ezitând încă:

— Putefi să vă închipuifi, Mr. Jenkins, cS eu ca mare comerciant, primesc zilnic numeroase cataloage, broşuri de reclamă, pretOri curente, – ş'aşa mai departe. Eu, co om

conştiincios arunc ochii peste ele, dar fireşte că o cienjie mai deaproape n‘am fimp să aeu fiecăreia dintre ele. Dor, printre aceste upăriluri, ma surprinscarta de vizită a unui dentist, – şl cu etfit mai mult. cu cât ml s'a rîmis de repe-ile ori, poate şi de zece ori; întotdeauna la interval de câteva zile Ei, în cele din urmă acest lucru n’ar avea nimica ciudat în sine; muîţi reclamagii urmează sis-temul acesta, de a le pisă cu stăruinţă. Re-petarea acestei corespondenţe începea şi ¡nă amuze ze. Eu em dentistul meu cu care sunt foarte niuiţămit, n'am niciun motiv ca s5-l schimb cu altul. Dar iată ciudăţenia care se întâmpla. Din întâmplare era şi o prietenii a ne.cslii mele de fată, când am primii iar o astfel de carto da vizită. Clătinând din cap, zic ne re şi ii-melc : —Jar o cartă de vtzUă a d-rului Kcrras 1“ Doamna care erâ de fată întrebă mirata: —„Cum? o cartă de vizită dda doctorul Karras? – Ce adresa «re ?“ – II i>răl cnrla cu adresa ei. – Easeuiiâ un moment, apoi zice: – „Lucrul e din cale afară ciudat; căci QÎPS! doctor Karrag, dentistul a cărui adresa e a'ci, e mort de mal iiine de doui anii“

„Trebuie să vă mărturisesc. Mr. Jenkins, la cceste vorbe mă cuprinse un fior, Ce să însemneze asta? Poale prietena nevesliimelc se înşela,—căci nu grå imposîbilca să existe doi doctori cu acelaş nume Mă dusei deci

a doua zi la adresa indica!ă pe carlă, şi dobândii perfecta sigcrranfii: Dr. Karras încetase din viajă de doi ani şl jumătate, şi un aii doctor cu acelâş nume nu se mai găsea în Hamburg.

.Ma cuprinse un simţământ ciudat de nelinişte. Cine, şi în ce scop, îmi trimetea aşa de regulai cărţile de vizită ale unui mori ? Sa fie o farsă ? Se părea să fie aşa. Cu toate astea ceva îmi spunea ca nu putea să fie o simplă farsă.

„Cu afacerile cari îmi iau tot timpul, începusem să uit de toată comedia asta Până alaltăieri dimineaţa, când poşta îmi aduse iar o caria de vizită a doctorului dentist Karras. Voiam s'o arunc în coşul cu hârtii ca după obicei,—când mă răspândii. —Nu, ml-am zis, – aici nu poale să fie lucru curat. Sa păstrez deocamdată caria aceasta.

.Am încuiat-o în sertarul bluroului meu. Acuma urmează o ciudăţenie care lc întrece pe toate.

Jn noaptea acelei zile de alaltăieri, avui un vis ciudat. Mi se părea că aud vâjâitul valurilor mărit,apoi un cântec uşor.. M'am deşteptei de jumătate .. Nu visasem ; căci lot mai auziam şi acuma un zurăll, apoi câteva cuvinte pronunţate destul de răspicat,—şi spre marea mea surprindere, în limba rusească, pe care o pricep, căci am stai şi în Rusia vr'o câţiva ani. Câte un cuvânt îmi ajungea la ureclie, dar sensul întregului n'am putut

?5-l prind, căci vocea era învăluite, abia şoptii 8.

„Am sării din pal, deschizând brusc uşa Jvroylui meu. Prima mea privire căzu asupra gramofonului pe care-l am în odaia mea de lucru. Se înrSrleâ încă zurălnd, şi deodată se opri Ma uilai prin odaie, – erâ lumină, ou ioate că ştiam bine ca o stinsesem. Fe- reasira era deschisa, deşi lol alfil de bine ştiam că o îuchiscsem Trebne să vă spun Mr Jcnkins, cî locuinţa mea este o vilă mica pe şosea, şi bîuroul meu e în parter.

ĂG mai încăpeâ îndoială ; cineva pâlruh-’ese acolo, Unde era, – pe unde fugise ?... Alergai fa uşa din afară ; – era încuiată, cheia pc dinăuntru Mă înlorsei la fereastră... Grădina eră cufundată în întuneric: mi se păru numai cu aud un zgomot, un scârbit, în dreptul porj!i.

„Acuma examinai odaia Nu lipsio nimic. Casso dc bani era nealinsa. Trăsei serîarul biuroutul. Spre marea mea suprprindere, îl găsii descuiat. Dar găsii acolo o mica sumo de bani pe care o pusesem ca sa-mi plătesc a doua zi pe furnizorul meu de ji- fjari,—inîaciă. imî adusei aminte că o pusesem pesie corla de vizita pc care voiam s’o pSs- rez. Ridicai bancnotele, – carta nu mai erâ »colo D

Detectivul lacu atent pe convivul său, ca se apropia chelnerul, să continue cu servirea prânzului. Tăcură amândoi, şl după ce chel-nerul ?e depăriă iar, luă vorba Jenklns:

— Vasăzică aveļi în biuroul d-voastre an gramofon... E cam ciuda!, un gramofon în cdalade‘lucru a unui om aiâl de serios.. Cum se «explică asia ?

— E adevărat, zise consulul zâmbind cam cu sfială, e un lucru cam ciudat; dar Irebue sa vă mărturisesc: este din partea mea aşa o toană. Când mă plictisesc cu lucrul îmi place să fac câte o mică pauză şi să pun gramofonul s2-ml cânte ir'o arte italienească celebră sau vHun *tango...* Aceasta mă recrelaza.

Defectivul aprobS.din cap.

- Aş vrea sa mal întreb un lucru. Câte persoane sun!eļi în casa d-voaslra, cu stăpâni, slugi,—şi cari sunt ele?

— Afară de mine şi de nevastă mea., răspunse consulul, – mai avem două cameriere, fele în casă, şi o bucătăreasă; apoi mai este.. mal este ..

— Ei, spuneţi, mai e cineva în casa domniei voastre?

— Acu câteva săpismâtr,— urmă consulul cam ezitând, —am dat adăpost la mine unui vechia prieten din tinereţe; e un om care « cunoscut odinioară vremuri mai bune, dar a a fost persecutat, de soartă ?i a trecui pr ii •nalte lipsuri şi mizerii. Când a venii ia mine, nu-mi :nai venia să-l recunosc, pe bietul Origorie Dişnikof. Dar cum mie mi a surîs ¡nai mult soarta, nu m’am putut opri să nu dau ospitalitate acestui vechlu prieten, cu care odinioară am împărţit mizeria, l-am dai câte ceva de lucruₜ—corespondenţă în iimbi şiră-

ine pe cari le cunoaşie, – pentru ca să nu pară că îi fac pomana. Peste zi stă la mine; seara se duce undeva-nu ştiu—unde are o odae cu chirie

—Şl aveţi foaia încrederea în omul a- cesin ?

— Absolut E un om inielîgent de inimă, şi cu toată sărăcia în care a căzut, de o cinste fără bănuiala Acum câteva zile mi-a încredinţat o sumă de bani pe cori i-a economisit, rugându-mă su-i păstrez, şi dacă se'* poale să-i fructific cumva, dar fără nici *o* obligaţiune.

lenkins aprobe iărăşi din cap.

— Şi ziceţi; – urmă apoi, că aţi primii nici mulie cărţi de vizită de felul acela. Puiet! să-mi arălaţi una ?

— Cum nu? lai-o pe asta.

Consulul scoase din buzunarul său larg, Încăpător, o cariei pătrată, mare, pe carton gros, velin, şi o prezintă deieclivutei, care o examină cu interesare.

O ţinu câteva momente În lumină, apoi aprinse un chibrit pe care-l purtă deasupra, caşi când ar fi voii să încălzească cu încetul cerlonul.

Consulul prinse braţul detectivului.

— Ceeace încercaţi e zadarnic, zise; —la asia m'atn gândi! şi eu : scriere secreta, cu ..cerneală sîmpaiica'', cum se zice. Nţj e«le:

am să vă spun de unde şl iu acesl lucru.—Dar

mai întâi altceva:

„ieri la amiază, cum mă întorceam deic Bursă, întâlnesc în mul|ime un domn, a cărui fată mi se păru cunoscuta. După fizionomie, eră «n rus; în îmbulzeala mă atinse, şl dispăru apoi numaidecât. Prima mişcare mi-a fost la ceasornic şi ia portofoliu ; şi unul şi altul erau la focul lor. Căutând aşa, observ :m obiect tare în buzunarul din afară al jachetei. Pun mâna şi scol..

— O caria de vizită ? întrerupse detectivul.

— Da, o caria de vizită de ale doctorului Karras, dentist. Acuma, Mr. jenkins, toi sângele mi s'a urcat ia cap În loală nebunia asia e metoda, îmi ziceam,—aici frebue să fie un scop, trebuc să se urmărească ceva...

„Am un prieten chinusl, un om foarte învăicf,-mă reped până la locuinja lui, $i spre norocul meu îl găsesc acasă, l-am dat curia s'o examineze. A făcu! mai mult decât d-ia. A încălzii caria, a încercai cu diferiţi rea- gen|i chimici, a presăra! o cu prafuri, a ars în foc un colţişor din ea,—nimic 1 Concluzia lui a fost: Caria nu conţine nicio comunicare secretă ; e probabil o farsă ce |i se face“.

„M’am întors acasă pe gânduri. Eram aşteptai la masă. Povestii nevesli-mii pe scud păţania cu caria. Dlşnikof, care la masa de obicei cu noi, erâ şl el acolo. Duc mina ia

buzunar să scoí caria... Carie dispăruse I

Consulul se uilă lung Ja detectiv, cere În rândul lui prlreâ gânditor în pamănt

— E CCTR ce spr.iape mă Inebnneşle,—re-itiE consulul; ce dracu de idee să fie asta, •:fi să IrinvH cuiva cărRle de vizită ale unui om mori ds mult, şi nu numai cu poşia, dar ţa i 1? şl vâri în buzunar? Şl ce poale în ■semnă ca să pairen?! pe fereastră în casa .mui om, numai pentru plăcerea d’a face să cânte gramofonul?! Apoi cine şl pentru ce să-mi fure acele cărţi misterioase, din biurou. şl chtar din buzunar? . Nu. Mr. Jcnkins,-aici nu poala $2 fie o s?mplă farsă. Am impresia cu ma ameninţă o primejdie.. De’aceear'am şi telegrafia! cu sa-ml veniţi în ajutor cu experienţa şi agerimea d voastre.

— Cu lóate cS această cartă nu cuprinde, cum se pare, nielo comunicare,— zise detec-tirul după o alia scurtă ref'exiune, – totuşi o să vă rog şi ml o lăsaţl penlru un lîmp scurl Hui aveţi şi altele ?

— Mai am patru

— Vă rog sa mi te da|i şi pe acelea

Consulul scoase portofoliul şi i le prezintă.

— Stat! îu şoseaua Rolhenbaum domnule Oteen *1*

— Da, la No. 345.

— Bun Am să viu în aslăssoră la d-v. Pân'aluncl mai am cera de lucru Este şl o portiţă dosnica la vila d-voasfre ?

— Do.

— Ca aiâl mai bine; puteji să mi încie- din| atl cheia acelei poiilje ?

— Da, o am loldeaana cu mine: ial-o.

— Să nu inlrati în astă seară în bluroul d-voaslre şi să nit spunej! nimănui că mă oş-leplo|i. Cred că am să va telefonez înainte de a veni.

— Vă aşlepl, Mr. Jenkins.

{n vremea asia masa se termină şi cei doi domni se despartirá. Când Olsen se îndrepta spre stafia automobilelor şi sta gata sa şi aleagă unul, se auzi chemat din urmă Se în-toarse. Eră tot Mr. Jenklns, care venise repede după dânsul.

— Aş vrea să mal întreb ceva, d-ie Olsen, zise detectivul. Ţi a aires Ieri În amiezi cineva alenfiunea că legalura dela gât î|i era de-ranjală?

Consulul se uită uimit la detectiv, se gândi un moment, apoi răspunse aproape îngânând:

— Inir'adevăr, cineva mi-a atras a'enjiunea că-mi era deranjata legătura.

— Cine-a fosl acel ciñera? întreba Jen- ktns liniştii.

— D-l Dişmkoi.

În momentul urmaior detectivul arăla cu capul îndăral, aproape neobservat, şi zise încet:

— Vă rog priviţi aţa ca din întâmplare îm-prejur. De câtva timp un domn ne obserrá. Stă colo, lângă un automobil. Il cunoaşlefl?

Coniuliii întoarse capul încet, ca ua nu

atragă alenjlunea, şi văzând pe acel om păru foarte emoţionat. Răspunse cu vocea tremurătoare :

— Da, îl cunosc. E rusul pe care Pan» întâlnii de mai multe ori la bursă.

Tocmai voiâ să facă o mişcare spre shăin, când jenkins, cproape fără să se inişle din loc, îl prinse de braţ-

— Sla|l pe loc, îi zise.

În acelaş moment slrăinul sări în automobilul lângă care stătea; trăsura porni cu jnare iu|eala...

După amiaza posomorită de Decembrie,urma o seară întunecoasă! umedă. Nori negri apăsau asupra oraşului. Felinarele ce se aprindeau pe rând, sclipeau slab prin ceaţă.

Consulul Olsen stătea la fereastră şi privea gânditor la ceafa întunecată de afară. Avea impresia d'a fi fost părăsii de toata lumea. Jenkins nu mai dăduse semne de viată,—şi era «cum ora li Numai sgomolele oraşului, sirenele din depărtare ale vapoarelor din port, străbateau confuz tăcerea de afara, din jurul vilei.

Consulul se depărlă citând dela fereastră şi Ireeii în odaia lui de dormit. Mai aruncă o privire, printre perdele. în grădină, apoi se culca în paf şi stinse lumina

Multă vreme se frâmânlă fără să poală в-dormi Mereu îi apărea figura rusului. Apoi însfârşii cîzu înlr'o uşoara somnolentă. La un momelii 1 se păru că aude paşi uşori prin gradina. Îndată se deştepta iar, sari din paf. Nervii săi supraescifa|l l-au înşelai, poate. În

cele din urma îl cuprinse iar un somn neliniştii

Putea să fie pela miezul nopţii, când consulul Olsen fu deşteptai de o voce omenească ce rosiia numele lui. Se ridică, şe- Kând, în pai. Odaia era cufundată înlr'un întuneric de nepătruns. Ascultă cu încordare. Tăcere...

Deodată auzi pentru a doua oară roslin- du i-sc numele Coborând din paf, prinse cu mâna tremurătoare revolverul pe care 1 |lnea pe măsu|a de noapte, inlr’aceslea auzia larăş vorbind—cuvinte ruseşti.

Cu revolverul în mână, se strecură până la odaia Iul de lucru şi privi pe gaura cheii. În bturou era întuneric. Ţinând arma gafa, împinse repede uşa şi întoarse butonul luminei electrice.

În mijlocul odăii, cu spatele la dânsul, era un om.

— Ce cau|i aici ? întrebă consulul cu revolverul îndreptat spre omul străin.

Acesta se întoarse cu un zâmbet amabil:

— Bună scara, d Ic Olsen.

Consulul scăpă revolverul din mâna : în fata lai era Joe Jenkins,

— V’am lăsat să mă aşteptaţi cam mull d-le Olsen,—începu detectivul după o pauză scurta. Dar am şi avut mult de lucru în vremea asta. O să vedeţi numaidecât I... Trebuie să v3 dau câlevB explicaţii. Dar vă rog, îmbrăca fl-fă mal întâi...

— Nu e nevoie, răspunse consulul; suni hine şi în halat

— Mai înlâi de ioale, începu Mr. lemklns, trebuie să vă fac o imputare. d-leOlsen. Nu ml-afl spus adevărul întreg. Sau mal bine zis, nu mi eti spus lot ce $llaļi. De pildă : nu m! aţi spus că sunteļi rus de origine şi că numele dv adevărat e Fedor Mdîulln...

Consulul făcu ochii mari, – rămase ca trăsnii în fata detectivului. Aresia continuă, cu sânge rece:

— Pot chiar să vă spun mai moli, d-le Olsen. Acum vr’o 50 de ani aţi fosl depoijlal în Siberia, ca osândit politic. Aţi lucrai mai mdļi ani în minele de aur siberiene de la iunissei şi Tunguska Inlr’una d»n zile, unul din tovarăşii dr. de ocnă a găsii un bulgăre mare de aur, pe care a reuşit să-i ascundă. Această comoară trebuia să uşureze fuga înlrogei echipe. Cu cea dintâi ocazie favo robliâ. cu toţii plfinulau să ia drumul fie spre America, fie spre China

„□-voastră însă, d- le Ohen-Mellulln cu-itoşieaţi ascunzătoarea aurului. Inir'o noapte de ftoemrle umedă ţi întunecoasă, aţi fosi ispiti de această comoară, aţi pus mâna pe ea Şi aţi fugii fuga v’a reuşit, dar tovarăşii d-voastre au rămas subt o supraveghere şi mal aspră după aceasta..

„Cu averea însemnoiă ce va căzuse în mâni, aţi început în America o noua viată.— Trebuie să recunosc: aţi căutat să răscum-păraļi fapta voastră în diferite chipuri. Aţi munci! din răsputeri, şltot aşâ faeeļl şi acum. AU făcut mult bine, şl aţi uscat multe Ja-crSmî d’ale dcsmoşleniļtlor soartei, aşa pe

(Scule.

„Dar foştii d-voaslre tovarăşi v'ou Jurai răzbunare; nu v’au ertal trădarea de aluneca.

«Trei din el ş’-an redobândii libertatea în vremea aceasta: Vasîlef, acela care a găsii bulgărele de aur, Borkovski şi Dişnkol Da, Dişn'koÎ cere r/a fost, cum mi-aţi spus, un prieten din tinerele al d-voestee, ci tovarăş de ocnă, condamnat politic şl el. Ani de zile aceştia Irei, în munca de ocnaşi, scrîş- neau şi dorul lor de răzbunare luă proporţii uriaşe, supraomeneşti... Nu mă întrerupe^!, dle Olsen – zise Jer-ktes. la cn gesl de protestare nl consulului; – ceea ce trebuie să şti|l, e că sunteţi ameninţai de o mare primejdie... Aşadar, aceştia trei au sosii de câtva limp aici în Hamburg, după cc cu mar? greutate v’au dat de urmă Deşnteof, cu care efi avut o mai de aproape legătura de prietenie în timpul caplivilălii d-voaslre, v’a fost trimis ca ademen-îlcr. Avea însărctearen ss vă găsească punctul cei mat vulnerabil în viaţa d-voastre de acuma, – căci răs- bunarea trebuia să f e cât mai teribilă. Işi ziceau, aceşti oameni, că poate că nl un copil ia care ţii, sau altceva oşă. Un simplu

ornor săvârşii asupra fostului lor tovarăş li se părea prea pujin pentru setea lor de răshnnare – Dar când Deşnlkof le-a făcui cunoscut că n'aveţi copii, nici aii „punct vulnerabil", anhoiărît totuşi moartea d-voastre. Deşnlkof eră destinat ca să execute sentinţa.

„Ce s'a întâmplat ? Ceva ce nu poate să explice decât psihologia speciala a rusului. Deşnlkof a venii în casa d-voeslrc ca duşman. Dar felul în care 1 aţi primit, căinţa ce a|i arătat, felul în care l-a{l tratat, – loale au făcui din el un devotai al dv. Orişi care altul î-ar fi isgonll, i ar fi arălal uşa,
- d-voaslra însă î-a|i adăpostii, i-aî înlesnii via|u, a|i făcui dinir'-jn vagabond un om cu roslul lui şl i-a|i deschis perspectiva u- nui viilor cu ţoale itilesninle Acest lucru l-a mişcat, şi ura lui s'a transformat curând inlr'o adevărata dragoste şi devolare. F.l care venise cu gândul ca să vă omoare, a- cama caulâ tot chipul ca să va apere de planurile duşmanilor dv. de moarte,

„Âceşiia însă erau nerăbdători. Dişnikof nu mei venea la întrunirile lor; alunei au hotărî! să-l ameninţe Dar cum ? Nu-i cunoşteau locuinţa. Ştiau atâla, că el loală ziua stătea la d-voaslru dar nu dormea aci. Cum să sc pini în confact cuci? Cum sa-i scrie? Erâ o imposibilitate, – sau ar fi fost o marc primejdie, cu să 1 adresese o scrisoare aicea.. Dar acuma să mi da|i voc să

mă înirerup, şi sa mă înlorc Ia misterioasa împrejurare ce se învârteşte în jurul acelor inesplicablie căr|I de vizita nte doctorului dentist Karras. Va rog să iji atent.

Detectivul se dele la o perie, şi consulul Olsen văzu gramofonul deschis Pe placa verde, la mijloc era una din cariile de vizita iile d rului Karras. Jenkins dete drumul resortului, gramofonul sfărâî p»j|în, apoi se auziră foarte clar în ruseşte, cuvintele următoare :

— „Origorie Dcşnikof, ic so.năm încă odaia, sS execuţi sentinţa de moarte împotriva frădătorului Maliulin, zis Olsen. Ziua fixată esie 16 Decembrie. Dacă va Irece acest termen, vel fi Iu însuţi condamnai şi executat de unul din noi. – VasileT, Bor- kovski.“

Consulul era galben ca ceara. Căzu în- Ir’un fotoliu.

— Cunoaşteţi aceasta voce? întrebă jenkins

Olsen-Mfiliulin ridică o privire rătăcită spre detectiv.

— Da, răspunse îngânând. E vocea lu? Vasilef; acela care a găsii aurul.. Dar, pentru Dumnezeu, Mr. jenkins, ce să însemneze toate astea?

— Cum? n’aţi înţeles încă?

Consulul dete din cap, făcând ochii mari.

— El bine, urmă detectivul» ceea ce spus prietenul d-YMisIre, hlmis’ul, er» mei. Caríe asía, ca şi tóale celelalte, n'au nici o scriere secrelă; şi cu lóale asiea coniln o misivă, lată cum: soni ca nişte nlăci de gramofon inamicii d voastră au ajuns, din întâmplare, în posesia

unor car|l de vizite «le răposatului doctor dentist Karras. şi forma lor mare, cartonul pros, li s au părui potrivite ca plăci de gramofon Se vede ca tiu cunoscut încercarea făcută cu unele bancnote englezeşti, cari au semne secrete, cu ajutorul cărora, puse pe un gramofon, dau sunete ce dovedesc, cu cuvinte omeneşti, a utsnlicitalea lor.

„Am descifrat ţoale acesle carii: cele din urmă repetă ameninţările împotriva d-lui Dişnikof. Păcat că n’o avem şi pe ultime ce vi s’a slrecural în buzunar, şi dl Dişnikol a (inut-o la el.

„Da, d-le Olsen, – ţoale acele căr|i de vizită cari v'au făcu! alâla sânge rău şi îngrijorare, erau destinate d lui Dişnlkof Era avizat despre acesl mijloc de corespondenţa, şl le aştepta întotdeauna cu tremurare. El a scos caria din biuroul d-voastre, şi lot el a scos caria din buzunarul hainei d-voaslre Va aduceţi aminte, când v*am întrebai, dacă nu v’a făcurclneva nfenl c§ vi s'a deranjai legătura dela gât î E mijlocul cel mai simplu ca sa explorezi un buzunar a) hainei. El a ghicit de pe fa|a dv. agitată, sau a şliul că I se trimileă o nouă misivă, şl îşi propunea să o descifreze, ca să vă apere de prime]-

diiJe ce puteau sa vă ameninţe... MS TC|Iîn-treba, pentru ce nu v’a descoperit leale a-ceste planuri ele complicilor săi ? Lucrul nu e greu de espllcal Ma’ întâi pentru ca el însuşi sa nu fie...

Ip acest moment, un strigă! mare de groaze răsună în tăcerea nopţ-L Delcclfru! tresari:

— Aşa dar loluşl c prea târziu ! mur mură el.

Prinse revolverul şi sari pe fereaslră în grădină

Câtetc momente, consulul rămase ca aiurii la locul lui. Ţoală casa se ridică în picioare; se auziră voci, paşi pe coridoare

Când Olsen cobori şl el în grădină, găsi pe Jenkins plecat asapra unul corp, care zăcea fără vîa|ă pe nisipul grădinii.

Dalecllvul scoase un felinar de buzunar şl lumină faţa mortului. Consulul se apropii.

— Dişnlkofî murmură el cu vocea sugru-mală

— Da, răspunse Jenldns încet; a murit pentru dv.. d-le Olsen Dacă n’ar fi slat toată noap'ea de pază înaintea vilei, poale că pum oalele asasine v'ar fi atins pe d-voaslră...

Din're tufişuri ieşi la iveală un grup de oameni.

— Sunt oamenii mei, zise Jenklns înlor—cându-se spre Olsen. Au reuşit cel pu|ln să puni mâna pe asasini, deşi din nenorocire ceva prea târziu-

„lală CB ii duc legaţi. D-voasfra însă, d le Olsen, să mulţămiţl lui Dumnezeu că aţi scăpai de ei.—bieţii oameni pe a căror nenorocire v’aţl clădii norocul vostru 1

OHN SILOCH

JOHN SILOCH

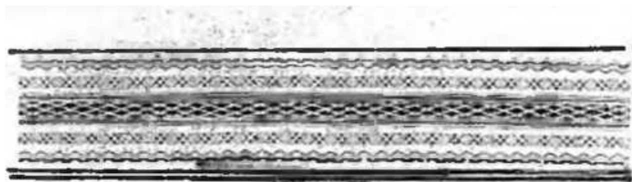

OHN SILOCH

JOHN SILOCH

AVENTURILE DETECTIVBLui AMERICAN JOI JEIIIIS

COIRNIL DE PIETRE FRISE

Colanul de pietre false

—.Din aventurile detectivului JOE JENKINS —

Cortina de mătase se închise fâşâind dc asupra pânzei. Peste iot în sală luminile se rea- p linseră. Prin rândurile marelui cinematograf trecu ea un suspin de uşurare. Ici şi colo se ivea caic o batistă în degete sfioase, ştergând câte o lacrimă furişată.

înaintea scenei se afişă numărul ce avea să urmeze. Spectatorii consultară programele. Apoi lumina începu să se stingă iarăş până ne întunericul făcându-se complet, pe pânză apăru în litere albăstrii :

„CRONICA SĂPTĂMÂNII-

Orchestra porni o melodie de marş, şi filmele zuruiră unul după altul: „Scene de pe câmpul dc răsboiu“... Sărituri dc pe o stâncă în apa unui râu... O defilare pe dinaintea unui monarh străin... Apoi urmă un film:

„SOSIREA CELEBRULUI ESPLORATOR SVEDIAN SVEN BfiDIN IN BERLIN".

Peronul goi al gării aparii pe pânză; apoi tpăniră câţiva domni în frac, luându-şi pjzi- ia; htă şi trenul soseşte; uşa unui vagon re- ervatse deschide, şi zâmbind şi salutând coboară elfbrul esplorator. Câţiva călători, cari veni- ciă cu acclaş tren, se opresc curioşi şi rîzând.

hi acelaş moment răsună un ţipăt dc spaimă >rin cala de spectacol.

hi acest ţipăt răguşit tremură o astfel de pe[5] mă de moarte, în cât o parte a publicului * dc pe scaune tremurând şi înfricoşat. Târâit de picioare, vălmăşag dc glasuri, umplură ala. Filmul fu întrerupt; muzica tăcu şi lumi» a sa reaprinse. Toţi ochii se îndreptară spr- ocul dc unde răsunase strigătul.

Eră în rândurile dintâi; un bărbat căută să iea îngrijiri unei femei cc zăcea fără mişcare i braţele lui. Câţiva domni alergară şi îşi ofe- iră serviciile ; câteva doamne se apropiară pline e compătimire de grup, neşliind ce să facă şi e să zică.

Doi uşieri ai teatrului ridicară uşor pe femeia sşiiiată şi o transportară cu grijă, în vestibul, ndc o aşezară pe o canapea.

Un domn care îi urmase, în mijlocul grupuri de curioşi şi compătimitori, scoase din bu- mar o sticluţă de cristal.

— Un moment!

Uşierii, cari socoteau ca duiniul era dc sigur n doctor, se deteră respectuoşi la o parte, hainul frecă tâmplele femeii leşinate cucon- mi'ul sticluţii.

Peste câteva secunde ea deschise ochii turburi..

Străinul se întoarse şi făcu senin unui .servitor :

— O trăsură •

Servitorul alerga numai decât.

Bărbatul femeii leşinate făcea impresia unu» meşteşugar mai cu dare do mână. Se apropiS dc străin şi îi întinse rr.âna.

— Vă inulţămesc. Aţi făcut ne vestii mele un mare bine, un marc serviciu... Sunteţi medic, fără îndoiala...

Mai nainte ea cellalt sa fi putut răspunde ceva, omul ss grăbi să continue, încă tot zăpăcit şi iritat:

— Aş vrea să te rog, domnule doctor... sj ne însoţeşti până acasă...

Presupusul doctor stând la îndoială, cl insistă, cu vocea aproape rugătoare :

— Veniţi. vă rog, cu noi... Ca să vă spun drept, – m’aş teme acuma să rămân singur cu nevastă-mea...

Străinul îşi întoarse prixirea fnlrebătoarc dela femeia leşinată la bărbatul ei, şi tăcu.

— Trebuie să vă spun, urmă soţul, că zilele acestea în'am aşteptat mereu la un acces sau la vreo alta catastrofă...-

— Nevasta d-tale a :ost aşadar bolnavă? Nu, bolnavă n’a fost; dar altceva trebuie să se fi petrecut cu dânsa... Ceva ce uu pot înţelege până în ziua de astăzi. Nici venirea noastră aci, la acest cinematograf, n‘a fo" ■*.>-

implăloare... Nevastă-mea m’a tîrît aproape u sila aici... Trebuie să se fî aşteptat la ccvă... i din toate lucrurile neînţelese cari s’au pe- "ecut zilele din urmă în casa nica, accesul cesta nu o decât o ultimă verigă...

Străinul aruncă o privire cercetătoare asupra uncii care îşi revencâ încetul cu încetul, apoi isc liniştit :

— Bine, am să viu.

Servitorul sc întoarse.

— Automobil »'am găsit, zise, dar am găsit birjă. Aşteaptă afară.

Străinul aprobă din cap.

— Să mergem dar.

Pe asfaltul umed de ploaie al s tracici or no < tarşiţe «ale Bcrlinului-vcst, se oglindeau în sute c reflexe luminile electrice. Pe când birja îi gănâ încoace şi încolo, bărbii tul căută să dec lângâcri cu gingăşie nevestii sale care, palidă că şi lipsită do puteri, zăceâ pc pernele trăirii. Capul ii atârna greu pc umărul soţului ei. ei doi bărbaţi priviră în tăcere faţa frumoasă, inără. peste care treceau din când în când lu- rile- tremurătoare ale felinarelor de pc străzi, hiar şi acum, în această jumătate de conştiinţă, iţa femeii avea încă, o expresie de spaimă şi j groază, şi umbre adânci melancolice îi în- jrcuîau ochii. O cută dureroasă eră imprimată t junii buzelor sale şi corpu-i părea încă şi suma străbătut de fiori.

Pe când cei doi bărbaţi sc uitau cu compă- timbe la tânăra femeie, se parii că încordarea trăsăturilor feţii sale începea să cedeze; expresia de chin trecu

eu încetul într’un zâmbet liniştit, de completă uitare de sine, şi capu-i alunecă de pe umăr pe pieptul bărbatului ei. Acesta o sueţinâ cu gingăşie, şi ascultându-i respiraţia acuma înceată şi adâncă, zise zâmbind : – Doarme.

Străinul, care stătea în tăcere în faţa pere- chei, aprobă din cap.

— Da, doarme bine şi adânc.

Soţul oftă greu.

— Mai întâi, domnule doctor...

— Nu sunt doctor, întrerupse cellalt. Numele meu e Joc Jenkins...

Celuilalt par’că îi stătu respiraţia.

— Cum? îngână însfârşit cu vocea tremurătoare; Mr. Joc Jenkins, celebrul detectiv?

— El însuşi.

— Ei bine, domnule Jenkins, – şi prinse strângând mâna celuilalt, – nu ţi poţi închipui cât mă bucură acest lucru... E caşi când Preved în ţa te-ar fi trimis în acest moment în calea mea... Căci pot să te asigur: ceea ce am să-ţi spun cred că are să fie o problemă din cele mai curioase de care a avut să se ocupe vr’odată un detectiv.

— întocmai, zise Joc Jenkins zâmbind, – ini-am zis şi eu numai decât că aci trebuie să fie la mijloc cevâ ce intră în meseria mea...

Femeia păru că tresare în acesl moment. Jenkins duse degetul la buze.

Trăsura trecuse acuma de mişuiala sgoind- Wasă a stradelor principale şi cârmi prin stradele liniştite ale suburbiei. Lumina felinarelor *-prin aceste alee* întunecate deveniâ mai tur- ¿urc şi mai rară, şi casele se ascundeau tot măi mult îndărătul grădinilor adânci şi tăcute.

Cum capul tinerei femei căzuse pe pieptul bărbatului, mantaua i se desfăcuse puţm. Un automobil trecând alături, aruncă o lumină vie asupra ei; în acel moment Mr. Joe Jenkins zări la gâtul femeii un colan mare de briliante de o formă şi to strălucire rară. Ochii detectivului se fixară cu uimire asupra giuvaer! calei or stră-

lucitoare, căn co mintea mai mult modestă a proprietarei lor. Bărbatul, care observase privirea mirată a detectivului, zîmbi uşor.

— Colanul e de imitaţie, W. Jenkins, îi L-am cumpărat nevestii mele acii vr'o patru săptămâni dela un negustor ambulant cu douăsprezece mărci.

zise.

Detectivul dete din cap şi se. uită iar la colanul strălucitor, ale cărui pietre de o mărime neobişnuită^ făceau să se bănuiască într'adevăr, chiar dela început, că nu erau adevărate. Joe Jenkins se plecă asupra femeii adormite, îi as? cultă respiraţia, apoi zise :

— Cred că poţi să-ţi începi acum povestirea* Cellalt aprobă.

— Numele meu e Michaelis, Oscar Michaelis, Sunţem luaţi de roai bine dt doi ani, De me-

Trăsura trecuse acuma de mişuiala sgoinci- Oasâ a stradelor principale şi cânii 1 prin sira- Hc liniştite iile suburbiei. Lumina lelinarcfer irin aceste alee întunecate deveniâ mai tur- ¡urc ş: mai rară, şi casele sc ascundeau lot mai iu»t îndărătul grădinilor adânci şi tăcute.

Cum capul tinerei femei căzuse pe pieptul tărbatului, mantaua i se desfăcuse puţin. Un rutoinobil trecând alături, aruncă o lumină vie supra ei: în acel moment Mr. Joe JenKins zări a gâtul femeii un colan marc de briliante de. • formă şi o strălucire rară. Ochii detectivului e fixară cu uimire asupra giuvaericalelor stră- ncitoarc, cari contrastau curios cu îmbrăcă- nintea mai mult modesta a proprietarei lor. 3ărbatul, care observase privirea mirată a dc- ectiv ului, zîmbi uşor.

— Colanul« dc imitaţie, Mr. Jenkins, ii zise, .-am cumpărat nevestii melc acu vr’o patru ăptăniâni dela un negustor ambulant cu două- prezecc mărci.

Defectivul dete din cap şi se uită iar la co- anui strălucitor, ale cărui pietre de o mărime icobişnuita făceau să se bănuiască într’adcvăr, hiar dela început, că nu erau adevărate. Joc Jenkins se plecă asupra femeii adormite, îi as- :ultă respiraţia, apoi zise :

— Cred că poţi să-ţi începi acum povestiroa-

Cellalt aprobă.

— humele meu c Micliaelis, Oscar Michaelis, Suntem luaţi de mai bine de doi ani. De mc-

..Nevastă-mea însă continua să privească cu- unu! cu încântare, în cele din urmă îmi zise :u o intonare aproape îmbufnată :

— ,, Şi eu vreau să-mi cmnptri numai

decât :olanul ăsta, OscarJ

„Dădui din umeri resemnat şi mă întorsei pre negustorul ambulant:

— „Cât costă ? întrebai.

„Se uită la mine cu o privire sfioasă.

— „Douăsprezece mărci, răspunse în cele din ;rmă.

„Ncvastă-mea întoarse capul încet spre mine i îmi «aruncă o privire despre care ştia din ex- lerienţă că eră pentru mine irezistibilă.

j.Insfârşit. ca să o scurtez, Mr. Jcnkins. iun umpărat colanul. În contra voinţei mele, cu ecaz, – şi mereu cu speranţa că ncvastă-mea 'avea sa poarte colanul de, pietre false. Nici u l-a purtai, mai de loc. Cel mult dacă l-a ua odată seara, privindu-se în oglindă şi bu- arându se de strălucirea pietrelor de imitaţie; *i* mă uitam la ca zâmbind, ca la bucuria unui jpil. Poate o să mă crezi un om slab, Mr. Jcn- ins, – dar eu nu pot să iau în nume dc rău nci femei slăbiciunea de a se împodobi; e în rea ci.

„InLr’o scară, când mă întorceam din oraş, tiilncsc iar pe negustorul ambulant în strada oastră, nu departe de casa mea. Se uită la .ine cu sfială, salută uşor şi pleacă mai de- arte. Eu mă opresc şi mă uit lung în urma >i. cum statura-i uscăţivă şi niţel adusă din

spate dispărea în întunericul sării. Nu ştiu de ee, Mr. Jenkins, pe când mă uitam aşâ mă cuprinse simţirea că această întâlnire trebuia să fie prevestitoare de\ ău.

Sosesc acasă; de obicciu nevastă-mea mă întâmpină dela uşă. Astăzi pe prag nimenea. Cam neliniştit, trec prin coridor; deodată aud un sgomot ciudat. îmi zic: Aicea plânge cineva. O femeie – nevastă-mea. Mă înde optez după acele scâncete şi găsesc ¡»sfârşii pe Fanny în odaia oi. Un moment mă opresc în uşă, cu inima bătându-nii tare, speriata; n'am mai auzit nici odată un plânset atât de amar, nemângâiat. Intru în odaie, – ea sare zăpăcită şi începe să-şi şteargă cu batista ochii roşii şi umflaţi, – dar, ori cât am întrebat-o, Mr. Jenkins, nu mi-a spus de ce plângea.

„În dimineaţa următoare primii o comandă mai mare; un giuvaergiu de frunte din Berlin voia să aibă şase casete de abanos fin sculptate, pentru giuvaricale. Având atâta de lucru, n’am mai ieşit di a casă o săptămână întreagă.

„Alaltăseară, cam pela ora şapte, cineva sună ia uşă. Mă duc numai decât şi deschid ; nu c nimeni. În momentul următor văd ceva alb pe jos, e o carte pc care cineva o aruncase prin despicătura dela uşă prin care ni se aruncă de obicei« corespondenţa. Mă plec şi o ridic : e un „Calendar de modă[1]'. Vr’un colportor mi l-a aruncat ca reclamă. îmi zic: după terminarea lucrului am să frunzăresc prin el, – şt-l vâr în buzunar

„'/un eram obusil de munca, am uitat sa-< ¡pun nevestii despre calendar. După masa, ma ntnrsei în atelier şi continnm să lucrez panii pre miezul nopţii. Când niă dusei sa mă culc, levastă-mca dormia.

„Avem lumină electrică. Aprind lampa de >e măsuţa mea de noapte şi încep să răsfoiesc vin calendar; pentru mine cel mai hun mijloc Ic a dormi e să citesc ceva în pat. Simt cu ncctul cam mise închid ochii; cu o mişcare pe umătate inconscientă puu cartea pc placa de tiarmoră a măsuţii şi mă biruie somnul.

„Nu şDu cât voi fi dormit, dai* deodată mă ieşteptr simţind par’că cineva ar fi tras do dapumă şi mi-ar «i sgâriat apoi mâna. Mu rcc Ja ochi; odaia e luminată; îmi' aduc a- ninte că uitasem să întorc butonul lămpii elec- rice. Numai decât observ şi cauza fenomene- or ce în zăpăceala somnului aproape mă spe- laseră : Eră Puk, căţelul nevestii mele, care ini sgâriâ mânile, uitându-sc cu ochi speriaţi pre măsuţa mea de noapte. Animalul tremură lia tot corpul şi ai fi zis că părul i se sbâr- ise pc spinare. Ii urmez privirea şi în mo- ncntid următor văd ceva uimitor de curios : *.evâ cc eu însumi n’aş credo, dacă n aş fi vă- :ut cu ochii: încet, ca mişcată de o mână ne- •ăzută, cari ea se deschide pe măsuţa de noapte : oile rnşăic una după alta şi cartea rămâne i.şâ, deschisă. Sar din pat şi îmi torn apa din *ană peste cap; nu, nu visam, eram treaz. Mă •eped la carte şi privirea-mi rătăceşte fără ínjeles peste rândurile tipărite...

— UAi'niomenL!

Detectivul ascultase şi acuma se uita cu încordare la vorbitor.

— Ai observai $i la ce .paginii anume eră deschisă cartea?

Cellalt se gândi un moment.

— Erâ o istorie de marinari: ,,Căpitanul de corabie“. Aş regăsi-o imediaţ. Am cartea acasă. În noaptea aceea, înţelegi bine, Mr. Jenkins, n ani mai putut readorml de loc. Abia dam să aţipesc, mereu mă trezi am, cu ochii la ar- te:i aceea ciudată. Au destinând ora trei, pat i ti... însfârşit spre dimineaţă abia, £ui e.iiprins de un somn uşor...

— Ai.întors butonul lămpii?

— Da. Dimineaţa cartea eră închisă, po placa de marmoră a măsuţei.

— O întrebare: Ai spus ceva nevestii d-la’e despre păţania din acea noapte?

— Nu, d-le Jenkins.

— De ce nu?

— Dacă aş vrea să-ţi esplic, d-le Jenkius— n’aş putea. Erâ ceva ce mă opriâ. Fie gândul de a cruţa ne vestii melc o sperietură, fievi'un nil motiv de care nu pot să-ini dau seama bine – m’a oprit să-i spun ceva.

Unde ţii cartea? întrebă detectivul cu indiferenţă.

— Am încuiat-o în biuroul meu.

— l’oarle bine. Ce s’a întâmplat mai pa rle?

Pe sic (Intui zile, de dimineaţă ave.mi fac eu însumi o cursă mică înPerlitz; trebuia să. anunţ la Primărie aşezarea ce hotarîsem, 11 unui paratorier la casa mea. Peste vr'o jumătate de oră mă şi întorceam. Micul Puk, căţelul nevestu-mele, mă

însoţiâ. Tocmai dau îa strada noastră, când văd deodată pe Puk începând să latre, cu mânie, cu furie, cum nu-l mai văzusem şi alergând înainte ca apucat. Mă uit în urma lui, şi deodată înţeleg : la grilajul casei me:e sta negustorul de mărunţişuri.

,,Imi grăbesc paşii, (.'anele se repede ea turbat la străinul care se fereşte câţiva paşi. Puk, îmi zic, are pentru acest om aceeaşi repul- sîunc ca şi eu însumi... Tocmai mă apropiu, când văd că nevastă-mea vine şi ca pe cărare spre poarta. Ajung înaintea ei.

„Negustorul scoate tiu plic inie alb şi zice îâmbind nevcstii-incle: – Astăzi n’am să-ţi u^r^ând nimica, doamnă, astăzi am să-ţi dăruiesc :evâ... II măsor, mirat, cu privirea. El scoate lin plic două cartonaşe lunguieţe. – „Sunt iouă bilete la cinematograful Palacc“ zice cu $_3$'rabă,— „sunt valabile numai .pentru astă- >cră: Vă rog, doamnă“,.. Şi zicând aşâ dă cele iouă cartonaşe nevestii mele care le primeşte !H îndoială.—„Şi vă rog... *să vă duceţi* /“Cam mirat de intonarea stranie a acestor cuvinte, mă nit la nevastă-mos, care rămăsese ca uluita cu seini la cele două bilete.„Vrei să ne ducem j‘ îi zic. ,,Eu mărturisesc că n’aş prea avea mare poftă“... Ma întorc deodată spre negustor, iipre marca mea uimire, văd că dispăruse.

„Mă uit lung pe stradă, apoi întorcându-mă iar spre nevastă-mea zic:

— „Dă-le încoace: şi întind mâna după bilete.

Fanny retrage mâna şi cu o intonare energică... nu, chiar duşmănoasă, aşâ cum n’am mai auzit-o niciodată, zice:

— ,.Eu mă due la cinematograf. Dacă tu nu vrei, mă duc singură“.

„Zicând aşâ se întoarce cu paşi ciudat de grei spre casă.

„Ce-mi rămânea de făcut? Niciodată n’am lăsat pe nevastă-mea să iasă singură. De aceea, cu voie fără voie, îmi schimbai hainele şi mă dusei cu nevasta la spectacol.

„Ce s’a întâmplat pe urină ştii, Mr. Jeukins. Întâi am văzut un film umoristic jucat decopii. Apoi marele succes „Mumia“ Pe urmă veni „Cronica săptămânii“... şi apoi... la un filin oarecare... trebuie să-ţi mărturisesc că nu mai ştiu ce se reprezenta pe pânză... deodată ne- vastă-mea scoţând un ţipăt îngrozitor sări în sus arătând cu dreapta tremurătoare spre filmul dinaintea noastră.

— Eră filmul „Sven Hedin în Berlin“, zise Joc Jenkins liniştit.

Trăsura înainta în trap mic pe şoseaua învăluită în noapte. Joc .lenkiiis stă gânditor.

— Ar fi oare eu putinţă, întrebă după o pauză mai lungă, —ca nevasta d-tale să fi recunoscut pe vreuna din persoanele ce figurau pe acel film?

Sculptorul în lemn negă din cap, zâmbind,

— Imposibil. Mr. Jenkins.

— Hm... Cunoşti d-ta bine trecutul soţiei laie?

— Foarte bine şi în ioato amănuntele. A şi. cum am spus, cameriera în mai multe case ari. De

pretutindeni are certificatele cele
> <h laudă.

N’a fost vr’un timp oarecare când să ti tas fără slujba ?

— Nici o zi, în tot timpul celor patru ani t a servit.
Jenkins scoase ceasornicul.

— Aud un automobil venind în faţa noastră, ică e liber... aş putea să sosesc încă la timp... O chemare scurtă,_ şi automobilul se opri usc lângă birjă. Detectivul scoase o cartă de zi tu.

— Iată, aci, adresa mea... dacă va fi să se lâmple ceva nou... şi sunt sigur că are să se Simple... să mă chemi la telefon la hotel.

— Aşa am să fac, Mr. Jenkins... ini-ar fi Scut dacă ai fi venit cu...
Dar detectivul se şi urcase în automobil.

— Lnde mergem? întreba şoferul, mulţa- it a mai găsise un muşteriu întorcând u~ se în aceste strade pustii.

Detectivul aruncă o privire spre lumina ĸȷ dică a Berlinului în noapte, şi după ce mai cultă un moment urni lul birjei ce se de. ir.'â, zise încet :
— î_n cinematograful Palate.

♦
t *

Telefonul de pe masa de scris sună. Mr. Joe Jenkins, care tocmai se întorsese în odaia lui dc lucru după ce-şî luase dejunul dc dimineaţă, ridică receptorul. Auzi o voce bărbătească, iritată, zicând, repede şi cu respiraţia întretăiată :

— Mr. Jenkins, sunt eu... Michaelis... cevâ de neînţeles, Mr. Jenkins... te rog stai puţin acasă... viu numai decât la d-ta.

Jenkins se uită la ceasornic : nouă şi jumătate.

— În cât timp poţi să vii până aci, d-le Micbaelis?

— Intr'o oră şi ceva.

— Bine, te aştept.

Detectivul îşi aprinse pipa şi se coborî în sălile de jos ate hotelului, unde eră şi sala de lectură. Aci pc nişte mese enorme verzi, erau ziare în toate limbile. Jenkins se cufundă în- ir'unul din fotoliile comode de club şi se adânci în citirea lui „Chicago Daily News".

— Mr. Jenkins !

Portarul deschise uşa.

— Este un domn care vrea să vă vorbească. Vizitatorul intră cu paşi repezi. Pe faţa lui palidă se citeă o încordare de moarte. Ochii îi erau afundaţi în cap, ca la un greu bolnav, şi străluciau ca dc friguri rele.

Joe Jenkins dete niâuu cu noul sosit, a cărui dreaptă tremură de iritare.

Ai să-mi anunţi cevâ deosebit? inbebK el liniştii.

— Oa. Mr. Jeukiţift

Vizitatorul căzu mai mult decât se aşeză, pe un scaun.

-- Să mă scuzi, zise el cu vocea obosită, dar... am sensalia caşi când în minutul următor are să mă

lovească apoplexia, Mr. Jenkins î

Detectivul aruncă o privire repede prin sala de lectură.

— Suntem singuri, zise. Povesteşte-mi tot ce ai pe inimă. Şi gândeşte-te că lucrurile nu sunt niciodată atât de grozave cum ni se par la prima vedere.

— Este cevâ, – începu sculptorul în lemn după o pauză mai lungă,— este cevâ inospli- cabil ce am să-ţi spun. Cevâ cc nu-mi intra în cap. Ţi-am mai spus, Mr. Jenkins, că pen-. tru ca să pot însoţi pe ncvastă-mea la c nema- tograf, am fost nevoit să-mi întrerup un lucru grabnic: tocmai cele şase cutii de abanos ale giuvaergiului Stcvcnbnnk. Dacă aş fi lucrat eri cam până la ora două din noapte neîn- rerupt, le-aş fi isprăvit, după vorba ce-am »vut eu muşteriul. întârzierea cu cinema to- jraful a făcut să nu pot da gata cutiile după nvoială azi de dimineaţă la opt.

„La noua şi jumătate cineva sună la uşă. Deschid ; e însuşi d. Stcvcnbrink, giuvaergiul; cu în ton cam aspru mă întreabă de cutii. Cam «curent, îl conduc în salon şi îl asigur că : diseară îu şapte, cutiile au să fie gala cate. Ca să-l încredinţez că nu mai crâ mult le lucru, îi aduc pc cele cinci cari erau gala. ■Jpsch’d una şi atrag atenţia d-lui Stcvonbrink

asupra efectului ce au să facă, pe fondul negru artistic sculptat al abanosului, giuvaerica- lele strălucitoare. .Munci îmi vine, hi minte, ca să dau mai multă tărie vorbelor mele, să aduc din masa de toaletă a nevestii mele colanul de pietre de imitaţie – acela pe jrnrc 1 ai văzut aseară la gâtul ei, – şi să-l aşez în cutie..

,,D. Stevciibrink, interesat, se apropie şi aruncă o privire asupra colanului. În momentul următor mă întreabă mirat:

— „Domnule Miehaclis... cum au ajuns în mâinile d-tale aceste pietre preţioase 1

„Răspunsei zâmbind :

— „Îmi pare bine că-ţi plac, d-le Stcven- brînk... dar din nenorocire nu sunt veritabile,,, nevasta-mea le-a cumpărat cu 12 mărci dela un negustor ambulant.

„Muşteriul meu se uită la mine cu mirare.

— „Dă-mi voie, zic«, şi ia colanul în mână. Scoate o lupă din buzunar şi trece pietrele pe rând printre degete. După ce le examina pe toate, se întoarce spre mine şi îmi zice :

—• „Pietrele acestea sunt veritabile, d-le Mi- chaelis. Da... şi nu numai veritabile, dar sunt de o limpezime extraordinar de rară... Cât ai zis că ai dat pe ele?

— „Douăsprezece mărci, îngânai eu,

— »»Pe colanul acesta, îmi zise uit&iidu-s? fix la mine, – pe acest colan eu îţi dau, ad pe masă, imediat, o sutăşasezeci de mii de mărci.

„Mă dătinai pe picioare uitându-mă ca prostit a vizitatorul meu caie nu mu alăbia dinothi; văzui

atunci că &e uita la mine cu bănuială. Îmi simţii inima stiânsă, un tremur îmi cu* prinse tot corpul, mă prinsei cu un gest convulsiv de speteaza unui scaun... Ce să în sein* leze toate astea, Mr. Jenkins? 0 mie de gân- luri înit trecură prin cap. Cum a ajuns acest olan care valorează o avere, în mâinile nega- torului de mărunţişuri? Şi... de ce ni l-a vân- lut pe câteva mărci? Stiâ el că pietrele sunt •eritabile? Spunea giuvaergiul adevărul ? Se în- elă poate?

,,Ochii îmi căzură din întâmplare pe oglindă, linsei o privire a giuvaergiului care se uita ot mai bănuitor, când la mine când la colan, ii deodată simt că trebuie să spun ceva, sa iau o esplicaţic... Nu puteam să-l las să plece u o bănuială atât de grozavă în minte... Un uvânt să spună, şi poate să cadă pe capul losiru o catastrofă. ..Căutând să mă reculeg i zisei cu o slabă încercare de a o da pe un on glumeţ :

— Voiam numai să te pun niţel la probă, -le Steveubrink... fireşte eă pietrele sunt ve- itabile... colanul e dda Goudstikker din Pa- is... un mare negustor olandez mi-a comandai . cutie sculptată pentru cl...

„D-l Stevenbrink făcu un gest de înţelegere âmbind. După ce îmi mai aruncă o ciudată irivire de îndoială, însfurşit plecă. Imediat e-am vestit la telefon, Mr. Jenkins, şi lată-mă:

o Doamne! dacă ai putcâ să-mi ajuţi, să-mi dai un sfat...

Detectivul se apropia de fereastră şi se uit3 câtva timp gânditor la şirurile de tei. La această oră misuiala mulţimii îşi ajunge A culmea.

— Mi-ai spus ccvâ, zise apoi Joe Jenkins întorcându-se iar, – despre o carte. O carte care la miezul nopţii s’a deschis dela sine. *O* ai la dumneata?

Sculptorul fricii semn că da. şi puse pe masă o carte broşată.

— Şi colanul ? Presupun că Lai adus dease-menea.

— Da, Mr. Jenkins...

Vizitatorul scoase din Ir'un ghiozdan o cutie neagră şi n puse de asemenea pe masă.

— La ce pagini ai găsit cartea deschisă?

— La paginele 3(i şi 31.

Michaelis deschise broşura, o răsfoi câtva timp şi o întinse detectivului. Acesta luă cu intere- sare calendarul în mână şi privi cu atenţie cele două patine.

— Bine, – puse cartea în buzunar; – o opresc pentru câteva ziie... Acum să venim la colan. Eşti d-ta încredinţat că giuvaergiul d-tale...dar stai, —• se întrerupse : – aidem să mai consultăm şi pe altul.

Coborîră împreună, şi peste câteva minute intrară în prăvălia de bijuterii cea mai apropiată.

Stăpânul prăvăliei îi întâmpină cu o închinăciune adâncă.

— Nu vrem să cumpărăm nimica, zise Mr. leitkins zâmbind. Am dori numai să te conul tum ca expert.

Zicând aşi, deschise cutia şi o prezinlă gm ■aergiului.

— Vă rugăm să binevoi ti să ne preţui ii cornul acesta.

Giuvaergiul dispuse lampa de probă, ale căii raze se revărsară orbitoare asupra pielrelui ::ânteiăt(jâre.

— Iată un exemplar rar, zise ca pentru dânşii. Şi privind apoi prin lupă bijuteria, lata i iă o expresie aproape de evlavie.

— Acest colan, zise însfârşit aproape în extas, ste o lucrare cum puţine am văzut în viaţa tea aşâ de minunate. Dacă mă întrebaţi de ret, ei bine, eu însumi aş fi gata să vă ofer mă sute de mii de mărci, şi cred că aş câştiga

eu bine la el...

Joe Jenkins aruncă o privire repede spre soţitorul său, care urmărise toate mişcările uvacrgiului, palid $i cu ochii ţintă.

— Vă inulţămim. Altceva nu vrem. Căi vă itorăm pentru expertiză?

— Şi acum, d-le Michaclis întrerupse Joe Jnkins tăcerea când fura iarăşi în stradă, d ia

faci cum îţi spun : să te întorci num<H decât jasă, – să nu pierzi din ochi pc soţia d-tale... danul să-l laşi la mine pentru douăzeci şi îtru do ore.

— Sunt cât se poate dc bucuros, Mr. Jenkins

^punse sculptorul, căci să mă crezi, acest roii

funest îmi arde devei ele ’

Cei doi bărbaţi îşî strânseră mâinile.

— Aşteaptă vizita mea, zise Jenkins. Iar dacii va fi nevoie mai nainte, să mă chemi.

Micliaelis se îndreptă în grabă spre o staţie a tramvaiului ce duce la Perlitz. Detectivul se nită în urma lui cu compătimire; apoi plecă şi el în direcţia opusă.

Când ajunse la hotel, portarul îl salută.

— O telegramă pentru d-voastră, Mr. Jenkins,
Detectivul o desfăcă repede şi citi :

„Contesa Ankarström astăscară serbare parc legaţiunea svedeza[4]*.

Joc Jenkins reciti de câteva ori aceste câteva cuvinte, apoi se urcă în ascensor. Faţn-i sc luminase de o expresie de mare mulţumire,

« ♦ 9

Parcul care se întinde va»t şi umbros îndărătul palatului legaţiunii, strălucea în lumina a mii dc lampioane. Prin frunzişul verde al boschetelor, scâuteiau lumini de toate culorile de pc o estradă acoperită se răspândim! acordurile unei orhestre braziliana asupra unei mulţimi dc oaspeţi distinşi, cari se plimbau conversând şi rîzînd pe sub copacii seculari.

La o masă mică sta una din cele mai sărbătorite frumuseţi ale societăţii internaţionale, contesa Ankarström, împresurată de o ceată, întreabă de admiratori. Privirile ei se huii'eptau locmai spre svcltul ataşat american, caro $i oferiâ nu buche« dc orhidee. Deodată fTcu u

mişcare de spaimă şi duse mâna la gât; în momentul următor preţiosul colan de briliante ce purtă, se desfăcu şi căzu zuruind la pământ. Se întoarse. În faţa ei sta un domn străin.

Maî nainte ca nobila contesă să se fi putut plecă – nimeni din cei dimprejur nu observase micul accident—domnul cel străin, care avea aerul de a trece pe acolo din întâmplare, a şi ridicat colanul de jos; cu o înclinare respectuoasă îl redete proprietarei sale. Ea mulţumi tâmbind şi îşi prinse iar colanul la gât. Când se întoarse iar la străin, acesta şi dispăruse irin mulţime.

— Ce ai, Mr. Taylor? întrebă contesa rizînd ie ataşatul care privea fix, preocupat, aproape ncremenit în direcţia în care politicosul necu- joscut dispăruse. – Cc ai, Mr. Taylor? repetă ntrebând contesa.

Ataşatul întoarse capul, confuz. Pe faţa-i se mtea încă citi expresia unei neţărmurite »finiri, când răspunse ezitând, ca pentru a se cuzâ :

— Domnul care v'a ridicat adiniaori colanul d<; os.. domnul...

— Ei, scumpul meu domn ataşat, ce e cu iccst domn?

— Acest domn, zise Americanul cu respiraţi iproape tăiată, --acest dormi nu căitul <lc«:âl •clebrul mftu cmnpalriot, Mr. Joc .Tonkins .

A’.iiv.cijobilul$_{f}$ j» goană, ijeeu de .bariera [redacted] a pitatei şi o luă pe aleea lunga de plopi ce duce la Colonia mică de vile Perhtz. Un vânt umed de sud trecea gemând printre crengile copacilor. Luna îşi strecură razele reci printre sriren- pdc de nori luminând cuprinsul tăcut şi monoton. De departe se auzi un lătrat singurul semn de viaţă în această pustietate ca dc ci- mitir.

Lumini răsăriau licărind ici şi colo, şi dispăreau apoi iar în întunerecul adânc. însfârşit automobilul se opri înaintea unei case întunecate.

Un moment se păru caşi când dindărătul u- nui copac dela întorsătura şoselei s’ar fi ivit o figură omenească ; un scârţăit uşor ca de paşi grăbiri, apoi umbra se topi în întunericul de pe sub copaci.

Joc Jcnkins deschise uşa grilajului şi cu paşi siguri înconjură casa. În dos, licăriâ o lumină. Detectivul bătîi la fereastra atelierului luminat.

— Mr. Jcnkins 1

Faţa sculptonilui sc lumină ca dc o bucurie când deschise vizitatorului să intre.

— Da, domnule Michaclis, – vocea detectivului avea un accent grav; – te va miră poate ora târzie a acestei vizite. Dar... nu viu tocmsi cu mâinile goale.

— Iţi sunt recunoscător că ai venit, Mr. Jcnkins, răspunse sculptorul respirând adânc. Noaptea trecută n’am putut să dorm de loc. Şi tot aşâ mi s’ar fi întâmplat toate nopţile acestea...

petactivul aruncă o privire repede pe fe-

îeaslră, asupra gradinei îneunjurătoare. Un zâmbet uşor îi trecâ pe buze, când auzi un pari uşor scârţâind afară*

— Iată, ţî-am adus colanul înapoi, zise ridicând capacul cutiei.

Cellalt se uita repede şi detc din cap. Jenkins puse cutia pe o măsuţă de-lângă fereastra din colţ.

— De altiéi, zise, e o căldură dc nesuferit aici. îmi dai voie?

Şi fără a aştepta răspunsul, deschise fereastra. Aerul răcoros al nopţii pătrunse înăuntru.

— Ca să începem dela început, domnule Mi sbaelis, zise Joe Jenkins. – aş avea să-ţi povestesc mai întâi ceva despre colanul de pietre ie imitaţie pe care l-ai cumpărat cu douăspre- :ece mărci, şi care deodată s'a dovedit a îi c îijulerie veritabilă în preţ dc 200.000 de mărci... ¡Jtii d-ta că soţia d-tale a fost mai pc urmă în ervîciul contesei Ankarström? Cam mirat, sculptorul se întoarse spre el.

—- De sigur că ştiu, Mr. Jenkins... A fost loi ani şi trei luni în serviciul contesei An ¡arström.

— Ştii dc asemenea, că soţia d-tale a fost aşi logodită... logodită cu camerierul contelui?

Sculptorul tresări.

— Logodită... cu camerierul ? repetă ei îngânând; – nu, asta nani ştiut-o... Asta este.,, «re va să zică, este...

~ Nu, nu-ţi face gânduri rele, întâmpină de-ectîvnl zâmbind. Soţia d-tale dc acuma a rupi promisiunea de căsătorie imediat ce te-a cunoscut pe d-ta: în toate privinţele purtarea ei a fost corectă şi cinstită. Şi ca să-ţi spun şi pentru ce anume soţia

d-tale a rupt logodna cu acel om. iată: e fiindcă într’una din zile.a descoperit că eră... un hoţ.

Artistul dete din cap cu tristeţe.

— Şi nu mi-a spus niciodată nici un cuvânt despre aceasta.

— Şi a făcut foarte bine, – urmă .foe Jenkins. Căci pentru ce ţi-ar mai fi făcut o bătaie de cap zadarnică ? Ii era destul ei înseşi... Căci dacă nu ne înşală toate aparenţele, îl iubise foarte mult.

Michaelis, iritat, ridică capul.

— Dc unde presupui acest lucru? întrebă CM un ton de sfidare.

— O să vezi numai decât... De altfel, nai lîiciun motiv de gelozie faţă dc acel biet păcă- los de pungaş... întruna din zile, pe când contesa erâ în călătorie, Feîls, camencrtd, descoperi din întâmplare că tânăra văduvă a fostului său stăpân – căci el servise ca valet al aceluia – uitase acasă un colan p roţi os de diamante. Familia contelui îşi aveâ reşedinţa atunci în apropiere de Glucksburg, şi contesa plecase pentru trei săptămâni la Gothenburg într’o afacere de moştenire.

• Felix, camcrierm, văzând colanul care reprezenta o valoare enormă pentru ci, se gândi i îşi zise : trei s? plămâni... în trei săptămâni • putea face o copie exactă de pe această splen-
Visuri, arc să-i vândă, chiar în fiinţa dc faţă a bărbatului, bijuteria ca fiind de imitaţie... Fie orice explicaţie, vanitate femeiască, gândul ia o parte dc câştig, – ştiu cu? – însfârşît femeia primi.

...Deodată, e! vede într’una din zile, h cinematograf, *„Cronica săptămânii“,* eu sosirea lui Sven Tledin la Berlin, şi în asistenţă... pe contesa

Ankarström I Numaidecât îşi zice: A venit ca să-şi caute colanul, – totul e pierdut 1

cVrea să dea cumva de veste şi fostei sale logodnice... Colanul eră la dânsa şi putea să fie acuzată de complicitate; dar cum să-i dea dc veste, câtă vreme vedea că d-ta nu te depărtai aproape deloc de nevasta d-tale?

ul-a dat atunci în gând... cartea.

— Cartea? întrebă Michaclis tremurând şi cu respiraţia oprită.

— Da. »Calendarul de modă*. Uite-l aicea.

Joe Jenkins scoase broşura din buzunar şi o ţinu câteva momente cu scoarţele dc-asupri> flăcării lămpii. încet, cartea sc deschise.

Ia uită-te la număr’-d pag-nelor. Sculptorul sc uită.

— 5>unt paginelc30şi 31, zise încet, gânditor.

Da ; lucru! nu e a?â de complicat c&m s’ar părea. Dosul broşurii şi cele două pagine 3Ö şi 31 au fost unse cu un lichid —şi anume, după cum am putut constata, cu sucul plantei japoneze *Rhus vernicifcra,* – tufiş de scumpic. Acest suc, Care se întrebuinţează şi la fabricarea lacului, arc proprietatea că la căldură se întinde

iaşdM^®®K^^WfâOWW®toţh de "faţă a bă.ibâti|m^OWW^W;'unitaţie,.. Fie orice:e^i^ie,’yahitatefemfeiâscă, gândul la o

WK' etiT^-'îBfâi’Şit femeia i J <t *££ *•«(£!?>"</A >** '■ • U?"\ ;■?> ' i- ' •/ – • - •-'

;.. . -

. ,)?De|dată,';er vede r într’una din zile, la cine- ‘ cu sosirea lui

Syen :'Hedin la Berlin, şi în asistenţă... pe con- teşă? Aiîâarstrom î Numai decât îşi zice: A venit cacâhite colanul, -— totul e pierdut!

«Vrea să dea cumva de veste şi fostei sale logodnice... Colanul era Ia dânsa şi putea să fie acuzată de complicitate f dar cum să-i dea de veste, câtă vreme vedea că d-ta nu te depărtai Aproape~<i el ocrde^ne vastad-tale?~

»î-a dat âţunci în gând... caftea.

— Cartea ? întrebă Michaelis tremurând şi cu respiraţia oprită.

— Da. »Calendarul de modă". Uite-l aicea.

Joe Jenkins scoase broşura din buzunar şi o ţinu câteva momente cu scoarţele de-asupra flăcării lămpii. încet, cartea se deschise. • Ia uită-te la numărul paglnelor. 4 jg

Sculptorul se uita.

— Sunt pagjneIe30şi 31, zise încet, gânditor.

— Da; lucrul nu e aş| de complicat cum s’ar părea. Dosul broşurii şi’ cele două pagine 30 şi 31 au fost unse cu un lichid ~ şi anume, după cum am putut constata, cu sucul plantei japoneze Bhus pernicz/ertt, ~ tufiş de scumpie. Acest sue, care se întrebuinţează şi Ia fabricarea Iacului, are proprifeţâtea că la căldură se întinde

şi la frig se strânge. Dumneata ai pus în noaptea aceea cartea pe placa de marmoră a mă- suţii d-tale de noapte şi ai uitat, după cum mi-ai spus, sa stingi lampa. Ei bine, căldura, radiată de lampă a fost de ajuns pentru ca dilatând lacul, să facă să se deschidă cartea. Dimineaţa ai gtisit-o iar închisă— fiindcă peste noapte ai stins lampa.

Cellalt rămase câtva timp cu capul plecat.

— Şi vestea ? care şi ce fel erâ? întrebă însfârşit.

— Uite încoace.

Joe Jcnkins ţin ii pagina 31 la lumina lămpii. Spre marca lui mirare, Michaelis văzu sub unele •uvinte ale textului împunsături fine de ac. Tex- mi era următorul:

«Pilotul se uită la ca eu nedumerire. – «Cc el de corabie este asta? întrebă el dând din ap; şi cât o să mai stăm aici ? Dacă vrem să ijungem la Uleaborg, suntem în primul rând inuţi să băgăm dc seamă ca să nu fim urmăriţi a suspecţi. Aceasta e totul ce pot sa spun. E ingura tactică cu putinţă : altfel am pierdut rice speranţă 1“

Sculptorul citi şi nu înţelege nimic.

— Citeşte pe rând cuvintele snb cari vezi inţe- ăturile de ac, îi zise detectivul.

Şi cu respiraţia oprită Michaelis citi:

»Ea este aici. Suntem urmăriţi. Tulul c ierdut.*

Detectivul aprobă din cap.

— Această prevestire n’a ajuns la adresă urmă el.— fiindcă d-ta ai luat cartea şi ai închis-o în birou.

Desperat, camerierul dădu apoi târcoale casei d-tale : âe geaba ; nu reuşi să vorbească cu nevasta d-tale. Insfârşit îi venî idcca ca tot sub masca negustorului ambulant să ofere nevestii d-tale biletele de cinematograf. Ea a înţeles numai decât că vizita la acest spectacol trebuia să fie în legătură cu istoria colanului, şi de aceea aţinut cu orice preţ să meargă.

„Aci, Ia „Cronica săptămânii“, deodată soţia d-tale vede pe contesa, fosta ei stăpână... în Berlin... Jefuita pe urma hoţului... ea însăşi tainuitoare... părtaşă... Spaima de moarte ce o cuprinde o face să scoată strigătul acela sfâşietor şi să leşine.

„Chiar în acceaş seară m'am dus să mai văd odată filmul... întrebând apoi la legaţiunea svedeză, mi-a fost uşor să cunosc numele persoanelor pe care mi ie însemnasem, căci erâ un tren.special din Svedia cu relativ puţini pasageri.

Sculptorul respiră greu.

— Şi ce-o, să se întâmple acuma, Mr. Jen- kins, întrebă ci însfârşit, aproape şoptind; – cc-o să sc întâmple cu nevastă-mea, cu mine... Ce-o să facem cu bijuteria contesei?...

Iu acclaş moment deschise ochii mari ca Sn friguri şi arălând cu mâna tremurătoare spre

măsuţa dc lângă fereastra pc care detectivul □ lăsase deschisa, striga:

— Mr. Jcnkins! Pentru Dumnezeu, ce-i asta?.... Colanul.,.. Mr. Jeukius! colanul.,., cutia... Nu mai e acolo... A hiral-n cineva p« fereastră I

Detectivul, fără cca mai mică emoţiune, întoarse şi ci privirea spre fereastră. Se apropia şi privi zâmbind în întunericul de afară.

— Aşa ceva mi-ain închipuit şi eu, zise dând din cap.

— Colanul... Mr. Jenkins... acuma lotul e pierdut...

— Din contra, zise detectivul liniştit, şi scoase o ţigară din tabacheră. Totul sa aranjat de minune. Mi-ani permis adică, să-mi fac plăcerea să operez o mica substituire. Bijuteria cea veritabilă străluceşte aci) de vr‘o trei orc iarăş la gâtul proprietarei ci legitime.., care de altfel nici astăzi nu ştie că doi ani de zile n’a purtat decât o imitaţie perfect reuşită... Cellalt colan însă... acela cu care socot că domnul Felix aleargă acuma plin dc mulţămire şi de speranţă pe aleea cu plopi... acest alt colan nu e decât aceeaşi imitaţie pe care domnul Felix a comandat-o acu doi ani cu preţul e- conomîilor sale... Am procedat conform zicalei: „Fiecăruia al'său!“... Şi acum... aud semnalele de nerăbdare ale şoferului... Noapte bună!.. – Salutările mele nevestei d-tale I... Şi ceva te mai rog... Dă-miun chibrit să-mi aprind ţigara.

20. .

AVENTURILE DETECTIVULUI

Allan Dickson

infr'un volum do 236 pagini şl cu nu- neroase ilirJra|iuni în culori ce cuprind ?pl exlracrdinarc aventuri ale faimosului ■elccl'v american.

j. Mistorul Fazendel cn portocali.
2. Grădina Suspinelor.
3. Miis Olana a fost i£pHăl
4. FOCHI din Chicago.
5. Sfârşitul unui tâlhar.
8. Dubla dispari pe.
7. Sus niflinlle!
8. Pivniţa de Bronz.

Voiumcî 20 Laf

AVENTURILE EXTRAORDINARE ale FIULUI lui SHERLOCK HOLMES

HARRY HOLMES

fiul celui mai priceput detectiv cunoscut vreodată

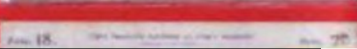
Nr. aparute :

1 MANUSA CARE UCIDE
2 HOLMES IN LUPTA CU GANGSTERII

3 CRIMA DIN EXETER
4 TAINA CAVOULUI PHLIPS
5 BARCELONA SUB TEROARE
6 FEMEEA CU CICATRICE
7 INAMICUL PUBLIC Nr.1
8 DRAGONUL ALBASTRU
9 DIABOLICUL DR. BATSON
10 MINGEA FATALA
11 SUBMARINUL MISTERIOS
12 TINTASUL MORTII
13 UMBRA UCIGASA
14 OMUL CU DOUA FETE

J0HN51LQ

0HN5ILQ

JOHN

IOHMSIBCiI

AVENTURILE DETECTIVOIBI AMERICIU

JOE JENKINS

O CHEMARE IN NOAPTE

Citeşte

şi recomanda

ROMANUL

POLIŢIST

dar nu-l

împrumuta

UOOOÜUOOÜ

- - - r _ - ', ~~~~ '_- - - - - - - - - - - --r– – –

AUENTIHILE DETECTIVULUI

AMERICAN JOE

O CHEMARE ÎN NOAPTE

o<z O chemare în noapte

— Din aventurile detectivului Jae Jenklns ——

— Mr. joe jenkins, detectivul particular?

— Seni eu

Vizitatorul ac aprgplă. Părea a fi făcut un drum grabn'C, cad respiră greu şl pană cu toiul istovit.

■ Am auzit despre extraordinara d-tate destoinicie, Mr. Jpiikins, începi) el dându-şl toată silinţa să-ţi învingă oboseala. – Vorbele-i Ieşeau Întrerupt de pe buze, tremură din tot corpul. Al fi avut Impresia cS te găseşti înaintea unul om bolnav «au a unuia slăpinlt de vr'o spaimă chinuitoare.

— Trebuie să-V cer scuze, Mr. Jenklns, urmă el, – câ te deranjez atât de dirnwaţă (ab'ă eră ora ?). Dar ceea ce am păţit asti noapte nu-ml lasă un moment de llnlşle Locuiesc la fstreml-latea dela răsărit a Parisului, În strada St. Far-geau, axondismcnt-jl 20, şl am făcut drumul până aci la d-ta pe jos, lu trei ore. Trebuie să-mi vil în ajutor, te rog din «uLet, Mr. jenkloa.

— De ce nu te adresezi poliţiei ?

— Ceea ce mi a'a lattmplaf e de asă uaiurfl, încât dotvă care nu are obişnuinţa de a

pătrunde luci urile ceva mai În adiatul lor. poate n'ar vedeâ aleea nimlta deosebit. Nu sunt adică fapte anu

mite, precise, pe cad să le pot amănunţi. Totuşi am sentimentul, că viaţa irai este de aproape primejduită.

— De când al d-ia acest sentiment?

— Din noaptea aceasta. $! dc aceea âm venit la d-ta, Mr. Jenklns. Poate vel §11 sa descoperi vălul de pe întâmplările cc au dat peste mine, umplându-mâ dc nelinişte şl dc spaimă.

— El bine, îl zise Mr. Jenklns încurajându-l,— linlştcşte-te. Deocamdată aci la mine poţi şiljcă eşti în siguranţă. Scoate pardesiul şl şezi colet. lei o ceaşcă de ceai cu nuce?

Faţa obosită dc nedormite a omului semai învioră

— Mulţflmesc, primesc, – răspunse.

— Un moment.

Mr. jenklns părăsi odaia, ca să dea oarecarl Instrucţiuni la bucătărie ; curând dup’aceasta veni un servitor cu un serviciu dc ceai japonez. Detectivul aşeză ceşlilc şl turnând ceaiul întrebă :

~ De altfel, cu cine am onoarea?

— Mâ lartă, zise cellalt cu un zâmbet uşor, – am uitat cel dintâi lucru ce Irebulà să «pua. Numele meu e François Sabin. Sunt conducătorul tehnic al unei faorlce de scaune. Locuinţa mea din St. Pargeau eaie chiar pa locul fabrlcel. Casa în care locuiesc da spre stradă ; la spate, o curte nu prea mare o desparte de corpul de clădire al fabrlcel.

— Eşti însurat?

— Da, dar de câteva zile nevastă mea cu

ccpl- Inl nostru, o fetiţă de cinci ani, e în vizită la părinţii el în Marsilia; de ocamdată sunt singur în locuinţă,

— Cât dc marc e casa d-voaslră ?

— Are un rând de jos şl un etaj; rândul de jos arc Irel, cel dc sus patru odăi. Camera mea de dormit e În rândul de jos. Alăturea Îmi am biroul cu telefonul al cărui fir comunică prin aparatul fabrice!. Seara la 7 când plec dela fabrica, deschid comunicaţia cu telefonul meu, căci se întâmplă uneori ca şl după închiderea fabrice! un client sau altul să ceară vr’o informaţie sau să facă vr’o comandă mal urgentă.

— Se întâmplă aceasta adeseori ? – Întrebă detectivul.

— Dimpotrivă, foarte rar: aşA dc pildă acum de vr’o duci luni nu m'a mal deranjai nimenea. Azt noapte Insă s’a Întâmpla! ceva ce m’a speriat cu atât mai mult, ba pot zice că m'a îngrozit, filndu-ml ccvA cu totul Inesphcabll.

— Este acest lucru în legătură cu telefonul d-talc?

— Da. Ca de ohlceiu, aseară la ora I î’/j mă re trăsei În camera mea de culcare. Avusesem vr’o câţiva prieteni În. vizită şl golisem împreună câteva păhărele dc viu. Pda 11 mai făcusem o Inspecţie prin fabrică şl găsisem totul În ordlue. Comunica pa telefonului cu locuinţa mea eră deschisă, după cum m’am mal încredinţat odată anume.

— Unde erau prietenii d-tale, pc când d-ta Inspectai fabrica?

— Râmflseser J tn sofragerlc, un moment sin-

í>ur1. Sunt prieteni vccW, luctrcap, de ahfd ow nl cu stare.

— Bine, mal departe.

— După ce m‘am întors, amicii luu işî luară numai decât noapte bună. Am încuiat ujiîe şl ni’aiu dat odúméi. Am obiceiul r-â ard o lampă de noapte, – lampă simplă de uklu, dând o lumină slabă, atâta cât sa te puţt oricâtă prin odaie; ca să nu*ml cadă lumina în faţă şl »ă-ml turbure somnul, obişnuiesc a pune ca apărâiur un obiect oarecare, de ctlc mat multe oii «tHa cu cpâ cu paharul Întors de-asupra gâtului. Va ii3 zică această sticlă o pun lnne izmpâ şl căpătâi, pe măsuţa de noapte. Amănunţesc loate a- cestoa cu dinadIusuJ. Penuu ce, vel vediă mal încolo,

„Trecuseră vr’o zece minute după ora 3 dlu noapte, când tul deşteptat de sunetul strident al soneriei telefonului din odaia vecină. Cum eram încă ameţii de somn, nu-ml dădui scama dia primul moment de unde venei sunetul. Ată ridlal hi pat, soneria răsună din nou. Acuma iram deşteptat cum se cade ; sării din pui şl uicrjjal În biurou. Ridicat iccrptorul şl răspunzi dăuuii-inl numele. Numai decât auzii o voce puternkâ, o voce dc femele parcă, care cu uu accent de mare spaimă Imi sirlgă cuvintele:-

Fugii pentru Dumnezeu.., Vor să te.,?

„Aci vocea se .întrerupse, Cău’al a reatab'li legătură; dar fozadar. Dda centrală nu mal putui dobândi nld un răspuns. Timp dc dnci minute am Încercat lot posibilul; im sunat, am strigai

hi receptor. De geaba, Trebui â a A admit că iu acest timp comunicaţia fusese Întreruptă, – telefonul nu mal funcflouâ, Mt-am zis,.,

— El, ce ţial zla aluneca ? hitrcbă detectivul, pe gânduri,

— Mt-am zis că întreruperea comunicaţiei trebuii să-şl aibă originea la telefonul din fabrică. O altă esplkare nu-ml parea admisibilă.

— Şl ce-al făcut atunci?

— Ún moment am rămas ca zăpăcit. Ce putea bă însemneze această chemare În noapte? Cine oare să fi avut vr’un Interes ca să-ml dea de ştlrp despre vr’o primejdie ce mă amonlnfâ ? Ho- tânl să caut să mă Încredinţez. Eu nu sunt un uni care sc sperie uşor, Mr. Jeokhw. J\şâ dar, nil-am zis nnmai decât că cel dintâi lucru ce aveam de făcut eră să mă duc să văd ce s’a întâmplat iu biurottl fabrlcel. CinevA trebulă să fi umblat pe acolo»

Mă îmbrăca] iu mod sumar, Iml luai revolverul şl trecui în clădirea fabrkcl. Noaptea eră răcoroasă şl cam ceţoasă. Luna se ascunsese la nori şl obiectele din curtea fabrice) nu se deoslbeau bine Uşa clădirii eră încuiată, ca totdeauna noaptea. O desculal $1 Intrai În bluruu toate erau aşă cum le lăsasem. Mă apropia! încet de aparatul telefonic, cate e în fundul odăii. Intr’adevăr, dela prima vedere observai că comunicarea cu locuinţa mea, pe care eu o stabilisem şl o controlasem, eră strămutată, eră întreruptă I

— Nu c cuinvâ nici o eroare ? Poate că din

dlslracţlunc d-ta singur crezând să stabileşti legătura .,,

— 0 uul Miel u eroare nu c cu. iiuHii|â, – dovadă că după ce rn’am întors din fabrică, umil din prietenii nici a telefonat uevestlI sale; deci* În acel mornenl legătura cu telefonul fabrice! există.,.

— ce-al mal constatat pe urină ?

— De o cam dată nimic, Am telefonai numai decât la centrală. După cum ştii, Mr. Jeoklns, toate convorbirile dc noapte la telefon se înregistrează, din cauza taxelor suplimentare. Deci întrebai dela care număr s’a cerut legătura cu mine, cu un sfert de ceas mai nahite? Ml s'a răspuns cu liotărlre că nimenea uu ceruse numărul meu. Totul lini apărea deci ca o enigmă,

— Dar, întrebă Mr. Jcnktas, – intre locuinţă şi fabrică nu se poate telcfonă de-a dreptul ?

— Ba da.

— Atunci dar, zise dedectivul liniştit, chemarea u’a putut veni decât dlu biroul fabrlcti.

— Acelaş lucru ml l-am spus şl cu, – declară <1-l Sabin. – M'am întors, pe gânduri, 1n locuinţa mea, ţinând mereu revolverul la îndemână. NQ putusem descoperi nimic suspect, şl aproape Im! venei să z!c că Iotul nu fusese decât un vis, o părere, dacă nu...

— S’a mal întâmplat cevâ pa urmă ?

— Da. Am purtat lumina prin toate colţurile

casei melc; nlclo mişcare. Apoi mă culcai Iar în pat, mal mult ca să mă Încălzesc decât ca să readorm – căci nu mal simţeam nici un îndemn

de sotnp. Pe* când stăteam aşă întins În pat, observai deodată ceva cc-ml dădu dovada siguri •— oricât lucrul părea neîniemuător, – că clntvă trebuii să fi foşl acolo, În lipsa mea...

— Ce-al observat? Întrebă Mr. jenklus cu Interes vădit.

— Dună cum am spus, oblşnuesc bă tiu noaptea o lampă aprinsă, Iar lu la (a el pun sticla de apă cu paharul deasupra, la aţă chip ca să oprească lumina d’a-ml cădea În ochi. Altfel nu pot să dorm. Cum mă întinsesem Iar în pat, deodată simţii lumina lămpii isblndu-ml privirea. Nu putea «s încapă Îndoială: ori sticla ori jajnpa trebulâ să fi fost mutată din loc, cu vr'o patru sau cluci centimetri; cineva ridicase sau una sau alta şl n‘o mal repusese exact la locul el.

„Constatând acest lucru indubitabil, mă ridicai, Iară;, şl mal neliniştit ca mal înainte. Mă uitai cu atenţiune În toate pârlite, apoi trecui iar 1n odaia de alături. Prlvirea-ml căxu asupra unui petec alb pe jos, pe care înainte nu-* observasem. De sigur că în al o te d'a mă ii dus la fabrică nu eră acolo, căc! altfel nu R'a.r *fi putut* şi nu-l văd, II ridicai; eră o bucăţică di hârtie pe care erau scrise nişte litere, fără înţeles. Tat-o Nu pot şă-ml dau seama dacă e sau nu în vreo legătură cu întâmplarea de astă

noapte, dar atâta e sigur că nu e scrisul meu, şl nu provine din hârtiile mele. După cum poţi vedeă, e numai o bucată dlntr*o hârtie ce pare a fi fost raptă în două..I

Detdctivul luă o lupă de pe biroul săn şl exa-

mină bucăţica de hârtie cu toată atenţiunea. Erau Intr'adevăr nişte succesiuni de litere din cari nu reteşU absolut nlclun înţeles :

Zlop. bal opb —
...3.ps/.mb.
Cboll tvou ....
tpcb. – Mbo~.........

Detectivul se cufunda în examinarea misivei gl dete de mai multe ori din cap.

— De geaba, nu se poate înţelege nimic, risc vizitatorul. Ml-am bătut eu capul destul în zadar.

— Sldupă ce-al găsii hârtia asta.ee al tăcut î

— M'am Îmbrăcat în grabă şl ara plecat. An: străbătui Parisul întreg pe jos pană ce am ajuns aci la d-ta, la ora 7 de dimineaţă.. Acuma, ce crexl d-ta Air. Jenkins despre toate astea şl cc mă sfătulrşd sa fag?

Detectivul păreâ că ulei uu mai dădea aten-ţiune cuvintelor din urmă ale vizitatorului său. Continuă să examineze bucăţica de hârtie cu du- text de neînţeles şl făcea fel de fel de notiţe pi ¿locui ce luase de pe birou, comparându-le di/) când în când cu conţinutul hârtloarel. Interviu 0 pauză mal lungă, în decursul căreia Mr. Jt* knkifts flcrlâ mereu, dând de mal multe or din cap. În cele din urmă ridică ochii.

E păzită casa d-tale în timpul zilei, d-le Sabin? Întrebă.

— Da. Am o femee menajeră care vine dimineaţa şl pleacă seara la 8.

~ Bine. Scrisoarea din care ml-al adus

crâmpeiul acesta, e desigur de cca mal marc Iropor- fanţi. Cred că ea o şi ne dea dcalegaraa tagmei. Avem aface aci cu o scriere &M.*tă, pe care până În acest moment n’am putut-o deaclfră. Dar lasi-ml hârtia aci. În câteva ore cred ci îl voi **da** de căpătâi. Acuma du-te liniştit **acasă,** d-le Sabin. Peste zl n’are să se întâmple nimica. Insă pentru la noapte pot să-ţi prevestesc **a-** proape cu siguranţă noi evenimente... Te rog să-nri mal spui ceva: Păstrez! d-ta peste noapte cevA aume, fie bani de-al fabrice) sau al d-tale proprii, În casă la d-ta sau În fabrică ?

— Nu. Afară de sume cu totul neînsemnate. Partea cea mai mare a încasărilor o virs întotdeauna dup'amează la bancă. E adevlrat că aceastâ regulă generală n’am introdus-o dcciTde vr’o trei săpiimânl Mal nainte ni ie Întâmplă adrsea să păstrăm sume mal mari În casă. Până ce într’o zl colegul meu, şeful comercial şl contabil, al fabrice!, la o revizie constată o lipsă de 35 000 de franci hi casga iul. Aceşti bani trebuie sfi i ie fi furat, după declararea Iul; căci nu-şl puteâ exotica nldlntr’un alt chip deficitul.

— A fost tras la răspundere pentru aceasta ?

— Nu. A fost pur şl simplu concediat Nu a*a găsit ca cale sş se facă o denunţare Împotriva lud, fiindcă nu există nlclun teme! vădit de bănuială.

-r- Ai mai revăzut pe colegul d-tale după ce a fost concediat ?

— Da, odată... Acă vr'o trei iile Lanţoo a foit la mtne; eră, da, la 21 August, spre , **seară, pe** ia *ora* 7 **Ml-a** spas că a găsit un loc bun Intfo fabrici de sobe, şl se Internă curti use

u ia

părea, cu mare zel de noua lui activitate. Ml-a explicai cu mare vioiciune diferite sisteme noi de cousiructH de sobe, pentru cad noua iul firmă dobândise brevete de invenţie...

Detectivul se uită cu atenţiune ia d-l Sabin.

— Şl În ce fel (Pa explicat d-l l.anţon d-tale noile sisteme de construcţie?

— A deschis uşile sobei de olane din odaia mea de dormit, mi-a arătat Interiorul şl mi-a explicat deosebirile de construcţie dintre sobele lui şl sistemul sobei mele: regularea curentului şl cx puls a re a produselor combustlunll.

Detectivul se ridică.

— A'tăscarâ ara să viu la d-ta acasă. La ce oră anume, ou pot sâ-ţl spun încă cu siguranţă. În tot cazul, să u'ai nkio nelinişte. În momentul primejdiei voi 11 acolo. Ce număr aî la casă?

— Strada St. Fatgeau, 176.

— DiCâ peste zi sar Întâmplă ccvâ ce vel crede că e bine să-ml comunici, sa mă înştUo|«l la telefon... Dar de când te-al întors din colo cil?

Directorul se uită uimit la detectiv.

— D-ta ai stat desigar mal .mult llmp prin

Extrem-l orient.

— Intr’adevăr... Am fost câtva timp În Tonklng, – îngâni vizitatorul; – dar de unde... d-ta...

— El. nu e lucru greu de ghicit. Văd pe mănile d-tale arme de pete, pe cari le lasă numai boala friguri palustre de ptiu acele părţi... Eşti vindecat acum? Mal lei chinină?

Inginerul ie uită la Mr. Jenklns cu un zâmbet aproape admirativi

— E uimitor! murmuri el. Da, adlogăj suni aproape vindecat. Din precauţie mal Iau din când În când cevâ chinină... Aşadar la revedere de seară.^ Ţe aştept, Mr. Jenkins 1

Când d-l Sabin pe la ora 8 din acelaşi zi stlteâ la masa de seară, auzi sunând clopoţelul rida Intrare. Deschise, şi În prag apân'i Mr. Joe Jenkins cu obişnuitul hd zâmbet liniştit

— Al descoperit cevâ, Mr. Jenkins?

— Care e odaia d-tale de culcare, d-le Sabin? ripostă detectivul, trecând repede prin cori-* dor. – Aş vrea să* văd soba la care fostul d-tale coleg d-l Lancen, ţi a demonstrat noile sale sisteme.

Foarte mirat, directorul J| conduse, deschizând u-i aşa odăii a căţei oiofc/ld principală eră un pat. Detectivul merse drept la sobă, deschise uşlţa, scoase scrumul care În decursul verii se uscase acolo şi il examină conţinutul cu îngrijire. Pe măsură ce materialul eră examinat, îl dădea la o parte, şl tot mereu scotea altă şl altă grămadă de scrum din sobă, – lucru de care d-l Sabin na se putea mbă îndeajuns.

Deodată Ieşi la iveală o casetă mică pe care Mr. Jnklna, cu o exclamare de satisfacţie, o desfâcii din legăturile În cari eră strânsă şl o deschise.

— Şi aci Işti, d-lc Sibiu, Iţi încredinţez cel

treizeci şi duci de mll de Vanei pe cad cdlegol

d-talc, d-l Lançon, l-a defraudat acum trei s3p-iămânl 1

Inginerul se ulfà cu ochii inholbaţi, când **la** bani când la detectiv.

— Şi cum au ajuns banii aceştia aci În soba **mei?** întrebă el În cele din urmi cn vocea răguşiţi de emo|lune.

— Ei Doamne, zise Mr. Jankioa liniştit, **e** lucrul cel mai simplu din lume. Când dd Lançon **I** pua mâna pe bani, el nu putea H sigur că n'are să fie arestat şi perchizlj'onat. Oacă ar H- Inat suma acaM la dânsul, şl a'ar îl găsit acolo, n'ar fl putut sâ explice provenienţa el, şl ar fi fost numai decât dovedit, condamnat, lipsit de fructul hoţiei sale. Deci, ca să evite toate aceste... neplăceri. &'a |a o ascunzătoare cât se poate mal*sigura . **¿a** d-ta vara nu faci foc în sobă, aceasta fireşte o silă prea bine. Sau poate că d-ta tfu a.pn/1 ii forul'aci nici chiar lama?

— Intr'adevâr, cu nici Iarna nu-ml Încălzesc odaia de dormit.

— El bine, colegei d-tale i|l cunoştea perfect obiceiurile. De aceea a ales ca ascunzătoare toba djn odaia d-tale de culcare. Bânucsc căci avea oricidd Intrarea libera în loculnja d-tale?

— Eram, colegi fiind, în ier meni foarte tmni. Vencă foaite adesea la mine.

— lotr'o bană *zi* aşadar, a ascuns banii la d-ta, şl la revizuire a făcut pc Inocentul. Unde sunt banii ? DU ştie ; lipsesc ; nu se găsesc nicăieri; a fost dec] evident victima unul furt rafinat Nu mă iodoesc că avea deplina

alguraură că

d-tâ na puteai H la niclun caz bănuit de complicitate. Deci, ce şl-a zis el de ici încolo? Să pândească un moment când d-ta vel Ieşi lăsând casa deschisă, pentru ca sâ-şl la prada şl s’o pună În siguranţă, după trecerea oricărei primejdii de urmărire.

„Calculul acesta se vede că nu-i Ieşise tocmai bine, fiindcă probabil în acest timp d-ta nu **ţl-al** lăsat casa fără supraveghere.

— Intr'adevâr, Din ziua aceea n'am mal plecat de-acasâ, şl nu lipseam decât ziua, în care timp Îngrijitoarea mea nu se mişcă de aicea.

— Pierzându-şl răbdarea aşadar, colegul d-lale de odinioară s’a hotărât să-ţi facă o vizită. S'a folosit de un pretext dibaci ca să-şl facă de lucru la soba din odaia d-tale de. culcare. De sigur În speranţa că II vel lăsă un moment singur şl va putea sâ la caseta şl s’o pună la buzunar. Fără sâ stil, pu i-al dat pas, – a trebuit să renhnţe, şl atunci a luat o hotărâre extremă: sâ-ţl calce casa noaptea.

— De ce Insă, înîrcbâ d-t *5ah/n*f – a luat o cale cu ată'a Înconjur şi pierdere de vreme urin biroul fahrlcel? Ce-avea el să caule acolo? Banii erau doar aici,

— Da. Dar acolo eră telefonul. D-l Lançon ştlâ bine că, îndată ce d ta al fi auzit cevâ suspect, ai fl alergat la telefon să ceri ajutor. Acest lucru ircbuiâ mal întâi şl mal Întâi evitat. De aceea primul gând i-a fost să pătrundă în biroul fabdcel şl să strămute comunicarea cu tele- ionul din biroul d-tale. Avifel ei al cu totul Izolat de lumea din afară.

— Dar, zise directorul iacei şi apucându-se cu niânlle de cap, •>- de unde al putut d-ta să ştil toate lucrurile astea ? Banii din sobă ? Lan-autorul furtului ?

— De unde? întrebă Jeukiuks zânibiud ; al uitat scriiorica?

— Scrisoarea cu scrierea Cifrată ? Petecul pe care ti l-ani dat?

— El da, ia mai ullă-te odată la ea; ce scrie aici ?

Z7op, *bal. opa.^......*
..3. paf. mb-----------
Cboll. luau.. ....
Ipcb. ~ Mba...........

„Nu observi u'uika aicea, ce să ţi se pară ciudat, ori să-ţi dea vr'o bănuială ?

D-l Sabin luă hârtia, O esapitnâ câteva minute, apoi răspunse:

— Nimic. Habarceidce sâ am ce să însemneze această haraiuAuM de litere.

— El, la bagă de seamă. Nu suut aicea numai litere; e şi a cifră, care- c ceva clar: cifra 3. De aci a plecat raţionamentul meu. Iţi aduci aminte că ml-al spus: soneria telefonului a răsunat cu zece minute după ora 3, Bănuiala urmă deci numai decât, că această cifră J. din scrisoare se raportă la acea oră din noapte. Prin urmare cuvântul ce urmă după 3 trebuii să Însemneze *ore,* aceasta cu atât mal probabil cu cât erâlîntr'adevărjun cuvânt de trei litere. După cifra 3

însă avem cuvântai cabalistic *psf.* Să-l comparăm cu cuvântul *ort.* Ce observi d-ta din această comparaţie?

— Sunt prea puţin în stare de a judecă cu pătrundere, Mr. JeDkins; te rog să-ml «put d-ta.

— Et bine, lată. Am presupus că *pst* Însemnează *ort.* Va să zică:

p este egal cu o s este egal cu
r f este egal cu *

„Cu alte cuvinte, autorul scrisorii a pus întotdeauna În locul literei respectiva din alfabet pe cea Imediat următoare. Ca aâ-lîtesdfrez scrisoarea, eu am şi pun deci întotdeauna litera premergătoare din alfabet —o este evident că însemnează *z,* eâd pentru el după *z* urmează *a.* Iar pentru mine litera per mergătoare Iul *a* nu poate fi decât *z* dela coada alfabetului; – aşadar fac următoarea descifrare:

Zlop. bal opb
Vino azi noa - —
..3. *psf. mb*
...3 ore la—…….—
Cboll. tuou. ~.-
Banii sunt- -
tpcb. – Mbo …………
•sobă. – Lan………

ₒAm, va aâ zică, deslegarea aceasta, inel necomplectă i—„Vino azi noa…. 3 ore''la... Bani! aunt.. BCM. – *Lan…**

„Iscălitura e evidentă; *Lanţon.* Scrisoarea

erâ adresată, nu mal poate Încape! alele Îndoială, unu! complice, şl întregul el conţinut a'ar putea întrebi, cu aproximaţie, sau chiar cir deplină sl- guranţlt În chipul următor:

Vino azi naa fote)
(U) *3 ore io* (locul ştiut). *Banii*
sunt (ascunşi în) *sobii. – Lan* (ţon).

„El acum, d-le Sabla, cred că [n] să-ml iaci cinstea aâ dormi la noapte la mine acasă. Căci aicea cred ca n’al pntea să odihneşti la linişte. Oamenii mei stau la pândă prin Împrejurimi, şl au să faţa, sa mă erei , cuvenita primire nocturnilor vizitatori. Banii II uăru cu noi, şl mâine de dimineaţa ¡1 vom Înmâna şefului d-tale proprietarului fabrice!. Să mergem dar.

Directorul Işl luă palan a şl mantaua, când de- odată Işt mal aduse a mute de cevâ.

— Bine, dar~ vocea prevestitoare? întrebă el. Chemarea din noapte...

— Chemarea dlu noapte ! – repetă Mr. Jenklns ! – acesta e în adevăr singurul lucru din toată afacerea, pe care nu pot să ml-l explic în dtlp cu totul sigur şl lămurit. Suni două versiuni cari Îmi umblă prin cap. D-l Lancon a avut, după cum uc-am putut 'ncredtaţâ, un părtaş, un complice. Se poate că acesta, rămânând un moment singur ui biroul faorlcel, a volt cu adevărat să tc prevină. Şi-o fl zis, Inlr'odlpă dfc mustrare de couştfinţa, că aci eră cu putinţă, la un caz dat, să se săvârşească dilar şl uu omor.. Dar şl mal probabil ml se parc că această chemare în noapte n'a fost decSi c stratagemă.

— O stratagemă? Şl ta ce scop?

— Ca ră te depărteze pe d-ta dl o CASI.

— Totuşi, banii nu l-au luat

— Nu. fiindcă prea te-al Întors cărând. Se vede că cel care intrase În casă, puseae mâna pe lampa de pe mescloară ca sl-şl lumineze operaţia de căutare ta sobă, – când Mârmat de sgo- moţul reîntoarcerii d-tale din fabrică, a pus repede lampa la loc şi a şters-o. Cred că nu Încape îndoială că te ştlâ înarmat, şl astfel n'a putui riscă lovitura, el a a mlnat-o, —poate pe astă noapte, poate pe altă zi; dar În sfârşit vezi că de-acuma nu mal poate să reuşească...

Ieşiră amândoi în stradă,

— Şl onorarul d-tale? Întrebă directorul, ză- păcit lacă de toate aceste extraordinare Întâmplări.

— El, zise Mr. jenklus rizând, – cred că şeful d-tala ou se va arătă prea sgârdt cu recompensa cuvenită unuia care-l va aduce mâine de dimineaţă 35.000 de franci caşl căznii d[ln] !

C0LECTIA „MI STER”

AU APAflUT:

1. **Gmul cu copul lălăi**
   de H. de Vere Sfacpoole
2. **FtinlOma cart* ut ide**
   de Guillanme Llvet
3. **Gazul Infernal**
   de Asalta Chrlstie
4. **Expresul Alb£i«lru**
   de Plerre Mlcheion
5. **Om lufuiâ**
   de Phillppg Oppenheim
6. **Misterul dela !rafalgar Square**
   de Gavln Hali
7. **Apelul Mor|il**
   de Qucntin Patrlck

S. Demonicul Mr. X
de Anthony Anustreng

9. **Diabolicul Fu-Manchu**
   de Su Rohmer
10. **Cc*l patru**
    de Agafba Christie
11. **Masca lui Fu-M»ncliu**
    de Sax Rutinier
12. **Detectivul leneş**
    de Gcorges Dilnol
13. **Fiica lul Fu-Manchu**

de Six Rohmer

14. Gondola imgicâ de d'Angells

VOR APARE

13. Prâbuşlrea lut Fu-Manchu de &ix Rohmer

16. Ultima lovituri a lul Fu-Manchu de Sax Rohmer

No. 2 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare regulat săptămânal în fiecare Marți

AVALERII TEMPLULUI

No. 3 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare

COLIERUL SANGEROS

No. 4 Lei 3

Aventurile lui

Sherry Dan

Maestrul detectiv englez

Fiecare volum complect apare

DFANATORII DE CADAVRE

Oiii ErfHiari Vk|l! FlarMca ■ucuaa*n pa taiainal

Oataol« Eaflai

SHERRY • DAN

In uimitoarele sale aventuri, fiecare volum complect, apare odată pe MARTI

fi». fi eifriiia :

Două .picături de sânge

ea «»*«• Marfa* vtMaaM
la vaiaaa tontito

AVENTORILE DETECTIVULUI MMERICIIN
JOE JENKINS

BILETUL DE LOJE

Biletul de loje

— Din memoriile unui detectiv

Cameristul conduse pe tânăra, distinsa doamnă în odaia de lucru a detectivului şi se închină cu politeţe :

— Domnul Joc Jcnklns va veni numai decât, ilsc cl ieşind.

Doamna se uită curioasă prin odaie.

Nimic din aranjament, nu (rădâ că se găseşte În casa unuia dintre cel mal celebri, cei mal temuţi oameni din Europa, şi chiar peste ocean.

Pereţii erau împodobiţi cu picturi originale, pe masă se găseau în dezordine, cărţi şl reviste, noutăţile librăriilor.

În clipa următoare apăru În faţa vizitatoarei detectivul Joe jenkins.

— Mă mir, doamna mea, începu el, că ai şl aflat despre sosirea mea la Londra.

— Am aflat din Întâmplare aseară, răspunse tânăra doamnă, că ai sosit din escurslunea dela Paris. Eram în foierul Teatrului St. James, unde se vorbeă despre asta. Şi’ţi mărturisesc sincer că iml parc foarte bine că te-a ni găsit. Deoarece am o afacere foarte importantă.

— Ei, răspunse d. J.nkins zâmbind, se înţelrge. Când o doamnă tânără şi bogată, din societatea Londoneză, vine la mine dimineaţa la 11 ore, trebue să fie un caz important.

— Inadcvăr, zise tânăra fenice. Şi trebue să î(i mărturisesc că bărbatul meu nici nu şte că sunt la d-ta. Cu un ceas înainte nu eram încă hotărită să vin. Ideea ml-a venit abia de câteva minute. Dar bărbatul meu nu va fi mulţumit de demersul meu. Căci în definlifv ei a fost acela contra cărtfla s’a com’-s crima.

— îmi daţi voie să şed, zise detectivul luând un scaun. Şl acum vă rog să povestiţi amănunţit.

— Cred, zise doamna, lăsându-se pe spatele fotoliului, că numele meu, pe care l-aţl citit pe carta de vizită, nu vă este necunoscut.

— Negreşit că nu. Am urmărit şi din Paris gazetele cari anunţaseră cununia frumoasei, sin-gurel fiice a d-lui Sutherland cu d. James Winbiedon, unul dintre cei mai cunoscuţl bijutieri din Londra, şl v'am felicitat în gândul meu.

— Vă mulţămesc, şopti târăra femele. Căsătoria aceasta a fost dorită do ani, de părinţii mei. D ta şt.i că tatăl meu e om cu avere şl soţul meu, d. Winbiedon. este mojteuiiord bogatei prăvălii Winbiedon Brüters.

— E singurul moştenitor?

— Da. Şl de când a intrat În posesia firmei, de şase ani, James a îndoit averea rămasă dela tatăl său. Speculaţiu.iile lul comercialejn Amsterdam şl Paris au rămas proverbiale.

„Cu toate aceste, pe mine d. Winbiedon nu m’a

luat pentru avere, – deşi noi fetele bogate avem întotdeauna teamă de aceasta. Dar zestrea mea o să-i prindă totuşi bine iu transacţlunile iul mai Importante.

— Ai avut d-ta zestre a$ă de mare ?

— 40 000 lire st ri ne, răspunse ea.

— Un milion de franci 1 zise Jenkins. Frumoasă sumă 1

— Nunta noastră fusese sărbătorită În otelul Ciaridges, la începutul lui April, cu mare pompă. Apoi am plecat în insula Canarilor şl voiam să ne întoarcem pe 10 Mai.

În timpul acesta, tatăl meu ne cumpărase o casă, în strada Kenslgton, bine şi luxos mobilată. Iar marna, care ţinea ioane mult să fiu bine servită. tini angajă o mulţime de servitori, cari a- vvau să-şi la’’posturile în primire, la 10 Mai.

— Dar, întrerupse Jenkins, astăzi avem abia 6 Mal.

— Da, răspunse tânăra doamnă zâmbind, numai decât veţi află .. . Bărbatului meu ti se urâse cu viaţa aceia neaetlvâ. El, care eră obicinuit să lucreze zilnic dela 9 – 5, n'avea acum altă distracţie decât bala, plimbarea şl masa.

„La începutul lui MJ îmi declară că nu mal poate suportă această viaţă. Şi astfel ne-am ho- lărît să ne întoarcem înainte de termenul fixat, la Londra.

„Făceam haz de reîntoarcerea noastră, aşă In-cognito, singuri în apartamentul nostru din str. Kensigton Nu i-am vestit nici pe părinţii noştri

de sosirea noastră. Numai pe câţiva oameni de afaceri, cu cari James aveâ de lucru.

— $1 servitorii ? întrebă Jenklns.

— Nici pe servitori, răspunse tânăra doamnă zâmbind ; acasă nu nc-am speriat deloc de lipsa lor, şi la restaurant am fost bine serviţi. Iti ultimele zile am gătit chiar eu singură, căci la Lau- sanne am învăţat bucătăria.Şi pot să spun că mâncările au fost foarte bune.

— Sunt convins, doamnă, zise Jenkîns curte- nitor. Dacă-ml permiteţi...

— Numai decât, întrerupse ea, să mă scuzaţi dacă vă ţin prea rnult. Dar introducerea asta este după cum veţi vedea, necesară... Aşâ stăteam erl seara la masă, când de afară sună cineva. Am rămas surprinşi, deoarece nu aşteptam pe nimeni. Soţul meu se duse să deschidă. Erâ un curier cu o scrisoare recomandată. În scrisoare era un bilet de loje la Teatrul St. James. Alături un bileţel:

„Ghiciţi cine vl'l trimite ?"

„Nu ne-am bătut prea mult capul.

„Ni le-a trimis probabil d. Akrlnson, un prieten vechlu al soţului meu, care de multe ori ne făcea astfel de surprize amabile.

„Sau poate o bună prietenă a mea pe care o Întâlnisem de dimineaţă în strada Oxford.

„În orice caz noi aveam o loje şi ne-am ho- tărlt s’o Întrebuinţăm. Mal ales că se juca o piesă de Bernard ohaw, autorul meu favorit.

„Luarăm deci un automobil şl ne-ani dus la teatru.

„Şi acum se întâmplă ceva nemai pomenit. Când ne-am întors acasă, cheia dela intrare nu se potrivi în broască.

Numai cu mare greutate reuşirăm să deschidem uşa.

Cuprinşi de grijă, căci bănuiam ceva rău, urcarăm scările. Observai numai decât că uşa camerei de lucru a soţului rneu eră deschisă: ştiam bine că ia plecare o închisesem.

„Făcui lumină şl privirea ne căzii îndată pe cassa de bani. Eră spartă 1 Spartă şl jefuită 1 Toată zestrea mea şl o parte din averea soţului meu, dispăruse.

Detectivul işi încreţi fruntea.

— Cum se face, d-nă Winbledon, că ţineaţi atâţia bani în cassă ?

— Bărbatul meu volă să întreprindă o mare afacere. Banca fusese închisă erl din cauza sărbătorii.

— Biletul pentru loje vi l-a trimis jefuitorul, zise Jcnkins după o scurtă reeditare.

— Ne-am dus încă în noaptea aceea la poliţie. Am povestit Întâmplarea şl şeful ne asigură că va face tot posibilul să dee de urma făptuitorului. Că n'am prea dormit în noaptea aceea, vă puteţi închipui, d-le Jenklns.

„Azi dimineaţă, după ce m’am dus în Clty să îmi târguesc câte ceva, îmi veni În minte deodată să viu să te consult pe d-ta.

— Foarte bine, zise Jenklns, volu fi foarte fe-

ricit dacă vă voiti puică servi Spune-mi doamnă, aveţi vr'o bănuială pe cineva ?

Tânăra femele se gândi puţin, apoi răspunse :

— Nu. Nici cea mai mică bănuială.

— Ce mai eră în cassă afară de bani ?

— Hârtii de afaceri şi cáete comerciale.

— Aceste n'au fost furate ?

— Afară de bani nimic,

— Cine mai ştia că vă afla ţi în Londra ?

— Vr'o cinci, şase persoane.

Jenkins scoase ceasornicul.

— Unde se află d. Winblcdon în timpul a-cesta ?

— În biroul său.

— $1 când se întoarce acasă ?

— La ora şase.

— Aşteptaţl-mă la cinci. Şi să-mi faceţi până atunci lista tuturor ptrsoanelor cari ştiau despre aflarea d-voaslră la Londra.

Când Jenkins sosi la ora cinci, la casa lui Win-bledon, veni chiar stăpâna să deschidă.

Aţi descoperit ceva? întrebă detectivul.

— Nimic, d-le Jenkins.

— Vă rog să-mi arătaţi cassa jefuită.

Peste câteva minute mal târziu Jenkins stătea înaintea monstrului de oţel din măruntaiele căruia zurgeau sfărămăturl de pietriş şi umpleau aerul ie praf.

— Aveţi cheile?

— Sunt aci.

Detectivul descuie şi examină interiorul şi, exteriorul cassei, dând din cap. Apoi privirea îi căzu pe caete.

— îmi permiteţi să arunc o privire în caetele aceste ?

Poate că spărgătorul a lăsat ceva urme din arta lui... Nu vă deranjaţi, d-nă, în afacerile gospodăriei... Aceasta e cum mi se pare masa de scris a d-lui soţ ?

— Da.

i .— Să binevoiţi, a-mi da şi cheile de la ser- I tarele aceste. Poate a încercat spărgătorul şi aci.

— Iţi mulţămesc pentru interesul d-tale, d-Ie Jenkins, zise d-na Winbledon zâmbind. Dar în sertarele acele sunt, mi se pare, numai scrisori fără interes. Regret că n’am lă mine cheile, sunt la soţul meu... Şi acum te rog, să mă scuzi pentru un sfert de ceas.

Erau şase ore trecute când sosi d. Winbledoh acasă Nu veni singur.

v Inspectorul Wood din Scoţia pe care îl căutase în biroul său, venea cu dânsul să cerceteze cazul.

— Ai întrebat, d-ta, începu inspectorul, între* cunoscuţil d-tale despre biletul de loje ?

— Am avut ocazie să vorbesc azi cu câţiva: cu d. Atkinson şi cu d-na Dawson şi alţii, dar nici unul dintre el nu mi-a trimis biletul. Eu Ifam prietin cari recurgând: la

astfel de mijloace să intre în casă în lipsa mea şi să-mi spargă cassa.

— Şi totuşi, răspunse inspectorul Wood, trebue

ă fi fost cineva care cunoştea împrejurările. A-eas’a e uşa ? Mulţămesc. Volu merge înainte, ia, irebue să fie, natural, unui ... A ! dar... ce-l sta ? ... Domnul Joe Jenkins 1 Bună ziua, Jen- ins.

Se apropie de celebru! detectiv şi-i strânse lâna.

— Iar în Englikra, d-le Jenkins?... Da, am uzlt de sosirea d-tale... Şt numai decât un caz şa de greu 1... Eu cred insă că eră de prisos ă-l mai chemaţi pe d. Jenkins. Căci întocmai uni nu putem să aducem noi lumină aci, iot aşa u va putea nici el descoperi nimic.

— Nu 1’atn adus eu pe d. jenkins, răspunse Vinbledon rece.

— Eu am fost care i'am adus pe d. Jenkins, ise d-na Winbledon,* care tocmai intrase În ca- icră. Nu cred să ai ceva împotrivă, James?

— Nu, dragă, răspunse d. Winbledon, mân- ăind pe soţia sa, numai mă tem, după’ cum rede şi d. inspector Wood, să nu fie ostenelile le geaba.

— Da, susţinu vechiul poliţist, mă tem în ade-ăr că aci se va sfârşi şl arta d-iui Jenkins. O assă spartă, şi nimic altceva.

— El, răspunse Jenkins cu un zâmbet amabil, :eva totuşi îmi spune mie această cassă spartă.

Inspectorul Wood se uită cu îndoială la de- ectlv.

— N'ai observat ceva la cassa aceasta?

Poliţistul se uită în faţa detectivului.

— Nu.

– Observaţi bine uşa cassei.

Wood se mai uită încă odată ia uşă şi clătină din cap.

-- Eu înţeleg : să vă uitaţi pe din lăuntru.

Inspectorul Wood şl d. Winbiedon se apropiară curioşi şi examinară uşa cassei de bani.

– Nu vedeţi nimic?

– Nu, răspunse Wood după o pauză.

Winbiedon se uită la detectiv dând din umeri.

– Ei, nu vedeţi că uşa asta a fost scobită cu ¡dalta ?

| – Da, asta o vedem noi, zise inspectorul cu un râs lăbărţat. Uşa a fost întâi topită apoi scobită cu dalta.

— Ceeace însă, mi se pare, că d- voastră nu vedeţi este: că uşa a fost sfredelită nu pe din afară ci pe dinlăuntru.

Inspectorul se uită cu ochii mari la detectiv.

— Asta ar însemnă?,.. întrebă cu răsuflarea înecată.

— Asta însemnează, continuă detectivul liniştit, că cineva cine are cheia, a descuiat frumos cassa şi a lucrat în tignă la spargerea ei, mult mai u- şoară pe din lăuntru decât pe din afară, casă...

— Ca să... repetă inspectorul cu buzele tremurătoare.

— Ca să simuleze o spargere.

— Şi bănuiţi d-voastră cine putea să fie

a- cesta? întrebă Winbiedon cu vocea arzătoare.

Detectivul se uită o clipă cercetător în ochii giuvaergiului. Apoi ¿ise liniştit:

— *D-ta,* d-le Winbiedon 1

În clipa asta se întâmplă ceva ne mai pomenit Cu o săritură Wmbledon eşl pe uşe şl o încuie pe din atacă.

Apoi se auziră paşi iui cum alergau pe scări în jos.

Toate se Întâmplară cu o iuţeală aşa de surprinzătoare de nimeni n’avu timp a-l împedicâ.

— Şt<am că d. Wmbledon va alege calea asta! îmi pare rău, doamnă, că a trebuit să-ţi descopăr un adevăr aşa de crud.

„Dar totuşi, cred, continuă el mângăetor, după ce tânăra femeie Începu să plângă, că un adevăr cât de crud e mal bun decât o minciună frumoasă. Şl lotul a fost minciună din ceea ce spunea d. Wmbledon.

„Mie ml-a fost numai decât suspectă dorinţa lui, de-a se reîntoarce la Londra, înainte de termenul fixat. Şi încă într’o casă fără servitori! D-ta Îmi spuneai că făceaţi haz de lucrul acesta. Se poate, dar eu găsesc că numai plăcut n'a fost pentru d-1a să găteşti singură de mâncare, fără nici un aju’or!

„Eu numai decât am bănuit că d. Wiubledon urmărea ceva în casa asta fără servitori. Când am văzul casşa spartă numai decât am ştiut că din partea lu' s*a tăcut. M'am încr< dinţat deplin după ce am găsit şl *aceasta.*

Detectivul arătă un bilet galben.

— Un bilet de vapor până în America. L*am găsit în sertarul mesei de scris. E făcut pe numele Jack Warren. D. Winbledon şi-a ales un nume falş, care să se potrivească cu numele d-sale James

Winbledon. Să nu-I trădeze monogramul cuferelor şi a rufelor sale.
[6] Tânăra femeie îşl iid«că ochii la detectiv.
— Şi pentru ce a făcut (oale aceste? întrebă abia auzibil
— Să-ţi explic, doamnă, răspunse Jcrkins.
D. Winbledon avea de gând să fugă mâine seară cu zestrea d- talc la America.
„Căci deşi dânsul rupsese o parte din filele caetelor, totuşi am putut afla că în anii din urmă speculaţiunile lui rebune II ruinaseră de tot.
„Năvălirea creditorilor eră de aşteptat îndată după ştirea sesirci Ini la Londra. De aceia se hotărâse să fugă la America cu zestrea d-tale.
— D?r de ce, întrebă d na Winbledon, comedia asta? Bărbatul meu avea banH mei în mână. N’avea decât să plece cu ei. De ce a simulat spargerea şl furtul?
— Ei, Doamne I răspunse Jenkins. Dacă s’ar fi aflat fuga cu banii d-talc – ş< foaiâ Londra ar fi auzit de as<a – el n'ar fi avut un minut linişte pe vapor. Nici i/ar li sosit la America şl ar fi fost arestat. Tatăl d-taie ar fi dispus prinderea lul. A crezut mai nimerit să răspândească svonui că banii au fost jefu’ţi
,D-(a ai fi primit cu siguranţă poimâine dimineaţă o scrisoare din partea soţului d-tale unde ţl-zr fi făcut cunoscut că din cauza adârcei mâhniri a plerdcrei averii d-iale – se sinucide. $i în yreme ce d-ta ai fi plâns moartea lui, el ar fi tfălf bine în America, cu banii d-tale.

— Dumnezeule 1 suspină tânăra femele.

— Şi acum, continuă detectivul, no să-i fie greu d-lui Winbledon a cere un duplicat al tului pierdut.

Deci, dacă d-ta vrei să-ţi recapeţi averea furată, trebue să-l rogi pe d. inspector Wood să pună mâna pe soţul d-tale în momentul când se va îmbarca ia Southampton pe vaporul „Aqultania“.,.

Şi acum daţi-mi voie să vă zic rămas bun şl să vă exprim sincerele mele condoleanţe.

CASÂ-OIH UMBRĂ

american aii

Felul În care »uni ledale povestirile Întâmplate, lasă în um brâ toi ce publicat până apun în materie de roman detectiv, câci cele scrise aa fost traite de povesOori

MOŞTENIREA

— Nuvelă de Guy de Maupassant —

Cunoşteam pe băiatul acela mare care se numea René de .Bourneval. Erâ foarte plăcut În raporturi, cu toate că puţin cam trist, părea din altă lume, foarte sceptic, de un sccpticizm ho- tărit şl mişcător, dibaci mai aies de a da pe faţă Ipocrlzille mondene. El spuneâ de multe ori :

„Nu se găsesc oameni cinstiţi ; sau cel puţin nu sunt de cât în desfrâu.“

Avea doi fraţi pe cari nu-i vedea de loc, domnii de Courcils. ii credeam din altă căsătorie, din cauza numelor lor diferite.

Mi se spusese de mai muke ori că o poveste stranie se petrecuse în familia aceasta, dar fără a da nici un amănunt.

Omul acesta plăcându-mi de tot, ne legarăm numai de cât. intr'o seară, după ce cinasem la el între patru ochi, ii întrebai din întâmplare :

— Eşti din prima sau chiar a doua căsătorie a mamei d-tale ?“

11 văzui îngălbenind puţin, pe urmă roşind ; şi rămase câteva clipe fără să vorbească, în mod vădit încurcat.

Pe urmă zâmbi într'un fel melancolic şi dulce ce îi eră particular şi zise:

„Scumpul meu prieten, dacă nu te plictiseşte, îţi voi da asupra origine! mele amănunte foarte curioase. Te ştiu drept un oui inteligent, nu mi-e frică deci ca prietenia d-tale să se ştirbească întru ceva pentru asia, şi dacă ar fi aşa, nu aş mai ţine atunci să te mai am de prieten.

Mama mea, d-na de Courcils, eră o biată mică femee sfioasă, pe căre bărbatul ei o luase pentru averea ei.

Toată viaţa ei fu un martiriu. Cu sufletul iubitor, temătoare, plăpândă, ea fu maltratată fără răgaz de acela care trebuia să fie tatăl meu, unul •din acei grosolani ce se numesc boeri de la ţară. După o lună de căsătorie, trăiă cu o servitoare.

Atară de asta avu ca amante femeile şi fetele arendaşilor; ceea cenu'l împedecă să aibă şi doi copii cu nevasta lui ; ar trebui să se socotească trei, numărându~mă şi pe mine.

Mama nu zicea nimic; trăiă în casa asta totdeauna sgomotoasă, ca şoarecii aceia cari se strecoară pe sub mobile. Ne băgată în seamă, dispărută, tremurătoare, privea lumea cu ochii ei în- grijaţi şi limpezi, întotdeauna mişcători, ochi de fiinţă speriată pe care frica nu o părăseşte.

Eră frumoasă cu toate astea, foarte frumoasă, foarte blondă, de un blond

fumuria, de un blond sfios; ca şi când părul ei se decolorase puţin de fricile ei necurmate.

Printre prietenii domnului de Courcils cari veneau neîncetat la castel, se află şi un vechiu ofi-

ter de cavalerie, văduv, om temut, drăgăstos şi violent, fiind în stare de cele mal energice hotărâri, d-l dc Bourneval, ai cărui nuint îl port.

Eră un om voinic dar slab, cu mustăţi mari negre. Ii semăn mult. Omul acesta citise, şi n’avea de ioc aceleaşi păreri cu clasa lui. Străbunica lui, fusese prietena lui J. J. Rousseau, şl s’ar fi zis că el moştenise ceva din legătura asta a stră— 1 irnichii Ştia pe din afară *„Contractul social* şi *Noua lidoizd“* şi ţoale cărţile astea filozofice care au pregătit din vr me viitoarea răsturnarea obiceiurilor noastre vechi, a prejudecăţilor noastre, a kgilor noastre -bătrâneşti, a moralei noastre neghioabe.

Iubi pe mama, se parc, şi fu Iubit. Legătura asta fu aşa de ascunsă, în cât nimeni nu o bánul. Biata fetmte, părăsită şl tristă, trebue să se ii legat de el, hitr’un mod disperat, şi să ia din raporturile cu el toate felurile de a gândi, teorii de sentimente libere, îndrăzneli de dragoste independenta; dar cum erâ aşa de fricoasă, că nu vorbea niciodată tare, toate astea fură înăbuşite, îngrămădite, sirânse în inima ei care nu se deschise niciodată.

Cel doi trap ai mei erau aspri cu ea, ca şi tatăl lor, ncmângălnd-o de loc, şi obişnu ţi a nu o vedea însemnând şi ea ceva în casă, o tratau puţin ca pe o bonă.

Èusei singurul din bieţii el care o iubi cu adevărat şi pe care ’I iubi.

Muri. A’-eam atunci optsprezece ani. Trebue să adaog, pentru ca să inţekgi ce va urmă, că ărbaiul el eră dotat de un consiliu judiciar, că o îparaţitine de bunuri fusese pronunţată în fa- oarea mamei

mele, care păstrase, mulţumită leşteşGgului legilor $1 devotamentului priceput al oui notar, dreptul de a-şi face testamentul după lacul el

Puserăm deci Înştiinţaţi că există un testament i notaiul acela, şl poftiţi să asistăm la citl- ;a Iul.

Mi-aduc aminte de asta ca şl cum fu Ieri.

A fost o scenă măreaţă, dramatică, caraghioasă, Imltoare, produsă de răsvrătirea postumă a a- estei moarte, de strigătul acesta de libertate, cea revendicare din fundul mormântului a mar- rel strivite de obiceiurile noastre în tot timpul leţel el. şi care trimetea din coşciugul ei închis, chemare d'sperată către independenţă.

Acela care s* credea tatăl meu, un cm gros, Sngeros, dându-ţl înfăţişarea unui măcelar, şl •aţii nud, doi băeţl puternici de douăzeci şl <evâ e ani, aşteptau liniştiţi pe scaunele lor. D-l de lourne^al, chemat sâ se înfăţişeze, Intră şi se şeză în spatele meu. Eră strâns în redingota il, foarte palid, şi'şi muşră mereu mustaţa, puţin ăruntă acuma. Se aştep â de sigur la ce eră să e întâmple.

Notarul încuie uşa de două ori şl începu lec- jra, după ce despicetlulse înaintea noastră plicul Igilat cu ceară roşie, al cărui conţinut nu’l ştia/

De odată amicul meu tăvii, se ridică, pe urmă e duse să ia din biuroul Iul o hârtie învechită,

o dcsfAcu. o sărută lung, J reîncepu : lată testamentul mamei mele:

„Subsemnata Anne-Ca ¡lier ine Généviève-Mathilde de Croixlucc, soţia legitimă a lul Jaan-I.dopold-Joseph Gontran de Courcils, sănătoasă cu nuntea şl cu corpul, îmi a»ât aci uit.mile mele vain ţi.

Cer erfare lui Dumnezeu, mai întâi, şi apoi scumpului meu tiu René, de actul ce vreau să fâptutsc Cred pe ccpilul meu destul de nobil la suflet pentru ca să mă înţeleagă şi să mă erte. Am suferit loata viaţa mea. Am fost luată de soţie din calcul, pe urmă dispreţuită nesocotită, asuprită, înşelată neîncetat de bărbatul meu.

*11 eri, dar uu'i datorez nimic.

Copiii mei cei mari nu m’au lubit de loc, nu m'au răsfăţat de loc, abea dacă m’au tratat ca pe o mamă.

Am fost pentru el, tot timpul vleţel mele, ceea ce trebuia să fiu ; nu le mai daturtz nimic după moartea mea Un fiu nerecunoscător este mai puţin ca un străin ; este un vinovat, pentru eâ n'arc dreptul *să fie* Indiferent cu mama lui.

Întotdeauna am tremurat înaintea oamenilor, Înaintea legilor lor nedrepte, obiceiurilor lor neumane, prejudecăţilor lor Infame Înaintea lut Dumnezeu nu mai mă tem. Moartă, arunc departe de mine ipocrizia ruşinoasă ; îndrăznesc sâ'ml spun gândul, să deslăinuesc şl să semnez taina inl- mei mele.

Deci, las în depozit toată partea averel mele de care legea îmi dă voe să dispun aman-

tutui meu iubit Pierre-Germer-Simon de Bour- iieval, pentru a reveni apoi scumpului nostru tiu, René.

(Voinţa este formulată, afară de asta, într'un mod precis, într’un act notarial.)

Şi, înaintea judecătorului suprem care mă aşteaptă, declar că aş fi blestemat cerul şl existenţa lui dacă nu aş fi întâlnit afecţiunea adâncă, devotată, drăgăstoasă, neschimbată a amantului meu, dacă nu aş fi înţeles în braţele lui că Creatorul a făcut fiinţele pentru a sc iubi, a se ajută, ase mângâiâ şi a plânge împreună în ceasuri de a- mă tăciune.

Cei doi fii mai mari au de tată pe d-nul de Courcils, René singur datorează viaţa d-lui de Bourneval. Rog pe stăpânul oamenilor şi‘a destinurilor lor de a pune mai presus de prejudecăţile sociale pe tată şi pe fiu, de a-i face să sc iubească până la moartea lor şi să mă Iubească încă şl în mormântul meu.

Acestea sunt ultimul meu gând şi ultima mea dorinţă. «Mathilde de Crolxluce»

D-l de Courcils sc ridicase ; strigă : „Acesta este kstamntul unei nebune !“ Atunci domnul de Bourneval tăcu un pas şl declară cu o voce tare, hotărâtoare : „Eu, Simon de Bourneval, declar că acest Înscris nu cuprindă decât strictul adevăr. Sunt gata să o dovedesc chiar prin scrisorile ce am.“

Atunci d-l de Courcils merse spre el. Crezul că se vor mcăerâ. Erau acolo, amândoi mari, unui gras, cel’alt slab, tremurători. Bărbatul mamei mele pronunţă bâlbăindu-sc : „Eşti un mizerabil !“ Cel’alt

pronunţă cu acelaş ton puternic şi sec: „Ne vom regăsi în altă parte, domnule. Te-aşi ii pălmuit şi provocat de mult dacă n'aş fi ţinut mai Înainte de toate la linişte, în timpul vieţcl el, femeii pe care al făcut o să pătimească atâta.“

Pe urmă se întoarse către mine: „Eşti fiul meu. Vrei să mă urmezi ? N'am dreptul să te iau cu mine, dar te Iau, dacă vrei să mă însoţeşti.“

l-am strâns mâna fără să’i răspund. $i am ieşit împreună. Eram, bine înţeles, pe jumătate nebun.

Două zile mai târziu, d-l de Bourneval omora pe d-l de Courcils în duci. Fraţii mei de frica unul scandal înfricoşat, au tăcut. Le-am cedat şl el au primit jumătate din averea lăsată de mama.

Am luat numele adevăratului meu tată, renunţând la acela ce mi-l da legea şl care nu era al nvu.

D-l de Bourneval a murit de cinci ani. Nu m*am mângâiat încă de moarlea lui.

Se ridică, făcu câţiva paşi, şl, aşezânduse în faţa mea: „Ei bine, eu zic că testament» 1 mamei mele este unul din cele mai frumoase fapte, din cc'e mai leale şl maî mari cc o femee poate să făptulască. Nu eşti şl d-ta de părerea mea?“

li întinsei amândouă mâinile : „Da, de sigur, amicul meu *

COLECŢIA „AMPH EN T A“

Spionaj! Mister! Acţiune!

umple un gol de mult resimţit

în literatura noastră de senzaţie

Au apărut până azi:

No. 1

Furtul torpilei Walsh

de Atjelhn Crisfliîe No. **2**

Testamentul d-lui Hoit ord

ti« **Boh Wod**

No. 3

Raffies, regele hoţilor

de Geiald Morrls N-j. 4

O lovitură de maestru

de Gerold Morris NO 5

Enigma deia Ivy*Cottage

de Vale **din WIlllams** No. 6

O afacere senzaţională

de Gerald

Mcrds No. **7**

Lada cu argintărie

de Oerald Moi »ia

BLIOTECA
ENTURILOR CELEBRE
NDIȚII PARISULUI

BLIOTECA
ENTURILOR CELEBRE
RTUL DIN CASA MILIARDARULUI
MERICAN VANDERBILT

TURILOR CELEBRE
PTE INGROZITOARE IN VENETIA

IVENTURILOR CELEBR
URMARITA PINA LA MORMINT

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE JENKINS

CASA DIN UMBRĂ

taft**

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN
JOE JENKINS

CASA DIN UMBRĂ

— Din memoriile unui detectiv —

— Insfârşit !

Omul care aşteptase mal bine de două ceasuri Înaintea unei case de pe Avenue Wagram, oifâ uşurat, şi se apropie de cel care îi apăruse d»n întunericul nopţii.

— Am onoarea de a mă afla în faţa d-jui Joe Jrnkins, detectivul?

Acesfa intră în casă făcând semn străinului să-l urmeze. Apăsă butonul unei lămpi electrice de buzunar şi la lumina aceasta examină bine figura Întrebătorului.

Detectivul păru mulţumit.

— Cu ce vă pot servi ? întrebă el.

— Cevâ foarte important, răspunse străinul. Îmi daţi yoc d-le Jenkins să intru un minut la_ d-voastră ?

— Vino !

Detectivul deschise ascensorul, apăsă butonul şl peste câtevâ clipe intrară amândoi la locuinţa acestuia din etajul al doilea.

— Sunt fericit că tc-am găsit d-le Jeiikins,începu vizitatorul nocturn.

„Am aşteptat mai bine de două ceasuri înaintea porţii d-tale, îţi poţi închipui ce nevoe aveam să-ţi vorbesc.

„E un caz enigmatic, când mă gândesc numai, tremur tot...

— Un minut! îl întrerupse detectivul. După cum văd, d-ta eşti de azi, sau mai bine de eri după ameazi pe drumuri...

„În timpul acesta ai fost numai odată acasă, şi-ai aprins lumină şi n'al stat decât 5 minute.

Vizitatorul sări în sus şi se înholbă speriat la detectiv.

Acesta ’1 privi cu sânge rece zâmbitor.

— N’al de ce să te sperii, continuă el. Lucrul c Ioane simplu.

„Stropii de ploae cari se cunosc pc pantalonii d-tale, dela genuchi în jos, îmi dovedesc că al umblat prin ploaia care a început de cri şi s’a oprit ablă azi la patru orc.

„Ghetele dimpotrivă îţi sunt curate. Asta îmi arată că ai fost pe acasă şi ţi-ai schimbat încălţămintea.

„Afară de asta, observ că o parte din hainele d-tale sunt şterse cu peria, pe când altă pat te nu. Semn că te-al grăbit cu toaleta şl că n’ai făcut lumină în cameră.

— iu adevăr, d-le Jenkins, este din cuvânt în cuvânt aşâ vum al z's d-ta.

„Şi de oarece vezi mai clar şi mal adânc de 'Cât alţii, te rog să-mi luminezi cazul pentru care viu la d-ta.

S2 aşeză iarăşi pe scaun şi continuă:

— Sunt proprietarul casei cu număru 84 din strada Miramare. E o casă v< chc, mai bine de o sută de ani în proprietatea familiei mele.

„Cu câtlvă ani mai înainre am închiriat casa asta unul negustor de vechituri Parterul şl etajul fusese ocupate de birouri şl magazinuri.

„Pe^te câţvâ ani s’a îmbogăţit negustorul şl s’a mutat dela mine. De atunci n’am mai putut să închiriez casa

„Eh. aşa minune nu e, căci e o cocioabă dărăpănata şi e într’o stradă rău reputată.

„Afară de asta mal are un cusur: ferestrele sur t la nord şi n’au soare.

„De multe ori am auzit, aşa din întâmplare, că vecinii o numesc: „Casa din umbra" şi mai svoneic b 1 de fel de istorii ciudate despre ea.

„Cât sunt aces'e de întemeiate numai tu proprietarul pot să o confirm.

„După cum ţi-am spui:, d-le Juikins: casa stă goală mai bine de UD an.

„Biletele *De închiriat* şi *De vânzare* îngălbeniseră la fereastră şi tocmai mă gândeam sâ le schimb când sc întâmplă cevă neaşteptat:

„lulr’o scară veni la mine un om şl mă întrebă : dacă vfeau sâ-i închiriez casa şi cât cere pe ea ?

„I-am cerut modesta sumă de 3000 de franci şl el a convenit.

„Voiâ s’o la pe un an deocamdată, apoi, poate zicea el, s’o şl cumpere mal târziu.

„Iml puse doar condiţia: că de aci înainte să nu mal Intru cu nimeni altul hi tratative şl nici să nu arăt casa alt cuivâ.

„Mi s’a părut cam eludată condiţia asta. Cu toate acestea am acceptat-o. Anul trecut am făcut

experienţa la ce puţin mă pot aştepta cu casa mea.

„Chiriaşul meu ml-a şi plătit pe o lună şi i-am dat clicile.

— Când a fost aceasta? întrebă Jenkins.

— La 1 Februarie. Adică astXzi s’au împlinit o lună şi trei zile,

— Cum îl ch-amă pe chiriaş ?

— Aristide G’-anard. i-am cerut voie să curăţ casa. Dar el a refuzat. Ml-a spus că are destui servitori §i-l va pune dânsul t’o cureţe.

„Fireşte, că n’ain avat nici un motiv ca să trai stârnesc.

— Pentru ce scop a închiriat d. Granard casa? Întrebă detectivul. Ai întrebat d-ta de asta ?

— Da Ml-a spus că *rea să instaleze la ca un Instl'ut de galvanoplastlc.

„După cum poţi să-ţi închipui am fost vesel că mi-am închiriat casa.

„Am trecut în zilele următoare de câteva ori prin strada Miramare şl am văzut înaintea casei staţionând camioane mari încărcate cu fel de fd de lucruri învelite în pâ-ize, probabil diferite maşlne.

„într’o zi fusel tentat să Intru. Sunai şi apăru Însuşi d. Granard.

„Mă primi foarte uimit şl mă întrebă foarte aspru ce voiesc.

„l’am răspuns: că nimic deosebit. Voiam să-întreb numai dacă este mulţumit cu casa ?

— „Bine, bine, foarte mulţămit, îmi strigă el şi aproape mă împinse afară pe uşă.

„M’am mirat foarte mult de primirea aceasta poji să-ţi închipui. Dar la urmă pntea să facă în casa lui ce voiâ,

„Pes’c Vi’o două săptămâni trecui îutr’o noapte cam pe ia unu şi jumătate, pe lângă casa meii din str. Miramare.

„Jucasem cărţi la un prieten şi intârziasem puţin.

„Eră cât pe aci să mă calce un automobil care se oprise chiar în faţa numărului 84. M'am dat repede la o parte şi am văzut cu mirare că se coboară *2* domni, deschid poarta şi amândoi dispar în casă.

În momentul următor, veni din partea opusă, un al doilea automobil, şi din acela sc coborî un domn. Cât îl putui zări, ml se pârii chiar d. Gra- nard. Deschise repede poarta, Intră şi spre ulm l- mirea mea, ieşi iar cu unul dintre domnii cari veniseră înaintea lui.

„Amândoi se urcară iarăşi în automobil, care ii aşteptase şi dispărură spre Bulevardul Mont- n-arte.

„Voiam chiar să plec, când iată un al treilea automobil din care se coborâră doi domni.

„Bătură, îutr’un anumit fel, Ia poartă, şl aceasta se deschise ca prin un resort, fără ca cineva s'o fi deschis cu cheia.

— De unde ştii aceasta? întrebă detectivul.

— Poarta se deschise repede, scârţâind, şi se izbi de perete. Am văzut bine că nu era nici un om nici înainte nici În dosul el.

— Ce se întâmplă pe urmă ?

— Pornii să plec dând din cap. Când zării un om alergând spre casă. Aproape mă dobori din picioare.

Se vedea că este urmărit după privirile speriate pe cari le aruncă în urma lui.

„Se opri la poartă, scoase o chele din buzunar şi din întâmplare mă zări... II recunoscui: eră chiar Granard, chiriaşul meu. Mă recunoscu şl el.

„D-le Jenkins, În viaţa mea n’am văzut un om mai uimit, Se uită Ia mine ca şl când ar fi văzut în faţa Iul o stafie.

„Abia iş găsi g.-alul :

— Ce vrei d-ta ? strigă el. Ce cauţi Ia ora asta ? Ce mă spionezi d-ta ?

„Cercai să-l liniştesc şi să-l explic că treceam din întâmplare pe aci.

„Dar el nu mă ascultă.

— „Ce tot spionezi pe aci? strigă el supărat. Iţi sunt dator cu cevâ ? Ţi-am plătit toată chiria !

„în clipa următoare deschise poarta, intră pc ea, şi o încuiă cu cheia.

„Tot în clipa aceea îl ajunseră urmăritorii lui.

Aruncară o privire fugitivă spre mine şl o luară înainte.

— Ce se întâmplase? întrebă nerăbdător detectivul.

— Mă Intorsel acasă clătinând din cap. Cele văzute şi auzite mă făcuseră gânditor. Hotărî!

să observ mai de aproape ceie ce se petrec în casa mea.

„Dar de câte ori trecui pe acolo, găsii storurile lăsate. Deşi printre ele se zărlâ lumină în casă.

„După ce trecu luna, chiriaşul meu veni la mine să-tni plătească chiria pe Martie. Îmi spuse că el mi-ar cumpără casa dacă l-aş face un preţ convenabil.

„În cele din urmă ne învoirăm cu preţul de 96 000 de franci.

„D. GranarJ îmi spuse că el are obiceiul a rezolva imediat, temeinic, orice lucru şi’mi plăti suma de 96 000 de franci,

„Dar să vedeţi ceva neexpllcabll:

„Azi, adică peste trei zile dimineaţă vine iar la mine şi’mi spune că el trebue să plece la Canada intr'o afacere de moştenire.

„Pentru aceasta e silit să lichideze tot şl să-şi vânzâ şi casa.

„N’aş ii eu dispus să-mi rescumpăr casa?

„l’am răspuns că nu mă pot hotărî aşa repede. Sincer mărturisind, am fost vesrl că am găsit un cumpărător şi că scăpascm de ea.

— El, răspunse d. G^anard. nu vreau să te plictisesc mult. Sunt dispus să-ţi rccedez casa pe un preţ minimum.

Cât iml oferi?

— 38.000, răspunsei eu la întâmplare.

— Bme, zise d. Granard. Sunt mulţămif.

„Cana face în cazul ol mal râu 50.000. Cu preţul acesta pot s’o vând mâne.

„Ce eră să fac ?

„M'am mirat numai cum de d. Granard, care îmi făcuse impresia unui om practic, cum de nu găsise un aii cumpărător, mai darnic?

„li plătii deci cele 38 000 franci şi casa deveni iar proprietatea mea.

— Ai plătit d-lul Granard numai decât banii?

— Da. Am vrut să-l plătesc banii în hârtii, dar el m’a rugat să-l dau mai bine un cec căci l-ar fi ircorrod să poarte în bvzunar atâta hârtie.

— l-ai dat?

— Da. Apoi nu mai spuse că e silit să lase În casă o mulţime de covoare pe cari nu le-a putut vinde. Nu cumva aş vrea să le cumpăr eu, pe un preţ, de nimic : 500 fr. ?

„Intăl nu voiam să cumpăr covoarele, dar lotuşi mă lăsai convins şi dădui d-lul Granard un cec de 38.500 franci pe contul meu la banca de credit din Lyon.

„Apoi mă dusei în strada Miramare să-mi Iau iar în stăpânire casa.

Când colo ce să văd:

„D. Granard avusese dreptate: toată casa de sus până jos erâ acoperită de covoare. Din prima ochire recunoscui: numai covoare persiane, adevărate al căror pr-ţ eră nemăsurat mai mare de cât 500 L ănci.

„Nu credeam ochilor mei. Insfârşit puteau să fie Imitaţiunl bune.

„M‘am aplecat spre un coş de hârtie şl am găsit un cont de *25* 000 franci dela un magazin de covoare fraţii *Montholon* bine repulat.

„Gânditor m’am plimbat prin casă, şl m’am apropiat de fereastră.

„Am rămas larăş uimit.

„învelişul caloriferului se dăduse la o parte. Am vrut să-l aşez bine, când simţii o rcsistenţă. Ridicai capacul şi găsii sub el un portmoneu cu 38000 de franci.

„Suma cu care am vândut d-lui Granard casa.

„Ce erâ asta ? Simţii un fior. Aci nu sunt toate În regulă. S’a petrecut o crimă?...

„De aceea am venit la d-ta d-le Jttikins. Am auzit că în toată Europa nu-l om cu vederi mal agere ca d-ta. Spunc-ml d-ta ce Însemnează ioate aceste ?

Detectivul se uită câtva timp tăcut în pământ, cu ochii pe jumătate Închişi.

— O întrebare: d. Granard a avut timp să ridice banii de pe cecul d tale la bancă?

— Nu cred. A plecat la patru ore dela mine. Şi la ora asta banca se închide.

— Bine. Va fi deci acolo mâine dimineaţă h 9. Sau mai bine va trimite pe cineva după bani, şi el va aşteptă În apropiere.

„Zici că ai găsit un portmoneu. II al ?

— E aci.

Străinul scoase nn portmoneu negru de piele şi-l dete detectivului.

— N'ai luat nimic din el? Nici n’ai pus?

— Nimic.

— Bine al făcut.

Deteciivul examlnă conţinutul care se cuprindea din hârtii de câte o mie de franci.

— Şi acum, principalul : Grcnard ţi-a plătit cele 96.000 pentru casă. Unde sunt banii ? li ai, ori i-ai depus la bancă ?

— Il am. De obicei mă duc la bancă în fiecare Sâmbătă. Azi e Vineri. Mâine aveam de gând să mă duc cu el.

— li al acasă ?

— Da.

— Poţî să vil cu mine în strada Miraniare?

— Acuma ? Noaptea ?...

— Numai decât. Afacerea nu sufere amânare.

— Ce crezi să putem afla acolo ?

— Ei, zise detectivul, zâmbind, eu cred că d, Granard se află În momentul acesta a^olo căutandu-ş! portmoneul.

Cu ocazia aceasta aş vrea să-i spun o vorbă. Vrei să vii cu mine ?

— Sunt gata.

D Jcnkins luă cu el un Browning, clientul observă că incărcase arma. Apoi chemă un număr la telefon şi vorbi cu cineva englezeşte.

— Acum luăm un automobil, zise d. Jcnkins, după ce eşiră în stradă.

După ce trecură înir'ua automobil strada Montmorte, detectivul şi clientul său se coborară din el, şi făcură restul drumului pe jos.

În colţul stradel Mîramare. proprietarul „casei din umbri" observă că sunt urmăriţi de doi indivizi.

Puţin speriat îl făcu atent pe detectiv.

— Nu-i nimic, Il linişti acesta, sunt asistenţii mei pe cari i-am chemat prin telefon.

„Dacă nu mă în«el, în noaptea asta vom avea de lucru. Ce număr are casa d-fale ?

— Număr» 84.

— Aci c 73. E în partea cealaltă ?

— Da.

— Să trecem dar în partea acela.

Casa cu numărul 84 zăcea în adânc întuneric, înfăţişarea cl dărăpănată avea ceva sinistru şi justifică bine porecla de : „Casa din umbră.“

Ferestrile erau întunecate. Se vedea că nu e locuită.

Cel doi se opriră înaintea el.

— Vezi ceva ? şopti detectivul.

— Nu.

— Uită-te la ferestrile dela etajul al doilea.

Proprietarul se uită cu atenţie. Deodată strigă surprins :

— Se vede lumină printre storuri la odaia din m'jloc.

— Este acea de pe scări ?

— Da.

— Atunci, vîno I

Detectivul luă de braţ pe clientul său şl-l duse în întunericul gangului casei din fată.

Proprietarul văzu de aci cum se plimba lumina din casa lui dela elajul de sus până jos în parter.

De odată se făcu întuneric peste tot.

Un sgomot ciudat îl făcu să tresară. Lângă dânsul, detectivul ridicase cocoşul revolverului.

După un timp se ivi în poarta casei un bătrân cu barba albă, cu mersul încovoiat şi o luă spre strada Montmarte. Îndată se auzi o fluerătură.

Jenkins dăduse Semnalul asistenţilor săi.

În momentul următor amândoi asistenţii săriră

isupra bătrânului

— Vino, şopti Jenkins clientului său, erâ timpul uprem.

li luă de braţ şl’I duse În faţa bătrânului, dc- inut.

— II cunoşti pe omul acesta ?

Proprietarul se uită mirat la bătrân.

— Nu 1

— Un minut.

Detectivul cu o mână scoase lampa Iul elec- rică din buzunar, cu cealaltă smulse barba omului.

— Acum îl cunoşti ?

Proprietarul rămase uimit.

Se uită În faţa omului şi răspunse cu vocea lemurătoare:

— Da, ii cunosc. E4e chiriaşul meu, d-nul j’anard.

— Bună scara, d-le Mihailowsky, sc auzi vocea detectivului.

„lini pare rău că troéuc să te deranjez. Dar e neserla mea, după cum ştii.. .

„Domnul acesta cum se cade căruia i-al luat rumujel, în mod aşa de elegant sumlşoara <lc 18.500 Irancl, m’a rugat să-l apăr Interesele. Fs- eşte că n’aşl fi putut să-l refuz.

Demascatul scoase un strigăt de turbare şl ncercă să pună mâna în buzunar.

— Mâinile sus 1 strigă Jenkins.

În clipa următoare scoase revolverul şi-l ţinu

îndreptat spre d. Granard, care ascultase de poruncă.

— Trebue să ştii, zise detectivul adresăndu-se proprietarului, că noi cu d-l Mihailowsky, suntem vechi cunoscuţl.

„Ne-am întâlnit de trei ori până acum ' înainte cu şase ani în Marsilia, odată la procesul mare din Pondk'hery, iar a treia oară acum aci la Paris.

„Am fost dela început încredinţat că volu a- vea de-aface cu d. Mihailowsky.

nNu este În toată Europa un al doilea care să falifice aşă de frumos hârtiile de o mie.

Proprietarul ascultă, şi totuşi părea a nu înţelege bine.

— D-ta al primit dela dânsul 96.000 franci şi l-al înapoiat abia 38.000. Asta ar fi o afacere foarte frumoasă pentru d-ta. Numai că cele 96.000 sunt toate bancnote *falşe.*

Proprietarul începu să tremure de groază.

— Da, urmă detectivul, toţi banii pe cari l-al primit dela dânsul sunt tăcuţi de ei.

„Tot astfel sunt falşi şi cei 38 000 pecari l-al găsit în portmoneu şi cari din întâmplare corespund cu suma pe care al învolt-o în preţul de restumpărare a cast! d-tale.

„Falşi au fost şl cei 25 000 pe cari l-a plătit pentru covoare ¡a firma „Fraţii Momholon“.

Proprietarul se uita aiurit dela detectiv la fostul său chiriaş.

— Dar pentru ce toate aceste ? întrebă în- sfârşit.

— Pentru ce ? răspunse detectivul. Dai e aşâ dc simplu. Ţoală comedia cu cumpărarea şi vânzarea casei e pentru ca să poată avea dela d-ta 38 500 de franci în bani buni.

„Nu prea avea curajul să iasă În piaţă cu banc-notele lui falşe de o mie, căci 11 cam luaseră la ochi. De aceia 11 trtbula ceva acoperiş. Cumpărarea casei, covoarele ...

„Negreşit, covoarele avea de gând să le rc-vândă tot firmei de unde le cumpărase. Dar la răstimp, probabil acolo se observase că banii au fost falşi. Aşă e d-le Mihalowsky ?

— Da I zise acesta încet.

— Vtzi dar d-ta. O. Mthalowsky se temea de urmărire. Pentru aceea ţl-a vândut covoarele cu 500 de franci. I se făcuse prea cald pe aci. Dc aceea se hotărâse să ridice mâine dela bancă cel 38W0 ai d-tale şl a'o şteargă ia altă pir te a lumii.

„Firma Montbolon ar fi găsit urma covoarelor sale şi al fi fost silit să i le cedezi.

— Nemai auziţi murmură proprietarul.

— Durere, trebue să-ţi stric niţel socotelile, d-le Mihalowsky, continuă detectivul. Să faci bine să dai d lui acesta cecul de 38.500 de francii Altfel te arestez numai decât 1

Falsificatorul murmură câteva cuvinte neînţelese, dar scoase din buzunarul vestei sale o hâr- tioară împăturită şi l-o bete detectivului.

— Acesta e cecul d-tale ? întrebă Jenkins pe proprietar.

— Da 1 răspunse acesta.

— Iţi predau aci proprietatea d-tale, urmă de-tectlvul solemn. Iar d-ta, d-le Mihalowsky, mi se pare al destul timp ca mâine dimineaţă să nu mal fii În Paris.

„Colo În colţ e un automobil. Asistenţii mei vor avea plăcerea să te ducă până la gara de Nord. Acolo vel fi asa de bun să-ţi iei un bilet până în

Rusia de unde al venit.

„Ce priveşte covoarele d-talc, mâine vor fi restituite firmei Montholon.

„Şl acum, noapte bună, d-I<? Mihalowsky. Sunt orele 1 şl G minute; la I şl 20 minute pleacă trenul. Deci nu mal avem timp de pierdut. Voiu avea plăcerea să te conduc până la automobil.

Asistenţii luară intre ei pe falşificator şt automobilul zbură spre Gara de Nord.

D. Jenkins se întoarse sere clientul său care nu mal zicea nici un cuvânt.

— Mi se pare e timpul fă ne ducem şl noi ia culcare, zise detectivul Te aştept mâine la 10 în biroul meu mai vorbim de micul rest ¿1 aiacerei noastre.

V alunul« ■■ ¡Mi n faiosivs 4a rjxre bltilktecil«
d« bapruaul ţl «nUcin

¡10006000O

UN BANPIT C0RS1CAN

P) rumul urcă încet prin mijlocul pădurei d'Ai- *s* l6ne. Brazii uriaşi arculau deasupra capete- or noastre o boltă, scoteau o plângere neîntre- ilptă'[1]şi tristă, pe când atât la dreapta ca şl la ¡tânga trunchiurile lor subţiri şi drepte formau ia' uh fel de armată de tuburi de orgă din care lăreâ că ese această muzică monotonă a vântu- ul printre vânurl

După trei ceasuri de drum, printre aceste trun- chiuri încurcate se formară câteva luminişuri; din oc în loc, câte ua niolllt gigantic, singuratic, desfăcut ca o umbrelă enormă, Işi desfăşură bolta de' un verde închis; dinir’odaiă am ajuns la marginea pădurei, la câteva sute de metri de defileul :ăre .duce în valea sălbatică a Niolului.

Pe amândouă vârfurile înalte care domină a- ceastă privelişte, câţiva arbori diformi par a* se fr’iffcat cd greutate, ca nişte cercetaşi porniţi Inaifitea mulţime! îngrămădită În urmă. Intorcân- db-rteam zărit toată pădurea întinsă sub noi, a- Bătlienea unui lighean imens de verdeaţă î cărui hiarginl, cari păreau că ating cerul, erau formate dinţând![1]goale, lnchlzândti-l de toate părţile.

Am pornit din nou la drum şi zece minute mai

târziu am ajuns ia defileu.

Un ţmi't surprinzător ni se desfăşură. Dincolo de o altă pădure, o vale, dar o vale cum n'am mai văzut încă, un deşert de piatră lung de zece leghe, scobit Intre munţi înalţ! de două mit de metri şi fără să se vadă nici un câmp, nici un arbore. E Nlolo, patria libertăţii corsicane; cetatea de nepătruns de unde niciodată cotropitorii n*au putui goni pe munteni.

Tovarăşul meu îmi spuse: „Aici s'au refugiat bandiţii noştri.[11]

Curând am ajuns la fundul acestui colţişor sălbatic şi de o frumuseţe de neînchipuit.

Nici o iarba, nici o plantă, granit şl ruinai granit. Cât vezi cu och.i în faţa noastră se întindea un deşert de granit strălucitor încălzit ca un cuptor de soarele dogoritor care părea atârnat dinadins deasupra acestei trecători de piatră. Când ridici ocliii către culmi, te opreşti înmărmurit şi încremenit. Par roşii şi dantelate ca nişte ghirlande de mărgean, căci toate eres[1] ele sunt de profir, deasupra cerul pare violet, liliachiu, dtcolorat do vecinătatea acestor munţi eludaţi. Mai jos granitul e cenuşiu scânteietor şi supt picioarele noastre pare răzuit, sfărâmat; mergem pe un praf sirâlucitor. Pe dreapta dintr’uîi făgaş lung şi întortochlat se scurge şi vueşte un şivol furtunos. Şi şovieşti de atâta căldură şt lumină în această vale arzătoare, uscată, sălbatică, tăiată de acest puhoiu sgomotos care pare că se grăbeşte să fugă, neputincios să fecundeze

aceste stânci, ca pierdut În acest loc arzător care 11 soarbe cu nesaţlu fără ca nici odată să fie pătruns şi răcorit.

Dar deodată apăru la dreapta noastră o cruce mică de lemn înfiptă intr’o grămăjoară de pietre. Un om fusese omorât acolo, şl spusei tovarăşului meu :

— Dar vorbeşte-mi ccvâ de bandiţii voştri.

El reluă :

— L’am cunoscut pe cel mai celebru, cel mal teribil, Sainte Lucie, o să-ţi povestesc istoria lui:

Se zice că tatăl său a fost omorât intr’o ceartă de im tânăr din acelaşi ţinut; şi Salntc-Lucie rămase singur cu sora lui. Era un băiat slab şl timid, mic, bolnav adesea, fără nici o energie. El nu declară vendeta asasinului tatălui său. Toate rudele lui îl rugară să se răzbune, el rămase surd la toate ameninţările şl la rugăciunile lor.

Atunci, după vechiul obicei enrsican, sora lui, indignată, ii luă hainele negre ea să nu mai poarte doliul unui mort rămas fără răzb mare. Ei râmase nesimţitor chiar la această insultă şi mai de grabă decât să scoată din cui puşca încă încărcată a tatălui, se închise în casă, nu mai eşl, neîndrăznlnd să Înfrunte privirile dispreţuitoare ale băcţilor din sat.

Trecură luni. Părea că a uitat până şi crima şl trăia cu sora lui închis în casă.

Dar intr’o zi acel pe care’l bănuiau de asasinat se însură. Saiute-Lucie nu păru mişcat de a- ceastă veste ; dar lată că, desigur pentru a'i desfide, logodnicul, când se duse la biserică, trecu prin faţa casei celor doi orfani.

Fratele şi sora mâncau nişte prăjiturelc la fe- reastră, când tânărul zări nunta care trecea prin

faţa casei sale. Dintr'odată începii să tremure, se sculă fără să spuîe vr'un cuvânt, îşi făcu cruce, luă puşca care eră spânzurată deasupra vetrei şi plecă.

Când vorbea despre aceasta mai târziu spunea : „Nu ştiu ce-am avut, mi-a trecut o căldură prin tot sângele, am simţit că trebuiâ; că orice s'ar Întâmplă, nu voi putea rezista şi am ascuns puşca într'un desiş dc pe drumul care duce la Corle.“

Peste un ceas se întorcea cu mâinile goale, cu aerul său obişnuit, trist şi obosit Sora lui crezu că nu se mal gândeşte la nimic.

Dar când se înop.'ă dispăru

hi aceiaşi seară duşmanul lui cu doi nuntaşi se duceau la Corie. Ei mergeau pe d utn cântând, când S^inte-Lucie le ieşi înainte şi privind în faţă pe ucigaş îi shigă: „E momentul I" Pe urmă dintr'odată îi zdrobi pieptul.

Unul din nuntaşi fugi, celălalt privea pc tânăr repetând: „Cc-ai făcut Sainte Lucit ?“

Pe urmă voi să alerge la Certe pentru a căută ajutoare. Dar Sainte Lucie. îi s'rtgă: „Dacă mai fad un pas, îţ- sfărâm picioarele.“ C< lălăit ştiin- du-l până atunci aşâ de timid, îi spuse: „Nu o să îndrăzneşti 1" şi trecu înainte. Dar îndată căzu cu piciorul sfărâmat de un glonte.

Şi Salate Lucie apropilndu-se de el, 11 spuse : „O să mă uit la rană, dacă nu e gravă te las aici; dacă e mortală, te omor.“

Fxamină rana, o judecă mortală, reîncărcă încet puşca, spuse rănitului să se roage, pe urină îl sfărâmă craniul.

A doua zi eră în munţi.

Şi ştii ce a mai făcut, acest Salnte Lucie?

Toată familia lu! a fost arestată de jandarmi

Unchiul său, preotul, care eră bănuit că l-a aţâţat la răzbunare, a fost şl el închis şl acuzat de rudele mortului. Dar putu să fugă, luă şl el o puşcă şl ajunse pe nepotul său în desiş.

După aceasta Salnte Lucie omorî, unul după altul, pe acuzatorii unchiului său, şl le scoase >chii pentru a învăţă pe alţii să nu afirme nici adată ceeacc n’a văzut cu ochii.

Omvrl pe toate rudele, pe toţi câţi erau uniţi :u familia duşmană. În viaţa sa masacră patrusprezece jandarmi, dădu fcc la casele duşmanilor lui şi fu până la moarte cel mal teribil ban- jit despre care se pomeneşte.

*
«

Soarele dispărea după Monte Cinto şi umbra mare a muntelui de granit se aşternea peste gra- rilul viei. Grâblam paşti pentru a ajunge înainte le venirea nopţei în micul sat Albertacce, un fel le îngrămădeală de pi tre unite cu coasta de natră a râpei. Şi spusei gândmdu-mâ la bandit:

.Ce obicelu teribil această vendettă a voastră !*

Tovarăşul meu răspunse cu resemnare :

„Ce vrei ? Fiecare îşi face datoria !“

AMA DE LA MORGA

AVENTURILE DTnCTÎTDuil AMERICAN
JOIJENKINS

FANTOMA

^4j>^eXCTORUL JENKINS LA LUCRU

/ri**** ‘* >*J

Chelnerul puse tava cu micul dejun înaintea pasagerului de la camera 45, care tocmai coborise În rcslaurant şi, se înclină, depârtlndu-se respectuos. Mni aruncă o privire plină de curiozitate admirativă şi dispăru În bticfdătie.

Era ora unsprezece, Saloanele restaurantului erau aproape poale. Sub frunzişul verde închis al plantelor exotice străluceau măsuţele dc marmură ţi numai ici colo cîte un pasager se legăna în scaunele comode de trestie şi răsfoia gazetele de dimineaţă.

Pasagerul camerei 45. golind cu' un apetit sănătos ri farfurie cu sandvişuri, făcu semn din ochi unuia din chelnerii care din cînd În cind treceau prin salon, şi ii puse o monedă În palma.

— Adu-mi ţoale ziarele de dimineaţă.

Chelnerul se întoarse peste puţin timp aducind un ioane de ziare de la chioşcul din faţa hotelului.

Puse ziarele pe mnsă şi întinse mina spre a da restul.

— În regulă, spuse pasagerul cu un gest de refuz.

Torinai desfăcea cel dinţii ziar ce i căzuse în mină, clnd În pragul uşii apăru directorul hotelului Zărin- du-l j* pasagerul care citea, se apropie cu paşi discreti şi-l salută cu ¿idmlraţic.

— Bună-dimineaţa, mister Jenkins, zise politîcns. Mit bucur să tc simţi atît de bine la noi. Zi dc zi mă temeam că o să plecaţi. După ce v-aţi îndeplinit misiunea – am citit şt cu tu gazele – cum numai mr-Jue Jenkins e În stare .

Detectivul zlmbi.
— Hi mărturisesc, dlrectore. că n-'im rămas numai de plăcere. Doream să plec «ilaltuicri. cînd am primit a telegramă că la Skagerrak, tin vas suedez s-a lovit de o mină sl a sărit în aer Eu nu prea vreau să risc aşa ceva. Cred că ar li păcat Domnii criminali mal au nevoie «le minC
După ce directorul se depărtă. mister Jenkîns luă iar gazetele şi sC adinei În citirea ştirilor. După ce sHrşt cu acestea, tocmai voia sa renunţe ia eic. cinci ochii li căzură asupra unei notiţe de la rubrica „Fapte diverse“. Citi :

UN CAZ CIUDAT

O Intlmplare ciudată s-n petrecut ieri într-una din familiile cele mal onorabile di» capitală. La locuinţa din slr.... a doamnei F, al cărui soţ. consilier de stat, este de fapt, de la Începutul războiului, căpitan În rezervă, se prezentă ieri riupă-amiază un medic din localitate. Spre surprinderea doamnei F, li spuse câ Înainte cu o jumătate de oră venise la el tin ofiţer şi-l rugase să se ducă să consulte pe soţia consilierului F, căci această doamnă suferea de accese astmatice, cmc au sporit dc cltva limp. 5n mod Îngrozitor. Ofiţerul îl mai rugase că. dacă se poale, să ia cu cllnsitl şi »în medicament contra acceselor astmatice, ceea ce doctorul şi făcuse.
Doamna F tămăsese uluită Nn cunoştea nici ne doctorul acela şi nu-şi putea închipui cine era ofiţerul. Lucrul cel mai ciuda*. Insă, era că spusele ofiţerului străin despre accesele astmatice ale doamnei se uotrjvcau Întocmai. Cuprinsă de o nedumerire explicabilă, doamna consilier întrebă cum arăta oii-» ţerul. Doctorul i-l descrise pe misiei iosu! vizitator -, avea mustăţi negre, părul uşor încărunţit, era înalt şl avea Un semn mic sub ochiţi! drept. 1.3 tlmpln stingă medicul observase o mică patu roşie, rotundă, ca o cicatrice de împuşcătură.
Doamna F, spre marea sa stupefacţie, recunoscu în descrierea aceasta ţx» soţul ei. pe eare-l ştia pe front şi de la care primise chiar în dimineaţa aceea o scrisoare.
Toate amănuntele descrierii se potriveau exact,

afară de cicatricea de la tîmpla stingă .. Medicul lasă doamnei doctoria ce o adusese şi plec.v

Acum urmează lucru! cel mai inexplicabil ; aseară, pe la orele noua, doamna F primi o telegramă prin care i se făcea cunoscut că soţul ei căzuse mort ieri dimineaţă, lovit În timpla stingă tir un glonţ inamic.

Toate aceste Intimplâti au zguduit nervii doamnei F. Incit a fost nevoie să fie internată de urgenţă Intr-un sanatoriu.

Joc Joakms citi articolul, din nou, cu atenţie, clătină din cap de mai multe ori în timpul lecturii şi rămase mai mult timp pe ¡¡înduri. Ceru apoi su i se ndticâ pălăria şi pardesiul, părăsi hotelul, făcu semn unui automobil şi dădu şoferului adresa ziarului unde citise ştirea.

Pe la ora 14. un domn care se prezontj James Mno Donnld, fu introdus În cabinetul do consultaţii al medicului-şcf al sanatoriului, doctorul Racul,

Cabinetul era elegant mobilat şi oferea o vedere largă asupra unui parc de toată frumuseţea. Vizitatorul tocmai Începuse să examineze cu atenţie cabinet ui. care prin aranjamentul său dovedea un «ust ales – cind o uşă se deschise şi intra un domn scund cu mişcări vioaie. Dc sub ochelari, privirea li răsărea cercetătoare, inteligentă. Făcu un gest, nrâ- tind vizitatorului un scaun $i el Însuşi se aşează În faţa lui.

— Domnule profesor. Începu vizitatorul, ca Sâ vă spun adevărul de la început ; n-.im venit on pacient şi nu doresc să mă consultaţi. Este vorba numai despre o informaţie pe care Sper că' veţi binevoi să mi-o daţi Sini membru «îl unei societăţi spiritiste din Filndelfia şi am venit să mă Informez despre un caz înUmplat aici şi care mi se pare extrem dc în ieresant.

— Presupun, 11 întrerupse medlcul-şef. că este vorba de cazul doamnei Forstlng. soţia consilierului-căpitan.

— întocmai. Şi v-aş fi recunoscător dacă mi-aţi putea da cltcva relaţii mai amănunţite asupra acestui caz interesant.

-— Da. începu proicsorui rcacot, iniitapi«i«u vv»i«r fnlr-adevăr extraordinară. Aş fi crezut că e o închipuire. dacă Însuţi medicul meu asistent n-ar li fost

martor la toate. Aţi citit desigur în ziare că doctorul Tx>y a primit ieri vizita unui ofiţer, care l-a rugat să se ducă Îndată la doamna Eorsling ţi să o consulte pentru boala ei, acces* astmatice.

— Cu adevărat, am uitat acestea. Aţadar, domnul doctor l>ay ? ...

— E asistentul meu. Are oarecare clientela particulară acasă la el. Încolo este ocupat tot restul timpului În sanatoriul meu.

— Dar dvs.. domnule profesor, aveţi vrea explicaţie a acestui caz ?

Medicul şef se uită iar cercetător la vizitator, apoi spuse rezervat

— Nii, regret. că nu vi jxit spune nimic în această privinţă. Atlta insă trebuie să constat că doamna Eorstinji c bolnavi, serios bolnavă. Veţi Înţelege domnule Mac Donald – n-am onoarea sa va cunosc, ca este vorba de un secret profesional.

Americanul se ridică. Se iuta liniştii la medic. Un moment cei doi oameni păreau a se măsura cu privirea : apoi americanul zise încet

— Numele meu c Jac Jcnkins. Profesorul duse mîna la frunte.

— De aceea îmi era figura dumitale atit dc cunoscută Ti am văzut fotografia chiar zi iele trecute Intr-o revistă ilustrată. Mă bucur' că pot cunoaşte personal isc celebrul detectiv american. $i deoarece eşti o autoritate poliţienească, nul pun la dispoziţia dumitale. Ce doreşti şi .ştii ?

— As duri, răspunse Jenkins. sâ pot vorbi personal doamnei Eorstlna l fireşte, în prezenţa dumitale. domnule profesor.

Mcdicul-şcf sună- O infirmieră intră în cabinet.

— Domnul doctor l-oy să vină imediat aici cu doamna Eor.stmg.

— E vorba, se Întoarse profesorul spre detectiv, despre un caz de psihoză de război. La început o supracxcitarc nervoasă generală, provocată de izbucnirea războiului, în legătură cu mobilizarea soţului, agravată prin aceea rie primejdie jjcrsonală Această

SUIT s-a inai complicat cu boala astmati'ă ce s-«i declarat în zilele <1111 urma, lată ră vine .$i o

veste zdrobitoare despre moartea soţului şi. r.i o culme, aceea vizită misterioasă a aceluiaşi soţ la doctor, a soţului caic în dimineaţa .icelei zile, la ora 10. era mart. Toate acestea nu adus pe doamna Forsting Jn- tr-o stare mai mult declt îngrijorătoare Doctorul Loy. un medic capabil şi conştiincios, rni-H descris În amănunt această stare, şi din constatările lui trebuie să trag concluzia câ. din nenorocire, bolnava e a meni nţaiâ do complicaţii foarte primejdioase.

În acot moment se auzi n bătaie în usă.

— Tncă ceva, zise rcfledc Joe Jcnkins. Te rog, dom. ntile profesor să mii prezinţi sub numele de Mac lOonald. Dc prisos să mai pricinuiin doamnei Forsting un nou motiv de iritare spunîndu-i numele meu : p<iole că ţi domnul doctor l-oy ar fi mai Jenat .ştiind cine sînt.

1 -l energicul .,inlv;V al medicuîui-sef, usa se deschise şi apăru un dumn brunet, relativ tlnâr. ujrqat de o doamna care părea de vreo 45 ani Era înaltă. Îmbrăcată simplu, dar ou o oarecare discretă elegantă. Faţa-i era brăzdată de griji şi necazuri iar pârul ora încărunţit înainte de vreme Ochii Insă lJ străluceau ea de friguri.

Medicul asistent era un bărbat frumos, svelt, cu ochi negri, mari şi blinzi Aruncă o privire întrebătoare spre şeful său, uitlndu-sc neîncrezător la Joc ■tenkJns- Medicul-sef prezenta pe domnul Mac Do- nald din Fiiadelfia doamnei Forsting $i doctorului Loy

— Domnul Mac DonaJd se interesează foarte mult dc cazul dvs doamnă Ar dori sâ-i spuneţi ceva. îndeosebi asupra mtlmplnrii de azi dimineaţă Sinteţi Încredinţată, doamnă, că aţi văzut intr-adevăr pe soţul dvs ?

Bolnava isi trecu mlinile peste tlmple. cobori ochii un moment, cu tristeţe, apoi zise încet ■

— Da. domnule profesor. Nu m-am Înşelat. Cu siguranţă, nu. A fost fără îndoială bărbatul meu. Nu numai că i-am recunoscut statura şi faţa, dar ofiţerul pe care l-am zărit avea $1 defectul caracteristic la umblat al soţului meu, care şchiopăta puţin din piciorul drept

— .Şi unde l-aţi zărit ?

— În parc. În timpul plimbării de azi-dimineaţâ cu doctorul Loy prin parc. Ajunsesem intr-un Joc unde se încrucişează două aici. Deodată, din stingă, apare un ofiţer, sprijinit de un baston şi trece încet dc-a curmezişul aleci pe care ne plimbam. Am urmării cu ochii această apariţie aift de bine cunoscută mie Deodată, după ce ofiţerul ajunsese la o oarecare depărtare, întoarse capul şi mă privi lung. Ochii ii erau Sticloşi şl Iflpl palidă, ca de mort. Voiam să strig. dar nu puteam : omul acela era bărbatul meu. Clnd întoarse capul spre mine ani văzut o pată roşie, o cicatrice la llmpla lui stingă. Voiam sa mă reped .*pre el. dar d-l doctor Loy nu m-a lăsat.

— Ce vrei să iaci ? Unde vrei sfi mergi ? mă întrebă

— Cum unde ? ii răspunsei mirată. Dumneata nu vezi pe ofiţerul acela de colo ? E bărbaltil meu !

— Unde ? mă întreba el mirat, privind vag iu direcţia în care arătam cu mina.

— Nu vezi pc ofiţerul acela de colo? ii repetai, acela care merge sprijinit de baston şi şchioapă1ă uşor [9]

Atunci domnul doctor Lov iml răspunse cu un accent în care era numai milă şi compătimire ;

— Doamna mea. acolo unde arătaţi nu e nici un ofiţer : nici oliţei, nici uită fiiiitn omenească.

Doctorul Loy schimba o privire de Înţelegere cu şeful său ş> mm mură cîieva cuvinte latineşti.

— Vă mulţumesc, doamnă, spuse Jenlcins, ridicin- du-se. Să mă scuzaţi dacă v-affi obosit prea mult. Încă odată. vă mulţumesc.

Bolnava se înclină fără aliă vorbă şi. urmată de doctorul la>y, se îndrepta spre uşă

— Te roii săi mai treci pe aici» colega, zise profesorul asistentului său.

Acesta se înclină uşor, apoi dispăru împreună cti doamna Forsting

— Care e părerea dumilale. «iumnute doctor ? Întrebă Jcnkins, clnd rămaseră singuri. Crezi oare că doamna aceasta e nebună ?

— În iot cazul. >ăspunsc profesorul Kacct, Irehi.iio să presupunem aici' un caz de nebunie incipientă. Simptomclc sînl netăgăduite şi

caracteristice.

— Mai <im (» întrebare, domnule profesor : urc ceva avere doamna aceasta ’*

Medicul tresâri. *<* uită repede la detectiv, apoi ia>pense zimbind :

— Nu. mister Jenkins. presupunerile duinita]«*, câţi risa-mi explic întrebarea ce-mi faci – nu pot avea aici" nici un temei. Doamna Eorstintf n-arc nimic altceva ilccit o pensie viageră. ■ Duţmnni n-arc, din

mutra, toii o simpatizează, ea pe o femeie modest â. inofensivii,

— Are ceva rude ’

— A avut un frate care a emigrat dc mult În America şi despre caic nu mai ştie nimic. Apoi mai Csle un frate al soţului oi. Acesta trăieşte aici, în cras, ea rentier. E În termeni buni cu cumnată-sa şi i-ci fost de mare ajutor în lipsa fratelui său.

O bătaie în uşă – ..intră“ – şi doctorul Loy i<- ajxîru.

Ei, colega ? il întrebă profesorul, ce părere ai despre starea doamnei Forsling ?

Asistentul s* uită. mai întii întrebător spre Jen-kins. .i)ini la şeful său.

— Poţi sâ vorbeşti cu luată liberlalc.'i, I] încuraja acesta.

— Domnule profesor. începu doctorul Ixiy ino’l. trebuie să-fini mărturisesc teama că în tot momentul poate să se declare catastrofa. Nervii bolnavei slut iritaţi peste Orice măsură, încă o halucinaţie ca cele pe care le-a avut şi ... mă tem. spun, că internarea lntr-o casa de nebuni să nu fie...

în acest moment un tipat sllşielor pătrunse plnâ la e. un ţipăt de groază, cutremurător. Apoi paşi do om alungat din urmă ca de groaza morţii răsunară pe culoar. Deodată uşa se deschise $1 doamna l-’orsting. cu fata descompusă, cu ochii holbaţi, dfidu năvala fn cabinet şi căzu ca leşinată fntr un fotoliu.

Profesorul Racot tocmai voia să închidă uşa, cind veni, după bolnava dată În grija ei. infirmiera ce o păzoa.

Sora respiră aclînc de clteva ori, apoi spuse tre-murlnd :

— Doamna Forsting *a* **ovul iarăşi o viziune. O lăsasem un moment, cînd deodată aud un ţipăt. mj întorc În fugă şl o zăresc alergtnd pe culoar slri- gind „El c, cl ! Bărbatul meu I S-a arătat iar... colo... colo 1“**

Acuma toate privirile se îndreptară spre doamna

Forsling. care redeschise ochii privind rătăcită.
— Este adevărat ? o întrebă medicul-şei Inert, cu o privire oarecum de imputare, ai văzut iar jv* soţul dumitnle ?
— JEl a fost. El ! L-am văzut, domnule profesor I L-am văzut I Mi s-a arătat ta fereastră. Cu rana sln- gerindă la timplă
Cei doi medici schimbară o privire, apoi se tiitarn la Mr Jonkins caro, plcclnd ochii, nu spuse nimic.
•— Sură Marin, reluă mcdicul-şcf după *n* **pauză, nu trebuia să laşi singură pe această pacientă dală în grija duinlUde. . Liniştiţi-vă, doamnă Forsting. Lu.iţi pastila aceasta de bromură. Veţi dorini bine şi miine dimineaţă vom mai vorbi. Soră Marin, cundu-o pe doamna în camera ei.**
Cele două femei se depărtară, şi «ie ţ> coridor se mai auzi sclncetul sărmanei doamne Forsling, care acuma pllngen.
Mr. .lenkins se ridică.
— Domnule profesor, acum o să plec. Vă multu- me.se, domnii mei. că mi-aţi dat prilejul să-mi îm- bogăţesc comoara experienţelor mele cu un caz mai mult din istoria suferinţelor şl a tragicului omenesc
Joc Jenkins cobori glnriitor în parc şi se îndreptă spre poarta sanatoriului. Deodată tresări Dintr-tin tufiş se desprinse o figură omenească, veni repede spre dinsul. îl luă de mină, şl-l şopti la ureche, OJ RlÎIS rugător ■
— Scăpaţi pe doamna Forsllnc. mister .lenkins-
Voia să răspundă ceva, cînd, cu aceeaşi grabă, apa- riţia îl lăsă mîna şi dispăru În acelaşi tufiş. I>«tecti- vu! avu Insă timpul să o recunoască : era sora Marin. Peste Irei zile, ziarele publicau notiţixi următoare :

II

Doamna Forsling, soţia consiticrtdui-căpilau Fors ting, ntinxil da alienaţi mintala incurabilă, a fast internată în ospiciul Xtellcmann. Caşul acesta e ru aiil mai trist, cu cit tocmai anim a sosit ştirea că nenorocita doamna c singura moştenitoare a unei arcri enorme, ramaşi! tic* **jx» tirmn** *fratelui oi. caro poseda întinse păduri în America do Sud, Cumnatul doamnei Forstinq a fast numit epifrop şi* **admini» tioior** *al acestei averi.*

(i.HÎJilL'! *CăYH* **ăi/M sJ acciciâ inupr.i stării mintale a doamnei Forai în«. se aritmii în camera d<> consultaţii a ospicitiţui doctorului $ter«*m<inn. Con siluit era prezidai de doctorul Stcllrmann. nvftid alcVu-i pe asistentul său doctorii! H.illon. lin specialist în boli nervoase, tlnăr încă, dar căruia doctorul Stoltemann ti arăta o consideraţi« deosebită În faţa lor. la o mnsâ, luaseră loc profesorul tl.uiil $1 docltirul I.oy.**

După conferinţa medicilor fu introdus.! rlo-imn.! Forstinn şi invitată să în loc într un fotoliu comod

Doctrirtll Ixiy îşi terminase raportul, foarte amănunţii şi nrgumental : şeful tău, profesorul Rând, ascullaso expunerile asistentului ru o vădită <atis facţie şi dăduse tot iimpul semne tio apiobare. Di rectorul osplclulul aprobase şi el d<- mai multe <ni. 7fmb'nd şl aruneînd priviri întrebătoare asistentului său. doctorul Halter. După un timp, acesta se ridic.! şi începu :

Mulţumesc, domnule doctor Loy. pentru rofer.i-tul nlit de amănunţit şi foarte bine nrgnmental ce ne-iilj făcui. Şeful meu. domnul doctor Stellomnnn :i binevoit să-mi încredinţeze mic cercetai ca şl tratarea mai departe a acestui caz şi o pentru nrn« « datorii» sâ caut să v.Ad ce s-ar m:n putea face aici...

ProienOrul Riicol aruncă o privim de compătimire spre doamna Forstinff. caro urmărea eu atenţie scena.

Doctorul Haller urmă :

—- Dacă am Înţeles bine, apariţiile aceMea supta naturale s-au repetat do vreo pairu sau cinci ori – şi doamna întotdeauna n observat pc tîmpl.a stingă a răposatului e! soţ o urmă de rană – nşitdnr. un semn pe cnre mal Înainte nu-I cunoştea. Nu-i a'a, doamnă Forsting ’

Profesorul Rncot schimbare, în vremea aceasta, cf-teva cuvinte şoptite ru doctorul Loy. Apoi sc indică ţi pnvînrl spre rloamnn Erirstinc, făcu ob ierţi »în ea :

— Nu ştiu, domnule coleg, dacă o necesar să dis cutam asemenea lucruri în prezenţa bolnavei-..

Doctorul Mal Ier făcu un gest liniştitor.

•— Cu întrebarea jnoa urmăresc un anume scop, veţi vedea imediat care. Dăsaţi bolnava să stea aici. Voi termina îndată. Aşadar – se întoarse acum spre doctorul Loy – slnt două posibilităţi. Doamna Forsting a avut halucinaţiile pe care lo-nţi descris atit de amănunţit; acest lucru c În afară de orice îndoială După părerea dvs. aceasta Înseamnă că e ntinsă de 'ilivnaţio mintală. Nu-i aşa ?

Medicul asistent se uită oarecum mirat la colegul său şi răspunse :

— Negreşit, domnule doctor.

— Run, urmă doctorul Hallrr, dar vezJ, şl dum neata ai avut, înaintea ochilor aceeaşi apariţie căci, după cum nfirmi. ofiţerul cu rana la timplă, adică apariţia căpitanului Forsling, ţi s-a înfăţişat rlumi laie acasă, rugîndu-te să morgi să vezi pe solia lui bolnavă... aceasta, după moartea lui Cum se ex plica acest lucru. domnule doctor I.oy ?

Cel întrebat încruntă din sprlncenc şl dădu din umeri.

— Fireşte că nu pot mei nu să-mi explic acest luciu. răspunse el. Ar fi să cred în spiritism, dar nu cred

— Un lucru va trebui să recunoşti : nu c logic ca. atunci etnd doi au avut aceraşi viziune, în cazul acesta dumneata şi pacienta du mi tale, unul să fie considerat ca normal, iar celălalt ca nebun. Nu stnt, cum am spus, decît două posibilităţi" sau că apariţia ofiţerului mort era cu adevărat o halucinaţie şi atunci slntcţi nebuni amîndot. şi dumneata şi doamna Forsting...

Aici doctorul Bal Ier făcu o pauză, în care toate privirile so îndreptară bănuitoare spre doctorul *Loy.* **care sta ca Împietrit, palid şi cu ochii holbaţi la vorbitor.**

— Sau, urmii acesta, apariţia a fost reală $i atunci, domnule doctor Loy, dumneata eşti... un mizerabil.

1

Efortul acestor vorbe fu de nedoscris. Cei trei doc-tori săriră în SUS ţi profesorul Racot făcu doi paşi spre doctorul Loy, co pentru a : tw socoteală ...

Acesta tocmai voia să deschidă pum ca să răspundă. rind so produse ceva neaşteptat În tăcerea adinca re urmase. USH se deschise brusc, ca împinsă do o mină invizibilă, ţi În prag apăru «i figură palidă cu un baston în mina dreaptă, avind la ii mp la stingă « rană stngerlndă

Doamna Forsting sări în sus.

— ! Iatâ-l * strigă ea leşită din minţi.

Doctorul îx»y, Încremenii, se uită şi el ea înnebunii În arătarea aceasta ntît de neaşteptată.

' – Ei. dumimle doctor, i se adresă doctorul Haller zimbind. sîntnm oare cu tot îi nebuni ? Căci cred, domnii mei, dumneata domnule Racot $! dumneata domnule doctor Stollcmann că vedeţi lămurit arătarea aceasta.

Profesorul Racot se Întoarse spre asislcnli.il său cu o privire teribilă.

Doctorul Haller insă, se apropie fără grabă de fantoma tnlrtipală şl 11 aduse de mină în cameră. Abia acuma se zăriră la spatele apariţiei doi oameni, doi poliţişti desigur. care 11 aduseseră aici, şî ¿icuin se pontară afară, do-a’ dreapta şi tto-a stfnga uşii.

Doctorul Haller inchiM[1] uşa şi «ist» ztmbimi :

•— îmi voi permite, domnule spirit. să-1i dau o aparenţă ceva mni lumească... ix’ntru ca să nu sporii pe aceşti domni. îmi dai voie?

Zicînd aşa. luă un burete umed, de umezit mărci, do pe birou, se apropia do ofiţer <i ii storse cicatricea dc pe llmplâ. Spre uimirea celor rit» fală se dovedi că era făcută cu vopsea. .Apoi rtoctonil Haller smulse j'hlpiui ofiţerului şi de sub el un fel de perucă Intorcîndu-so spre doamna Forsting, o întrebă :

- Cunoşti pi» acest domn ?

Doamna Forsting privi cu atenţie încordată şi plină ¿ de mirare toate Resturile doctorului. f-i întrebarea lui se ridică, făcu dai paşi spre cel demascat, şi spuse apoi eu voce Iremurîndâ

— Da. il cunosc. Fsîe Amaiidm Forsting. cumn.iliil meu, frai Ne soţului mm

îmi puro bine, răspunse doctorul Hallor că l-ai riNlunoscilt aiî1 do repedő : prin aceasta ni dovedit, doamnă, câ esti în deplinătatea facultăţilor dttmitalc mintale, Dvs insă domnilor, trebuie să ştiţi urma toarelc : acest om ştia încă do acum citcva săplâ- mini despre moartea fratelui său şi despre enorma succesiune ce revenea cumnatei sale, şl a făcut deri planul să pună mina pe avere şi a socotit că jocul are să-i fie uşor cu o femeie bolnăvicioasă. O în limpiare i-a venit intr-ajtilor : primi vestea despre moartea fratelui său mai curînd dreîl soţia acestuia . copia telegramei pe care o vedeţi aici, ini s a ob fa erai de la oficiul poţlal. .Acum s-a adresat onorabilului său prieten $> camarad de şcoală doctor Ixiy, un- student ifcisprăvil. care în reali tale rill o doctor – o împrejurare cu care autorităţile au să se ocupe special. Atnîndoi au pus la cale un plan ingenios. Un asasinat e periculos. Dar să împingi fX* cineva, încet diir sigur, la nebunie – duce la acelaşi rezul tat. adică la moartea civilă a respectivului – şi e tu totul neprimejdios. căci nimeni nu va descoperi ceva. Din momeai co se stabilea starea de alienaţi«* mintală a doamnei Forstang. ea avea să fje pusă sub tutelă – st fireşte că upiiropul nu puica fi de cil ruda cen mai apropiată, cumnatul ol, respectabilul domn Amandus l-’orsling. Încă citeva halueiual.ii şi bolnava era iremediabil pierdută. Un medic atît de export ca doctor Loy ar fi Îngrijit să se precipite catastrofa. Astfel, averea doamnei Forsting ar *h* rămas- pentru totdeauna În mlmllo domnului Ama- deus Forsiing.

Domnul Amandus Forsting n-n jucăt rău rolul spi- ritului fratelui său ; lucrul i-a fost cu atît mai uşor, cu cît intre ambii fraţi era o foarte mare asemănare. Domnul doctor Loy ha <ax?ondnt cu mare abilitate, prefâcindu-se Întotdeauna că cl nu vede nici un ofiţer, deşi 11 vedea şi el prea bine. Apoi ..spiritul' dispărea Intr-O parte sau în alta. Pe doamna Forsling a frapat-o şi împrejurarea că vedea dar nu auzea deloc paşii apariţiei : pantofii cu tălpi de crep au Înlesnit aceasta. Urma Jur am xăi.it-o în nisipul aleilor din pure şi. ca SH spun drept, acesta a fosl primul indiciu care m a pus p<* calea cea bună.

Airi dociorul Heller suna, $i cr: do! po!:ţ:$l! !K trară.

— Vâ predau, zise enigmaticul personaj – *v&* predau

pe domnii doctor l-oy $1 Amnndus Forsting. Slut arestaţi.

Apoi lnlorcindu-sc spre doamna Farsting :

— Doamnă, domnul dor tor Stellemann Îmi comunică că sînteţi liberă. Voi avea cinstea să vă eon duc ou Însumi, în automobilul meu, la locuinţa dvs.

Unii cu mirare, cilii cu furJc, xe uitau rictsm la tînărul medic, Doctorul Loy făcu o mişcare să se repeadă la el, doar fu oprit de apariţia unul revolver scos ca prin farmec

— Cine, cine eşti... dumneata? tnginâ un glas răguşit.

Doctorul llullér zîmbi

— Întrebarea du ml tale, ii răspunse, tmi dovedeşte că ai o oarecare Îndoială asupra identităţii inele. Un, ni dreptate...

Cu aceste vorbe Lji scoase ochelarii, barba şi peruca.

— Numele meu e Joc Jonkins.

O vizită la miezul nopţii

HARDY WORM

Cind procurorul Oosterheld plecă de la Club, orologiul din turnul bisericii din apropiere bitU?a douăsprezece. Drace ! Mult mai tlrziu dccit se aştepta.

„În sflrşit, acum n-am <e face. La cinci trebuie Să mii scol. încă o aruncătiră de ochi prin acte. . De fapt, e de prisos, pentru că procesul e studiat bln<- Dar ic pomeneşti că mi-a scăpat cine ştie ce fleac, şi pe urmă îmi sare în spinare haita apărătorilor, cu presa lor..

Clnd procurorul ajunse ii faţa casei, zări un ora jjn«â uşi .Purta o pălărie eu borul lat, îndesată pînâ peste ochi. .

Ocsterhek! Jşl desfăcu paltonul ca sâ-şi caute cheile Străinul veni spre el- şi agită pălăria În aer.

— Am plăcerea de a vorji chiar eu domnul procuror Ocsterheld ?

Procurorul făcu, instinctiv, elţiva paşi înapoi. Nu-i

plăceau întllnirile nocturne. Ştia că diferiţi dclicVcnti. care li datorau lui o şedere mai lungă la Tegcl sau la Sonnenburg, ti Juraseră răzbunare. Şi nu era exclus ca. tntr-o bună zi sau Intr-o bună noapte, unu! din ci să simtă nevoia de a-şi descărca inima.

Străinul, care observase bine şovăiala magistratului, duse iar mina la pălărie

— Vi se va părea neobişnuit, domnule procuror,
că vă aştept la o oră atlt de Urzic. Dar trebuie sS vă vorbesc astăzi încă, neapărat. Am aflat că mi ine veţi susţine acuzarea Împotriva lui Joachim Lchnbach Am de făcut mărturisiri 1 ir portar te în legătură cu acest caz.

Procurorul zăngăni cheile, impacient«*!.
— Cred că *a mai* **bine sA vii miine dimineaţă În f.-iţa Curţii, domnule... domnule .**
— Scuzaţi. Wilnschc e numele meu. Paul Wiinsche.
— Nu-i aţa. domnule Wiinsche ? Vino riiline dimineaţă la nouă la camera 375. zicala putem sta dc vorbft.
— Nu se poate, domnule procuror. Ml inc dimineaţă nu mai sJnt În Berlin. Dar mărturisirile mele slnt de foarte mare importanţă, de atlt dc mare importanţa, Incit trebuie neapărat să mii ascultaţi.
Procurorul împinse uşa.
— Dacâ chestiunea e Intr-adevăr alJt de importantă, sînt nevoit să te rog să iul Însoţeşti în casă.
Străinul pufni Intr-un rls neplăcut.
— Da, .chestiunea e 1ntr-adevâr importantă. Căci e vorba de viaţă ţi de moarte, domnule -procuror. De viaţă şi de moarto!
Cei-doi bărbaţi stăteau În biroul procurorului, unul În faţa celuilalt. Oesterheld privea cercetător faţa palida, obosită, a vizitatorului său.
— Nu ştiu, zise el. Impingtnd spre celălalt cutia cu ţigări – nu ştiu, dar parcă te-aş cunoaşte .. N am fost cumva prezentaţi odată. în treacăt? La vreo recepţie sau la club ? Poate câ ai fost martor, la un proces...
Vizitatorul 11 privi pe procuror În adtncul ochilor Ce ochi ciudaţi avea omul acela I Nişte ochi în care lucea flacăra nebuniei . Rîse iar.
— Se prea poate, domnule procuror. Despre asta o să vorbim mai tirziu. Acum sfl discutăm cazul I«t>hnbach.
Oesterheld ridică mina.
— O clipa, dacă nu te superi. E vorba do o mărturisire propt iu-zisA ?
Vizitatorul clătină capul.
— Daţi-mi voie să vorbesc numai clteva minute. Apoi veţi afla despre ce este vorba Pictorul Lehnbach. care va compărea mlinc dimineaţă În faţa Juraţilor, c acuzat că a ucis pe cumnntă-sa. Trudo Wandsleben. Diferite indicii slnt •— trebuie să recunosc – Împotriva acuzatului. Şi precunj vă cunosc, domnul«* procuror, veţi cere condamnarea pictorului, prlntr-un rechizitoriu strălucit, răsunător. S1nt aiei ca să împiedic acest lucru.

— *Ce.* vrei să spui ?

Oestcrheld se aplecă spre străin, .cu atenţia încordată.

— Ceea ce aţi auzit Mline dimineaţa nu veţi pul^a susţine acuzarea. Eu va vai împiedica să faceţi acer.t lucru, eu. ucigaşul Trudei Wandstebvn.

Procurorul sari în su?.

— Stali pe loc 1 Aşeznţi-v.ă numnidceît jos i în mina vizitatorului sclipea un revolver.

— Dacii faceţi o mişcare nesocotită, trng.

Oestcrhcid se prăbuşi În fotoliu, alb ca varol Se uită <a uşă. O, era departe! Nici Ja fereastră nu putea ajunge dintr-o săritură Dar telefonul . Da, telefonul era în apropiere.

Vizitatorul păru sâ fi ghicit însă ghidul procuro rului. Luă de pe birou foarfecă de tăiat htrlii 51 taie firul.

— Nici o posibilitate *de* scăpare. Pune înlinile pe birou. Ţi-am spus doar eă nu mă feresc să trag.

— ...sa trag, repetă involuntar, procurorul.

Nu ştia *ce* să *tacă.* Voia să vorbească, dar din glt nU-i ieşea deelt un geamăt răguşit. Groaza i şc strecurase în inimă.

Vizitatorul se bucură cltcva clipe de deznădejdea victimei sale.

— ‘J'itc fncS. domnule procuror Mărturiseşte ¹ Mlinile du mi tale tremură.

Oesterheld făcu o sforţare ca să Se stăpinoaşcă

— Te înşeli. Dc ce să-mi fie frică ? De fleacul aceia ? Păi face zgomot cfnd tragi. Menajera mcn. toţi vecinii, se vor trezi...

Străinul zîmbi ironie.

— Ştiu că afară de noi nu e nimeni acasă. M-am informat Apoi, pistolul acesta nu face zgomol. Invenţie americană, domnule procuror.

— Atunci, zise Oesterheld, aşezîndu-se mai bine În scaun şi Inălţînd capul, ce urmăreşti ? Recunosc că pentru moment sini în puterea dumifale.

Sinistrul vizitator lăsă o clipă arma Jos. D.ir la întrebare,! care urmă, procurorul nu se aştepta.

— Ştii sah ?

Atunci Oestcrheld îşi dădu seama nuinaidcclt ; avea dc-a face cu un nebun- Constatarea aceasta 1] zdrobi cu totul.

— Ştii şah ?

— Da. Joc chiar binişor 1

■— Bine, asta mă bucura. Nu-mi place să ‘joc cu începători, cînd e vorba de o miză mare.

Străinul vlrl mina În buzunarul hainei şi scoabe o tablă dc şah Îndoită În două.

— Am adus şi figurile. Slnt cam mici, dar şe poate juca cu ele. Şi ic puse pe masă.

„SA nud contrazic 1 gîndi procurorul aşczlndn-şi piesele. Acum totul c să cîştig timp“.

— Ascultă Intii condiţiile 1 zise străinul, cochcttnd cu revolverul Miza e viaţa noastră. Dacă pierzi. V? împuşc Dacă pierd, atunci am să-mi zbor creierii În fata dumitalc. Nc-arn Înţeles ?

— Ne-nm înţeles I izhuli .sa iiigîne procurorii!.

— Cu toate că nu ştiu cum Joci. Iţi acord prima mişcare.

Cu mina tremurîndă, procurorul împinse pianul lin fata reginei cu două căsuţe înainte. Şi Începu partidă cum nu s-a mai jucat niciodată.

După primele mutări. Oesterheld îşi rcdohlndi stă- dnirea de sine. Uită de ameninţarea revolverţjluî. iuca. Juca cu graţia şi îndrăzneala ce-l caracterizau.)ar şi adversarul era un maistru al şahului. Nici un ¡gomot nu întrerupea tăcerea.

Deodată, procurorul tresări. Vizitatorul făcuse o nişcare greşită. Dar cînd Oesterheld îi luă calul, neereînd să profite de situaţie, răsună glasul aspru al adversarului.

— Pune calul la loc !

Indignat şî supărat, procurerul ridică capul.

— Cu ce drept mă opreşti să iau calul ?

— Cu dreptul celui mai tare.

Doi ochi î! fixau. Revolverul se ridica încet, către fruntea lui.

Atunci renunţă de a mai întreba. Ştia că e pierdut. Individul nu cunoştea mila. Groaza morţii i sc strecură iar În suflet.

— Joacă !

Procurorul tremura atlt de tare. Incit răsturnă cl-teva figuri. Şi jucară mai departe. O pendulă din odaia de alături bătu orele şase. Atunci Oesterheld Încercă iar să nâdăjduiască. Dacă izbutea să mai prelungească jocul clteva ceasuri, era posibil să

scape. La noua trebuia să înceapă procesul. Vor trimite după el, vor deschide uşa. Doamne ! încă trei-patru ceasuri ! Procurorul simţi cum ii curgea sudoarea de pe frunte. Lupta din greu împotriva unui leşin ce ! ameninţa.

Unu, doi. trei, patru, cinci, şase, şapte...

Ceasornicul bătu şapte. Vizitatorul sări în sus şl răsturnă tabla cu figuri cu tot.

— Ai pierdut, domnule procuror. Peste un minut trag.

Procurorul se năspusti Înainte, sparse geamurile, urlă.

O rază de foc îl orbi. Se prăbuşi ia pămînt, horcăind.

Cind procurorul fşi reveni fn fire, soarele bătea în fereastră. Se pipăi, faţa 11 durea *ca* şi cum i s-ar fi jupuit pielea de pe obraz. Se ridică anevoie de pe jos şi privi în junii lui. Era singur.

Pe covor se aflau figurile de şah. Un bilet era pus la vedere. Procurorul rămase mult timp cu ochii holbaţi pe biletul acela, al cărui conţinut abia 11 putu descifra :

.¿Stimate domnule procuror !

Nu sînt nici nebun, nici ucigaş. Numele meu nu este Wünsche, ci... dar cred că-l veţi afla singur. În urmă cu patru ani aţi cerut condamnarea mea Ia moarte, pe baza unui slab indiciu . Pedeapsa mi-a fost comutată în muncă silnică pe viaţă. Acum cîteva zile am fost eliberat, pentru că adevăratul vinovat a fost găsit. Frica de moarte În care aţi plutit astăzi, e o nimica toată pe lingă chinurile ce am avut de îndurat cu. Pistolul conţinea doar un glonte de alarmă. Nu încercaţi să puneţi mîna pe mine. La prinz voi fi peste graniţă".

Procesul pictorului Lehnbach fu a minat, din pricina unui subit atac de nervi suferit de procurorul Oester hei d...

EDITURA „CENTRALA PRESEI"

recomandă cititorilor următoarele romane:

Omul cu fața de fildeș

de Paul Feval

Fire de tigroaică

de G. Verga

Asasinul vine la noapte

de Agatha Christie

Misteriosul I. 97

de Z. von Kratt

Enigma dela Circul Metropol

de H. Robbins

Fiola de Morfină

de R. Framman

Bun de tipar conform aprobării Cenzurii Centrale a Presei

Biblioteca Criminală

Geo Londron

LEI 4 Volum complect

No. 3 BOXEURUL CRIMINAL

Biblioteca Criminală

Geo Londron

LEI 4 Volum Complect

No. 7 Dresorul de Crocodili

ROMANE POLITISTE 1 LEU WILLIAM THARPS

DOCUMENTE SECRETE

Umbra care ucide

Nº 1

PUBLICATIE SAPTAMANALA

AVENTURILE LUI WILLIAM THARPS CELEBRU DETECTIV ENGLEZ

LES ROMANS POLICIERS 95 Cent. GEORGE MEIRS

L'Ombre qui tue

AVENTURES WILLIAM THARPS

A. MÉRICANT EDITEUR

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

JOE 1ENKINS

ATELIERUL FALSIFICATORULUI

ATELIERUL

LSIFICATORULUI

Inspectorul Jenkins la lucra

— O scrisoare urgentă, mister, spuse un chelner lui Joe Jenkins .

— Mulţumesc, răspunse. acesta, semhtnd de primire.

Cufundat Intr-un fotoliu se adinei în lectura scrisorii. Feste cinci minute se sculă ţi ceru socoteala.

— Mlinc diniincâţa plec în Anglia

Ne pare foarte rău, mister Jenkins. No obişnuisem atlt de mult cu dv.

Peste doua zile, inspectorul Jcnkins se afla U locuinţa prietenului său Johnsan din Jjondra. De fiecare dată clnd vizita Anglia, prietenul său li punea la dispoziţie întreaga sa locuinţă.

— Ai auzit vreodată de numele Garrideh 7 Întrebă Jenkins pe prietenul său

— Nu. Joc

— Ei bine, vezi dacă poţi pune mina pe un Garrideb. Într-Insul zace o comoară.

— Cum aşa ?

— Ea poveste complicată., ehiar fantastică. Nu cred ca în tonte cercetările mele asupra complc xitAţii omeneşti, să fi dat vreodată peste un caz mai eludat. Omul nostru trebuie sâ vină aici pentru lămuriri, aşa că nu vreau sâ deschid chestiunea ptnă ee nu 'a fi aici. Par. pină una alta, numele d'* eare avem nevoie e Garrideh.

Cartea de telefon era pe masă. Johnson răsfoi paginile, căuttnd aproape fără succes. Deodată, scoase un strigat de triumf.

— Am găsit. J<м? I îatfi-î.
Jcnkins li luă cartea din mină.
— Garridcb N.. cili el. 13« JJtUc R^der Slreet Iml pare rău că trebuie să tc dezamăgesc. dragul meu, dar acesta e Însuşi omul în chestie, iar adresa *c – aceeaşi* din scrisoarea lui. Ne trebuie altul, ca să-l completăm cu acesta

Servitoarea intră cu o carte de vizită pe tavft. Jnhncnn o luă îi O cil"

— Dar dc ce să mai căutAm altul ? lată că acesta are o iniţială diferită : John Garridob. consilier Juridic. MoorviJle, Kansas. U.S A

Jenkins zimbi. privind cartea de vizită.

— Mă tem rA v.i trebui să faci o noua sforţare, zise el Acest lomn c de asemenea cunoscut, deşi nu mă aşteptam să>l văd În dimineaţa ¿iceasta. E lotuşi În măsură sn ne spună multe lucruri <lc care avem nevoie.

Un moment mai tlrziu, vizitatorul intră În cameră. D-! John Cnrridcb, consilier juridic, era bondar, volnie ţi cu faţa proaspăt rasă, caracteristică attto«- oameni de afaceri americani. Fiind dolofan ca un copil, iţi făcea impresia unu! om tlnflr de tnt. Pe faţa lui se nşternea un zlmbet larg, dar ochii erau încruntaţi. Raneori se putea vedea la un cap om«-, nesr o pereche de ochi care sâ exteriorizeze o viaţă lăuntrică mai intensa, ntît erau dc «strălucitori, vii şi corespunzători fieeAret schimbări de gln- dlrc. Avea accent american, dar fără exagerările acestui dialect.

— Domnul Jcnkins? întreba el. Fotografiile dv. din ziare nu sînt atlt de rele Cred că aţi primit scrisoarea d-lui Natham Garridcb, nu-i aşa ?

— Luaţi loc, vfi rog, spuse Jenkins. Vom avea, cred, multe de vorbit. Apoi arAtfnd scrisoarea t dv. slnteţi d-J John Gşrridch dc care-i vorba În scrisoare ■?

— întocmai

— Desigur că staţi În Anglia de mult timp

— Cum puteţi afirma aşa ceva ? O bănuială subită apăru 1n ochii lui expresivi.

— Hainele dv. slnt englezeşti, răspunse Joc. Domnul Garrideb Se căzni sA rldă.

— De unde aţi dedus acest lucru ?

— Croiala la umeri a hainelor dvs.. vîrfurlle ghe-

telor .. s-ar mai putea îndoi cinova ■'

-— Bine. faine. Nu-mi închipuiam că sint chiar allí de britanic. Dar afacerile m-au adus de ellcva ori aici. peste ocean, şi asa se face câ, după cum spuneţi. 1 mbrñ cămin te.'i mea c aproape londonez. Presupun Insă că timpul vă este preţios şi cA nu ne am dat infilnire să vorbim de forma Încălţămintei melc Cum stăm eu scrisoarea pe care o aveţi În mină ?

Jenkins iritase Intrucitva pc vizitatorul nostru, a cărui faţă bucrilată luase o expresie foarte puţin amabilă.

' – Răbdare, răbdare, spuse Joc cu glas Împăciuitor. Pe ee n-a venit d-l Nathan Garndcb Împreuna cu dv. ?

— Pentru e* v-a mai amestecat şi pe dv. în această afacere ? întrebă vizitatorul Intr o izbucnire bruscă de minie * Ce legătură :iţi putea avea cu ea ? E vorba doar de o mică afacere particulară Intre doi bărbaţi, 51 unul dintre ei nu are ce face şi'cheamă un detectiv. L-am vizitat adineaori şi mi-a vorbit de această farsă pr care mi-a Jncnt-o. Din cauza asta slnt aici. Dar »111-l prea convine.

— N-a făcut-o cu intenţie rea, domnule Garrideb. A făct>1-o din zrl. irentru atingerea ţelului – un tel care este, după cum Înţeleg, la fel de important. .Ştia că am multe mijloace de informare şi de acera era foarte firesc să fi recurs la mine.

Faţa întunecata a vizitatorului se lumină treptat

— Dăj cam nsa o. zise dlmut. Glnd l-am vizitat adineaori şi mi-a spus că a angajat un detectiv, am întrebat de adresa dv. şi am venit drept aici. N-am nevoie de amestecul poliţiei În Ir-o ataeere particulară. Dar dacá dv binevoiţi să ne ajutaţi ca să găsim omul, n-o să fie nici o pagubă.

— Bine, spuse Jenkins. sJntem înţeleşi. Şi acum, dé cina va atiaţi .uri, am li putut mai bine asculta n poveste limpede din gura dv Prietenul meu de fnţfl. nu cunoaşte amănuntele.

Domnul Garridcb îmi arunéñ o privire nu tdemai prietenoasă.

— Bine.- nu-i nici un motiv ca să ţinem asta în secret. Vă voi jjovesti faptele rţt voi putea mai pe scurt.

— Vă ascultăm
— Dacă aţi fi din Kansas n-aş avea nevoie să vâ spun cine a fost Aîcxandr Hamilkin Garrideb. El făcu avere în agricultură şi JQX>i cu negoţul rle cereale 13 Chicago. Cu *ce a* realizat 'a cumpărat atîta întindere do pâmlnt. cit ar cuprinde aproape tot statul nostru, pămtnt situat de-a lungul rîului Arknnas. la vest de Fort Dodge. Erau terenuri ier-boase. terenuri păduroase. pfimfnt arabil, pfimlnt cu minerale, În sflrşit, toate .solurile de])5mlnt, care aduc dolari aceluia *care* le posedă N-avea nici rude, nici prieteni, sau dacă avea, n-am auzit niciodată de ele. Fu apucat Insa, de Un fel de mtndrie pentru oiudftţonin numelui său. Acest lucru no-a apropiat. Profesam avocatura la Topekn, cînd într-o zi am primit vizita bfitrînului, care Se arabi peste măsură de Inclntat că intllneşte pe altul purtînd acelaşi nume ea el. Asta era slăbiciunea Itll $■ s-nr fi dat în vint ca să afle dacă mai există şi alţi Garridebi pe lume.
..GAseşte-mi un altul l- zise dtnsul. îi spusei cu sini om de afaceri şi că nu-mi pot pierde vremea rfis-i colind lumea în căutarea Garridehilor. ,.Ba de loc“J zise. el. ,,o să fio bine iVv-3 găseşti altul*. Crezul’ cA glumeşte, dar era un marc sîmbiire de adevăr În Spusele lui. după enm nu Intfrziai Să descopăr. Câei el muri după un an do la această convorbire şi lăsă im testament. Fu 'cel mai Ciudat testament care a fost înregistrat vreodată în statul Kansas.
— întreaga lui avere ora împărţita în trei păr|i şi o parte inii revenea mic, cu condiţia 'să g.iŞesc doi Garridebi, rare să Împartă rostul.
— Sini cinci milioane do dolari pentru fiecare, dar nu ne putem atinge nici cu un deget de <i. plnă ce nu no adunăm tustrei. Era un noroc atit de neaşteptat Incit |lăsai clientela şi plecai în căutarea Garrulchilor.
— tn Statele Unite nici unul. Trecui totul ca printr-un ciur fin, domnule, dar nu putui găsi declt un Garridcb Acum doua zile li vizitai şi-i expusei chestiunea. Dor o un stingher ca şi mine, cu citeva rubedenii, şt acelea numai femei. În testament o vorba de trei bărbaţi majori.
— Aşa că. după cum vedeţi, avem tm Joc liber şi daca ne-ai putea ajuta, sFntem gata să vă plătim

serviciile.

— Vezi, . Johnso, spuse detectivul zîmbind, nu spuneam cu că C un caz mai mult fantastic. Aş ii fost tic pâiero, domnule, că cel mai bun lucru, ar fi fnst sA dai un anunţ În ziare.

— Am făcut şi asia, dar fără rezultat.

— Dragă domnule, e o problemă foarte ciudata As vrea s-o adîncesc puţin. Apropo, e curios că aţi venit tocmai din Topeks. Aveam acolo un hătrin prieten – <• mori acum – dr Lyrander Starr

— Bunul dr Slarr, zise vizitauirul nostru. Numele lui e Incfi onorat. Uite, domnule Jenkins, cred câ lot ce ne cămine de făcut, e &ă ne lăsăm în seama dv. Sper că veţi mai auzi de mine, după o zi sau două.

Cu această asigurare, vizitatorul saluta şi picon.

Jenkins rămasa citva timp cu un zimbet ciudat pe buze.

— Ei bine? Întrebă Johnson în cele, din urmă

— Slnt uimii, foarte uimii !

— 15c- ce ?

— Am rămas ttimit, fiindcă nu ^tiu o® naiba urmăreşte acest om. Inşirlndu-nc atitea minciuni. Eram «aia şn-l întreb, sînt caz un în care o Întrebare făţişe da Cele mai hune rezultate – dai" am crezut de euZi/ijA rA e t«ai bine să-l las să-şi închipuie că nc-a prosiit lata un om cu o haină englezească roasă în coate şi cu genunchi la pantaloni, vechi de un .în, şi totuşi, după această scrisoare şi după propna-t povestire este un provincia! american, stabilit \lc euiî.id ia XAJudra. în ziare n-am intihul nici un anunţ. N-am cunoscut niciodată vreun doctor Slarr din Topeka. E un nume inventat de mine Cred că omul nostru e inir-adwar american, dar şi-a pierdut treptat accentul, de-a lungul anilor pe- trecuţi la Londra. Ce scop o fi avlnd şt ce motive se aseund în dosul acestei absurde cântări de Gar- ridebi ? Merită atenţia noastră, căci presupuntnd ea avem dc-a face cu un mistificator, acesta ifcbuic să fio foarte ingenios. Trebuie să aflăm dacă şi celălalt client *c* tot atît de primejdios. Cheamă;! Îndată !a telefon.

Johnson 11 chemă şt auzi la celălalt capăt al firului un glas subţire: şi tremurător.

— Da, eu sint, Nathnn Garrideb Domnul Jenkins o acolo ? Aş vrea să vorbesc puţin cu el.

Jenkins lua receptorul ţi se putu auzi următorul dialog :

— Da. n fost aici După cum vád. nu-l cunoaşteţi.

De cînd ? Numai de dnuA zile ? Da. da. fireşte, P o propunere din cele mai atrăgătoare. Sintcţi acasă diseară ? Presupun cii celalalt domn n-o fie acolo. Foarte bine, alunei venim, căci aş dori sa avem o întrevedere fără el. Din scrisoarea dv. am înţeles că nu prea ieşiţi .prin oraş... Bine, vom fi la înttlnire la şase. Nu-i nevoie sâ pomeniţi de asta avocatului american. Foarte bine. La revedere.

Era în amurgul unei Seri frumoase de primăvara şi chiar I.ittk' Ryder Strect, una dintre cele mai minuscule artere din Edgware Road apărea aurie şi inclnlăloare, scăldată de razele piezişe ale soarelui ce apunea

Casa spre care se îndreptau era o clădire mare, construită după vecnuâ Stil georgian, cu o faţada de cărămizi, a cărei netezire era întreruptă la parter numai de două ferestre lungi ieşite În afară Aici locuia clientul nostru. 3a treacál. Jenkin« arátá cu Hegeiül spre o tăbliţă oc alamă, care purta'ciudatul nume

— E dc ciţiva ani,- Johnson, observa el, arătindu-i suprafaţa roasa. Oricum, c propriul lui nume şi ăsta c de notat.

Casa avea o scară comunii şi la intrare erau o mulţime de tăbliţe, unele ¡ndicind birouri, iar altele apartamente pariirtilare

Clientul nostru veni în persoană sâ ne deschidă $1 sc scuză, spunînd câ femeia do serviciu pleacă la *ara* **patru.**

Domnul Nathan Garrideb era un om Înalt, cu miinile bá Inban înde. adus de spate, uscăţiv şi chel, în virstă de peste şaizeci de ani. Avea o faţă cada-verică, cu pielea Inclusă, mata, caracteristică omului căruia gimnastica i-e necunoscută. Nişte ochelari mari şi un cioc mic contribuia şâ-s dea o expresie de curiozitate '•crcetătoare ; În general făcea impresia unui om onorabil, dar excentric.

Camera era iot atit de ciudată ea şi locatarul ei. Părea un mic muzeu. Era lungă şi larga, cu dulapuri şi etajere dc jur împrejur, Înţesate cu specimene geologice $î anatomice. Cutie cu fluturi şi insecte im-

piedicau, de amlndouă părţile. mersul În mijloc era o masă mare, încărcată cu tot felul de mărunţi şt: ri. dintre rare ieşea la iveală tubul de alamă al unui microscop puternic lei o cutie cu monede vechi, rolo o etajeră cu unelte de piatră. În dosul mesei dm mijloc era un dulap m.irr cu fosile Dedesubt un şir de capete de mort. Era limpede câ-l preocupau mai multe ştiinţe.

pumnul Garridrb veni apoi În faţa celor din. tminţi În mina dreaptă o piele de căprioară. cu caic lustruia o piesă veche.

— E syracuzană – din epoca cea mai bunâ, explică el. Spre sflrşit, ^şi-au pierdut mult valoarea Dintre toate, cu le socotesc ca cele ntai bune, deşi unii prefera şcoala alexandrină. Luaţi ioc, domnilor.

pvrniitcţi-nii sft vfl arăt aceste fosile Vedeţi, în ¡urii-mi, micile melc ocupaţii din fiecare zi boctorul îmi ţir.e diícurSuf! arupv*' v<OÎH Sedentare ce o duc, dar cum aş putea ieşi din casă, cind ani ulllcu Jc farul aici ? VA pot asiiztira că un catali>K exact al unt i singure etaj're nn-af |tx mai bine dc trei lutii.

.Icnkins privi toiul ei, curiozitate.

■- Dar nu cumva prctindeţi că nu ioşiţi niciodată în oraş ?

— Din cind în cind mii duc la anticarii .Salkcby's ‘au la Christie's. .Astfel, rar jtfrAscse odaia. Nu prea stnt xoinic şi cercetările mele sint foarte absorbante Dar vă puteţi închipui, domnule Jcnkins. ce teribilă lovitura – plAcutâ. insă teribilă – a fost pentru mine cind am auzit dc acel noroc fără precedent. !•' nevoie doar de inca un Garridob spre a Încheia afacerea şi desigur că vom găsi unul. Aveam un fíale. «lar a murit. – şi rudele de partea femeiascâ nu sint acceptate. Cu siguranţă că trebuie să mai existe şi alţii pe lume. Arn auzit că vă ocupaţi de cazuri neobişnuite şl do asin m-am :idresat dv. Fireşte că acest avocat american are toată dreptatea Mi spună că ar fi trebuit să cer mai întii părerea lui, dar eu am fâcul-a spre bine.

— Socotesc că aţi procedai cu mare înţelepciune, zise Jenkins. Stntcţi oare atit dc nerăbdător ca sâ moşteniţi o avere În America ?

— Da de unde, domnule, nimic ntl m-ar putea face să-mi părăsesc eoleeţia. Dar acest domn m-a

asigurat câ va rfiscumpflra partea mea. îndată ce vom fi căpătat toate drepturile : suma de onro este vorba se ridica la cinci milioane de dolari. În momentul de faţă se găsesc În comerţ specimene care ar putea umple golurile din colecţia mea şi pe care nu mi le pot procura din cauza lipsei citoTva sute de lire. Gindiţi-vă atunci, ce sş puică face cu cinci milioapc de dolari !

Ccliii lul scupârarâ Îndărătul ochelarilor.

— Ani venit la dv numai pentru a vfi face cunoştinţă $i n-aveţi deci nici un motiv ca să va intrerupeţi studiile, spuse Jcnklns. Prefer totdeauna să iau contact personaj eu cei cu care am de-a face. Am să vă pun numai clteva întrebări, căci am În buzunar povestea dv. foarte limpede yi am umplut golurile ei după *ce* am primii vizita celuilalt Garrideb. După cum înţeleg, acum o SflptămtnA habar n-aveaţi de existenţa acestuia.

— Întocmai. A venit marţea trecută..

— V-a vorbit despre întrevederea noastră de azi ?

— Da, a venit de-a dreptul la nune. Era foarte supărat.

— De ce să fie supărat ?

— 1 s-a părut că as avea oarecaYe Îndoială asupra
onorabilităţii lui. Dar cfnd a revenit, ora foarte bjne dispus. ,

~ *A* sugerat vreun plan de acţiune ?

— Nu, domnule.

— V-a cerut ceva bani ?

— Nu. domnule, de loc.

— Nu credeţi că ar putea să urmărească vreun scop 7

— Nu. în afară de cele ce afirmă.

— I-aţi vorbii despre întilnirea noastră dată prin telclon 7

— Da. domnule, i-am spus.

Jenklns rămase pe ginduri. Părea foarte încurcat.

— Aveţi ceva lucruri de mare valoare În colecţia dv ?

— Nu, domnule. Nu shit bogat. Am o colecţie frumoasă, dar nu de prea mare valoare.

1
1

— De cînd locuiţi În acest apartament ?
— De aproape cinci ani.

în ncrst moment, <> bătaie poruncitoare în uşă întrerupse* înlerogatorhil lui Jcnkins. Abia apucă să deschidă uşa, şi Jurisconsultul american năvăli agitat în ramciA

L am girul. striga ol, fluturînd o hîrtie deasupra, capului ca ani sosit tocmai la timp să vă iau.

Eelirdărilo inele, domnule («arrideb. Sînteţi un om bogat. Afacerea noastră s a sfîrşit cu bine. Cît despre dv., mister Jenkins, nu putem decît să regretăm do /1 vă fi domn |at zadarnic. .

întinse* apoi hîrtia colecţionarului, care ramase cu gura căscata. Jenkins citi peste umărul lui :

IIOWARI) GARRIDEB

(\instructor de maşini agricole. Suduri, maşini cu aburi şi pluguri de mină, burghiuri, grape, căruţe pentru fermieri şl toate accesoriile. Planuri pentru Jhitini artezbme.,

A .M- hdrc.sa *(.irc/svenor, Ihildings Aston.*

-- Admirabil, suspină uşurat dl. Nathan Garrideb. Cu acesta sîntem tocmai tfei.

—- începusem cercetări în Birrningham, zise avocatul american, şi omul meu de acolo mi-a trimis ; arest anunţ dintr-un ziar Local. Trebuie^ să ne gînr I dini şi să lucrăm repede. Am scris acestui doimi că-l veţi vizita mîine după-an?ţa?ă, pe la patru.

Cuin ? Eu trebuie să mă duc ?

<*r ziceţi, mister Jenkins, nu găsiţi că e mai ! bine ? Cine smt eu ? Un americân rătăcitor, cu o 1 poveste minunată. Credeţi că. ini s-ar da crezare mie ? Pe cînd dv., t domnule Nathan . Garrideb, sînteţi englez, cu ^referinţe solide şi trebuie să se ia de bune cele ce veţi spune. Aş fi vrut să viu şi eu cu dv.f ţlacZi aţi fi dorit, dar mîine am foarte mult de lucru, aşa că n-aş putea * veni decît după dv., în caz că veţi fi în vreo încurcătură. —

—- Vorba e că de ani de zile n-am făcut o ase- : menea călătorie.

— Nu-i ni inie, domnule Garrideb. V-am făcut eu un mic intlneran Plecăţi de aici la douăsprezece ,şi sînteţi acolo La două şi ceva, aşa că vă puteţi îna- I poia în aceeaşi noapte. Tot ce aveţi de făcut e să j luaţi o dovadă legalizată de existenţa lui. Ea naiba ! I adăugă el violent – avînd tîn vedere că eu am

1
2
f.'icut atlln drum tocmai din fundul Americii, *C* de sigur prea puţin lucru daci faceţi şl dv. o sulă «le nule pentru necnsiă afacere.

— Exa<1. zise .Jenkln<.- SnanU'sr cii ni o «Irupţiile. Nalhan Garrideb dădu din umeri, cu tin aer nenorocii.

— Bine, ikuil stârniţi, o sa mă du«', /¡se rl. E, fireşte. firoii s5 vă refuz ««'V.i. ţinind stama <lr raza de speranţă cc-nţi adus în viaţa mea.

— Alunei ne-am Înţeles, spuse Jenkins. ipi fără îndoială că-mi veţi scrie imediat ce va fi eu jiu- [1] llntâ.

—* O srt am eu uriJâ de asta, spuse avocatul. Iată. spuse el ultfndu-se la ceas, Irebuia su plec. La revedere.

— Aş «lori «â văd colecţia dv., domnule Garrîdeb. zise el În profesiunea mea toate felurile do cunoş-tinţe pot fi folositoare şi aceasta camcrâ e plină de lucruri mifiunnto.

Garrîdeb se aprinse la faţă «le plăcere, şi ochii lui sclipiră de după ochelari.

— Am auzit deseori că slnlcţi un om foarte în-itligent. As putea sa vă arat colecţia mea acum, dacă ovcrţl timp.

— Din păcate? n-ant. Dir aceste specimene sini silii da bine oticlKdate şi clasificate, tncît aproape nu-i nevoio «le lămuririle <lv ' personale. Cred Că n-aţl avea nici o obiecţie dacă aş arunca o privirc asupra lor mi ine ?•

Cllu.şl «Ir puţin. Sinteţi binevenit. Casa va fi fireşte încuiată, dar «l-jamnă Suunders e la subsol <le la ora patru şi vă va dr»chi«k' cu cheia ei

-- Bine. Sper ră mline voi fl lămurit asupra co-lecţiei. Dacă binevoiţi să spuneţi un cuvlnt doamnei SaundCc*, lotul *VA* fi în regulă, ztpropo. de la ce oficiu aii închiriat casa?

Nathan Garrideb râmăse mirat la această cerere neaşteptată.

Hollolag V. Stelle, pe Eduard Rind. Dar de ce?

— Sini puţin arheolog clnd e vorba de case. Spuse Jenkins, rîxii)d. Aş dori să ştiu dacă această casă e în stil Anna sau Georgian.

— Georgian, fără IntioialA.

— Inlr-adev/ir, er fi trebuit să-tnj dau seama de

asta. E uşor de văzut. La revedere. domnule Gard-dcb şi Va uf(7 reuşită în călătoria tiv. la Birming-hain.

Coi doi prieteni trecură pe la Oîiciu! de Închi-riere, dar era închis.

Tlrziu după masă, Jenklns reveni la subiect.

— Mica problemă sc apropie de dezlegare. Ti «I schimbat soluţia în minte ? -

— Nu-i vAd rrci începutul ţi nici sflrşitu!, răs-punse prietenul sfnt.

- începutul c destul do limpede. iar sfirşitul li vom vedea mline. Ai observat ceva curios în anun-ţul acela ?

— Am văzut că cuvinlul pluguri oro scris greşit

— îmi pare bine că ai observat acest lucru. Da. nu i coreei în englezeşte, dar În dialectul american o foarte bine. Zeţarul î-tt cules cum l-a primit. Pe Urmă, .itntînilc arteziene sint mult mai rare aici dorit tn America. Erfl un i'.nunţ lij.ic nmeriran, dar ¿ivind aerul că o al unei firme enyh'ze. Ce crezi de asta ?

— Presupun că l-a dat chiar acc*t avocat ame-rican. dar. cu co intenţie, nu pot înţole[1].;«*

— Sint moi multe explicaţii. În orice caz. voia sâ expediez«* pe această fosilă de Nathnn G;irrid«.'b la IhrrninghaiTi. AMa se vede cil de «olo. As fi putut să spun acestuia câ <e duce după potcoave de cai inorti. dar Rlndtndu-niâ mal bine, im s a părut pre-ferabil sA-l las să plccw

•

A doua zi. Jcnkins sr sculă de dimineaţă şi ieşi. Clnd"so întoarse la vremea mesei, faţa lui rra În-tunecată.

— .Afacerea e mai giavă deelt mu aşteptam, zise el. Avem de-a tare cu un ¿idvcrsxir foarte pu'.ornic. Ain identilieiit po John Gariideb. consilier juridic. Nu i nimeni altul dreit ..Kilier’ (Ucigaşul)‘Evans, de sinistră şi criminală reputaţie.

— Mi-e totuna că, totuşi, nu ştim nimic mai mult.

— M-atn dus să vo«-b$_r$s$_r$ cu prietenii! Lesîrnd«’ la Scoliand Yard. Aveam impresii) că am putea tl«M urmele a mc ricinului nostru În arhivele lar. Am zărit Ifaţ.i-i bucălat«! zimbJndu-mi fhn Galerii

portretelor răufăcătorilor. Dedesubtul portretului era o Inscrip- ,ţio: James Wintcr. alias Morecroft, silius Killcr .Evans. Am notat .rttcv.i puncte din cazierul «âu.

Vîrsta 44 ani. Născut; Ja? Chicago. A hiipuşcdt It <*i oameni în Statele- Unite.. Scăpat • din îurlir;o;ir<* prin influenţe politice. Venit la Londra, A împuşcat la cărţi pe un tovarăş de joc, într-un loc.il do noapte din Waterloo . Road. Se aflâ că Evans lusrsr iisnsi nul, dar el Qr^ în iegitinWr'şpărare. Mortul Ifi ideii tificat ca fiind Roger Prescott din Chicago» un Tai mos falsificator de bani? Evans reapăru după 5 ani şi dt$e o viaţă cinstită. *Om* foarte per iculos, poar tă de obicei arme asupra lui şi e gata aricind să facă uz de ele. Asta e pasărea, noastră, Johnson, o pasăre bună de vînat, .trebuie să recunoşti.

- Dar care e scópul lui ? / \

începe; să se contureze.- Am fost la Oficiul de închiriere. Clientul nostru, după cum nM spus, stă acolo de cinci ani. înaintea, lui, apartamentul a stal neînchiriat timp de un an? Chiriaşul precedent fu sese un oarecare domn Waidar. Acesta a dispărut e, - - . , . vf-

Şl nu s-a mai ailat nimic despre' el. Era un barbos oacheş la, faţa. Ei biné? Prescott, omul pe care l-u Ucis Killer Evans, era, după spusele celor de la Scotland Yard, un om înalt, brunet şi băfbos. Ca simplă ipoteză, cred că' aceşt Prescott, ¿unerîcanul falsificator, a locuit chiar în camera pe care naivul nostru prieten ' o foloseşte ca muzeu. După cum vezi, avem o verigă. •

— Şi veriga următoare ? •

- Ei bine, să mergem s-o căutăm. " ,

Era tocmai ora patru, cînd cei doi au ajuns la curiosul apartament al lui ’Nathan Garrideb. Doamna Saunders, îngrijitoarea, le deschise.

Jenkins , cercetă' repede locurile. într-un colţ întunecos er^ un dulap aşezat la o mică depărtare de perete. Cei doi se ascunseră în spate. Jenkins rosti pe şoptite :

- Voia cu orice preţ să îndepărteze pe colecţionar din’ camera asta? Sé vede ..cit de colo. Şi cum acesta nu ieşise? niciodată; recurse la un truc. întreaga poveste a Garri-debilor a fost scornită în acest scop.

- Dar ce urmăreşte? ■ ■ ¿ . .

— Tocmai asta căutăm şi noi aici. K-ur<* nlntfe de-a fac«* cu clientul nostru. după cum văd cu. E ceva În legătură cu ce! pc care ¡-a ucis şi cmţe poale c.i era tovarăşul lu⁝ dv crime !n ranierti ásói IrcbUie să existe un se-el Aei vid cu lucrurile. Acum, rñbdiDe.

Se aieunscni în umlir/i aul-il i re uuzi:.i uşa do afară deschizi ndii-st* şi inchrzindu-e. Apoi p.ib'iinsc pine» îa ei un zgomot scurt. s< Irţlitul unei j hei şi americanul Jntrâ în «•anterâ Închise u>'i . încet În Urma lui. Isi roti privirea de jur-lmprvjur, cu să vadă dacá tulul r în regulă. î-şi srciuic pardesiu] şi sr îndreptă spre mas-.i din mijlocul (jnirrei, cu ac rul sigur al unui coi care ş1h' Ce arc de fáéul şi cum trebuie dă. lucrfze. D.1 du masa la o parte, ridică covorul. fâvindlH sul. scoase o» daltă din buzunar, se Jflsâ În genunchi şi Începu sâ lucreze la duşumea Se nuzi zgnmolul unor scindări scoase ţi, o clipa ,'iat tîrziu. un chapona se deschise în duşumea K iilor Evnns aprinse o lanternă şi dispăru Înăuntru

Momentul sosise Jenkin*. atinse mina prietenului sau şi ainln.kd şi> furişară spre chepengul deschis Ö.-:cft de încet se mişcară Insă, vechea duşumea trebuit* _s;î fi scîrţLit sub paşii lor. căci mpu] ame-r iran ului se ivi deodată din spaţiul dichis, cer-«etlnd (».'liri'ştit. împrejur. Faţa lui s<' întoarse spre c⁽'l doi cu n privire nlinâ do minio, care se potoli puţin cite puţin, ţi în cele din urma i*i lasă capul În jos. cînd Işi dădu scama că două revolvere erau îndreptau.' asupra lui

—■ Bine.', bine, zise cl rece. ieşind afară Cred *ci* **şi dumneata singur .ti** *ii* **iost prea mult pentru min?, mistx-r Jcnkins. J'rcsqpun ca mi-al ghicit planul şi m-H¡ jucat încă de la început. Da, domnule, recunosc CA m-ai bătut şi...**

Cit ai clipi, Scoase un revolver dc sub braţ şi trase două gloanţe. Johnson simţi o Împunsăturii arză-toare în coapsă. Urmă un zgomot provocat <lc re-volverul lui Jenlcins, care lovi umărul individului. Acesta se Întinse lat po duşumea. eu (aia plică de Sînge, În timp ce Jcnkins U dezarma

— Eşti rănii, Johrson ? întrebă el.

— Nu c nimic, Joe. O simplă zgtrteiură.

Faţa lui Jenkinj deveni rijjidă, ca de piatra, cind îl privi minie« pe criminal, rare începea să «• ridice În picioare.

— Pe lesea mea, al mare noroc, răci dacă al ii Vcia pe Johnian, n-ai mai fi ieşit Viu din camera asia Acum, ce a< de spus ?

N avea nimic de spus. Se aşeză încruntat pe un scaun. Jenkîns şi pricţrnul sâu priviră în mica piv-niţa. Privirile lor căzură pe a maşină, teancuri de htrUe, o mulţime de stiele şi borcane şi, pe o mă-suţa. ciieva pachcle eu bancnote.

O presă dc tipării, făcu Jenklns Uneltele unui falsificator de bani

— Da. domnule, alse priîoninrul, srulindu-se eu greutate ţj eâzlnd apoi din rtou pe scaun Cel mai marc falsificator pe care l-a avuL vreedalâ Londra Aceasta e maşina lui Presectt Şi aceste pachcle de pp masă sini douâaeci de mii de bancnole făcute de Presentí, în valoare dc o sulă lire fiecare p puţind fi schimbate e»tunde, Fugiţi, domnilor. Lu«V o parte şl lă.s^b-niă s-o şterg şi eu

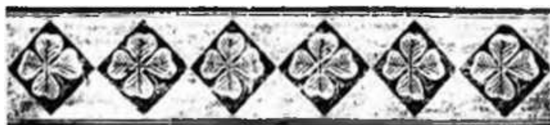
Jenkiat rlse-

— Not nu facem lucruri de astea, în tara asia nu poţi găsi nici un adăpost. Dumneata l-ai ucis pe Prcscett. nti-i aşa ?

— Da, domnule şi am făcut clnn ani pentru asta, deşi el má atácase. Cinci ani – cind ar îl trebuii să mi se dea o decoraţie ! Nimeni pe lume nu ar putea deosebi o bancnotă de-a luí Pro scoţi, de una a BAn<1| Angliei. Eram singurul de pe lume care ştiam unde le fabrica. Vă mai puteţi mira deci, că voiam să. vin În acest loc? Şl v¿ miraţi că. găsind pe acest nebun vină tor de ploşniţe, cu ciudatul lui nume, stlnd tocmai deasupra capacului şi neicşlnd niciodată din easâ. am făcut totul ea sâ-i expediez de aici ? Poate ar fi lost mai cuminte dacâ i-aţ ii făcut de petrecanie. Era mai uşor, dar slnt foarte milos ;i n-aş putea ucide un om netnarmat- la spu-ne-mi, mister Jertkins, fdeut-am «va ilegal 7 Nu m-

am folosit de aceasLi presă. Nu tn-am atins de acest faAtrtn încăpăţînat. De ce anume mă puteţi învinui 7

— Numai de tneercare de asasinat, zise Jenkins. Dar asia nu-i treaba noastră. Acum am nevoie numai de plăcuta d-lale persoană. Johnsoo telefonează, te rog, la Scotland Yard I

Titlurile primelor numere

1. **Mortul din Lojă**
2. **Carta <ic Vi/.ită**
3. **Colanul de Pietre False**
4. **O Chemare în Noapte**
5. **Biletul de Loje**
6. **Casa din Umbri**
7. **Fantoma**
8. **Atelierul Falsificatorului**

OTRAVA SALVATOARE

de ARTHUR CONAN ÖOYLE

La izbucnirea răscoalei boxerilor, euroijenii, imprâş- tiaţi În provinciile «lin Nordul Chinei, se refugUră la lehau, la adăpostul Zidurilor din Jurul micului cartier european, unde în cp pură sâ se apere vilo'jeţje, în aşteptarea ajutoarelrfi-.

Comanda garnizoanei, alcătuită în mare parte din lucrători do la căile forate şl indigeni creştini, n avea bătrtnul colonel Dresslcr, f«st ofiţer dc infanterie În armata germană. -

Din nefericire, insă, după pairii zile d<? asediu, mn- nHlllt! erau pe sfinţite.

Marii seara, mal ales, situaţia devenise extrem dr critică. Colonelul Dresslcr <rn foarte îngrijorai, dnr pe lata Ini nu se puica citi nimic Hdston. funcţionar la căile ferate', scrise pînă llrziu noaptea mai multe scrisori dc rămas bun Profesorul Mcrcier. bătrînul entnmo1<»gls1, ora lăcul şi gloriilor. Misionarul francez, nbatcle Pierre. hi păstra Iniă seninătnteu- Do asrme nea parcau hni$1ile $i fome le, miss Sinclair, infirmiera misiunii scoţiene, mlstress Fatterson şl drăgâloşa-i fiică, miss Jessio.

Noaptea ric miercuri liceu fără nici un incident.

Joi dimineaţa, ilnărul Aimlic. din corpul diplomat ic. care stătea de veghe în iurta bisericii, aduse ştirea că n nuzit hi depărtai'«' un bubuit de tun, semn cA ajutoarele muH aşteptau* soseau. În sflrşil.

Ştirea aceasta umplu inimile tuturor de speranţă şi bucurie, cu ullt mal mult cu cit răsctilnţii începu-seră sâ м» retrasă.

La masă, toţi nn mai puteau d<? bucurie.

-— Domnule profesor, striga Alnslle, dâ-nc. le rug, icre.

• – Bine zici, aprobă colonelul Drcsslcr. cr<‘d că n sosit momentul sâ ne Înfruptăm din delicioasele icre ’

Femeile atîtn aşteptau începură să ceată cu insis-tenţă icrele, mal cu Seamă că proviziile erau pe sflr- şite şi masa cit se poate ck» sărăcăcioasă

Dar băl rinul entomologi st dădu din cap şi spuse, schiţind un zlmiret :

— Să mai aşteptăm puţin

— De ce ? În I robă Ral st cm.

— Ajutoarele sini încă departe.

— Pînă scara vor fi. cu siguranţă, nici, replică Ralslou

— Poate chiar mai cllrlnd. întări colonelul. Depinde de cine comandă coloana.

Cu tonte astea, profesorul se ţinu dirz «i refuză să servească icrele, făgăduind Insă că Ic va rin la masa do scară.

După puţin timp, lunurile Începură să bubuie din nou.

Bărbaţii sc sculară numaidoclt de ki masă şi se duseră fiecare la nostul lul

Numai bătrînul entomolozisl ramase mullâ vrrnw hi sufragerie, cu capul În mim', frămtntat de cînduri negre. Intre ţlmp, bubuitul tunurilor Incelă Atunci, profesorii! se sculă ca sâ vadă dacă nu cumva soseau ajutoarele. Tu clipă arepa, Insă, uşa deschise şi Intra colonelul Dressler, cu faţa galbenă.

— Ce s-a InUmplat ’ Întrebă liniştit profesorul

— Ajutoarele nu’ pot să vinA !

Urmă o clipă de-tăcere. Coi doi bărbaţi se priviră palizi ţ! gravi.

— Ceilalţi ştiu ?

— N'u.

— Cum ai aflat asia ?

— Lr.im pc Bngâ poarta care (la 5« ¿radină şi am văzut un joidat enflez, ttrïndu sc În iarbă. Era grav rănit. Mi-a spus că a fost trimis de colonelul Wyndham ca să-mi comunice că au fost respinşi şi că de abia peste trei zllo ar putea răzbi pînă la noi.

Cit timp mai putem rezista ?

O oră sau două, col muli.

Nn mai «.■ nici c s|>eranţj ?

— Nici una.

— Unde e soldatul ş

— .4 murit.

— A mai fost văzut de cineva ?

— Nu cred.

Deodată, Uşa se deschise-bru>c. .Ainslie. Ualston ţi Patterson, urmaţi de o coală de băştinaşi, dădură buzna În încăpere.

— Ce se mai aude, d-lc colonel ?

Profesorul Mercier se grăbi să răspundă În locul colonelului :

— Merge strună. Coloana a făcut un popas şi va ii aici mime dimineaţă.

Cei care năvăliseră În sufragerie izbucniră în uralr şi-şi strinser.i mhiillo m entuziasm.

DUpă-n miaza trecu iu linişte Faptul că răsculat li nu atacaseră pe europeni fu irrlerpix-lnl favorabil de Inii, afară do colonel şi do profesor, cai 6 erau siguri că duşmanii se pregăteau În vederea atacului holărltor.

lai cină, veselia fu mare şl bAtrlnul oniumologlst se îndupleca, în sfinţit, să servească icrele promise.

Comesenii minc.irâ cu pofta mult doritele icre Numai rirăcâlaşn miss .Jossie nu lua decit o îmbucătură. cu ţoale stăruinţele repetate ale prûfe. $oriilnl.

I. a sflrşitu) mesei .se destupară ulii melc trei sticle do vini care mai rămăseseră, şi cu toţii băură în sănătatea Colofirlului Dressl'”*. i

luire timp, mister Panerson observă că Halstun adormise cu capul pe masă.

— .S-o fi imbătiit irîîl de repede ? sc miră el.

— N-o fi bolnav ? se îngrijoră colonelul.

— O. nu c nimic 1 grăbi sâ-l liniştească profesorul Mcrreir O simpla criză, de slăbiciune, din cauza emoţiilor. Dr altfel şi noi am ovra nevoie '«Ic odihnă De acera .un face bine să m» ducem la culcare.

— Da. chiar mi e somn. murmură pe jumătate adormita mistress Pat ier son.

— Hai să t-inlăm ceva, ea să ne nun înviorăm puţin, propuse l¡nărui Al ostie

Nu apucă insă să silrşească. şi adormi.

— .Ajutor, ajutor 1 strigă tlcodnlă mister Pallerson Inspăimintat.

— Dar ce-o fi asta ? Întreba miss Jessie pe bătrlnul entomolog Ist, văzlnd cum toţi comesenii căzuseră în tr-un somn adine, vecin cu moartea.

— Draga mea, bolborosi el, am vrut sa vă cruţ ... Am pus cianură de potasiu În icrei

— Vai. ce monstru I Ai otrăvit pe Uiţi, pe mama, pe tata ... ţipă tinara fată cu ochii holbaţi do groază.

— Nu. i-am salvat I N-ai idee ce cruzi sini orien-talii. A^a dar. mă n încă $1 restul icrelor...

în clipa aceea răsună o Împuţeai ură-

— Vin . Vin chinezii .... la repede o Îmbucătură ... cil mai e vreme 1.... zise iute, cu glasul întretăiat, profesorul Mcrcier.

Dar miss Josnic nu-l mai auzea : căzuse leşinată pe scaun.

În răstimpul acesta, bătrlnul ascultă înfiorat zgomotul de afară ...

Dar ce să fie asta. Doamne? I se părea că aude glasuri europene. Oare să fi sosit ajutoarele alît de aşteptate ?

O comandă scurtă, în englezeslc. il lămuri. Nu mal încăpea îndoială : erau ajutoarele 1

Alunei .profesorul întinse braţele şi exclamă deznădăjduit ;

— Dumnezeule, ce-am făcut ?

Puţin după aceea. Colondul Wyndham, În persoană, apăru În sufragerie.

Toţi comesenii statuau palizi ţi ncmişcnţi În jurul mwi. O tînâră fată gemea. dinei semne dc viaţă.

Deodată, colonelul Wyndham văzu ridieîndu-sr deasupra mesei un cop cărunt şi trupul înalt al pro-fesorului Morcler clâtinîndu-se. Bătrinului

entomologist ii rămăsese destulă energie pentru îndeplinirea unei datorii supreme.

— Ragă de seamă la icio, colonele ! Nu te atinge de lcre ... Sini otrăvite !...' strigă el lntr-o ultimă sforţare.

Şl 1 mpleticindu-se se prăbuşi la pămţnt mort.

OE KING

■ MAKVILB POLITI»T BNflLIi

LAUL DIN

*•" ª ŞHHZîSnsZiSSşrî rzrr EnilORIINIIELE

IVENTOI ME LII **JOE**

KING Două

EXTRIOROMUIHE IVEÎîlII I

NEBUMLOR

IMRE11NMELE AVENTBH ALE LII

U8MIN1RELE IVENIU8I RLE Ui I

OE KING

entilomul Invizibil!

AVENTURHE DETECTIVULUI AMERICAN
JOE JENKINS

No.
EP
VIZITATORUL NOCTURN

<$><$><$>

<$><$><$>

Inspectorul

Jenkins

la lucru

VIZITATORUL NOCTURN

Vizitatorul nocturn

AVENTURILE DETECTIVULUI AMERICAN

jOE 1ENKINS

-* .y*' »^âpindu-se do ieid, omul «u nv»'
[1] înconjur.! pe furiş casa. Era O
• M noapte fără lună şi întuneric beznă-
'»■***'^ Omul Iţi alesese hi ne momentul.

Găsi, în sfir^St, Jn apropierea porţii principale, ceea ee căuta : o fereastră care i sc părea potrivita pentru scopurile sale. Se puse nvmaiiJecU pe lucru, procedînrl eu multă băgare de scamă. Veste o clipă sărea fără zgomot în odaie Râmase ajx>i o vreme pe loc, tră- ginrt cu urechea.

Nu se auzea 'nici cei mai mic zgomot Omul cu masca ztmbi tn Inlunoric. Scoase din buzunar o lampă electrică, mică dar cy becul destul do puternic, o aprinse ţi corecta la lumina el încăperea. So afla Inlr-tin cabinet de lucru. Unul «lin colţurile încăperii era ocupat «le o casă do bani, do proporţii neobişnuit rle muri. Omul răsuflă mulţumii. Ajunsese la ţintă. Plnă acum totul se potrivise de minune. Norocul II favorizase vădit.

Dintre ţoale ferestrele casei, vi- zitatului noelurn nimerise tocmai fereastra încăperii în care voia sa pătrundă.

Nu-ţi pierdu viemea, el s<oase fără zăbavă «hn buzunarele Sale fel de fel d<? unelte pe care le puse Ungă el. pe podea. Apoi examină casa de fior în chipul cel mai amănunţit. ceea <■<? ii răpi citva timp.

Dar timpul aeesli nu era pierdut, căci ii procurará informaţiile necesare. Acum omul se puse pe lucru Peste vrea rere minute broasca cedă şt uşa casei de bani se deschise.

Înăuntru cran două despărţituri. Intre care se afla o placă de oţel În despărţituri ■!<? sus se găseau mal multe pachete legale cu sfoară şi făqutr teanc, apoi ci te va registre 1n rea de |os. pe ■ > bucată de catifea neagră se gîsoau grămezi dc pietre preţioase : safire, smaralde, diainimte sl rubine, care răsfrtngeau dc mii <1e Ori şl în culori variate lumina lămpii electrice de buzunar. Omul cu mască rămase o clipă adînclt În priveliştea minunată ce i se ofere t

Cineva întoarse butonul electric. O lumină vie se revărsă În Încăpere şl un glas zise :

— Mîinile sus, te rog I Şi rămîi în această poziţie pînă ce îţi voi îngădui s-o schimbi. Cea mal mică mişcare de împotrivire ar putea să aibă consecinţe latale pcnlrU d-ta

Cuvintele acestea erau urmate <Je un ris puţin plăcut

Omul cu mască tresăriso mai Înlli. apoi se întoarse iute, şi ridică mii ni lc sus, fără a rosti vreun cuvin l.

Celălalt, fără îndoială proprietarul locuinţei, ţlnja un revolver în mina dreaulâ. purta o pijama în culori vii pesie care îmbrăcase În grabă un hakt. Era un om chipeş, dc virată mijlocie, cu o faţă plină şi roşie. Părul cărunt ti era ciufulit. Omul părea cam speriat, dar mina În care ţinea revolverul n" tremur^

— Nu-i nevoie să te Inlieb cauţi aici zise el batjocoritor.

— Desigur că nu – răspunse omul cu mască. Şi un copii ar înţelege despre ce este vorba.

Celalalt adăugă cu o figură Se-rioasă :

— întrebarea este acum ce să fac cu dumneata ?

— A m Impresia că Intr-o asemenea situaţie nu existí deeit două posibilităţi : ori niă dai pe mina poliţiei, ori Itni dai drumul. îmi permiteţi să propun a doua alternativă ?

— Cc-.ir putea să mâ indemne la asta 7

— Iubirea aproapelui. Ghid edicte doar că n-am luat nimic.

—- Fiindcă <un venit Ta timp.

— Da. tocmai la momentul potrivit. Dar cort osto. cil nu mi-aro însuşit nimic, noră m-ai da totuşi p* mina poliţiei. d-Li ţi-al iistlm- pâra setea barbară de răzbunare, dar ai pierde nn prilej unic să-ţi maniieşli creştineasca iubire a a- proapelui.

Celălalt riso.

— .Ai mult rlnge rece, trebuie s-41 recunosc.

— Din păcate nu – zise omul cu mască. Poziţia braţelor mele este mit de neplăcută. Incit m-att trecut nâdtiţelilc. îmi dai vale înţeleg, dacă ai îl dispus. ..

— Da – răspunse stâpîmil casei. SM nu Încerci Insă să-ml Joci vreo festă. J.a cca mai miră mişcare suspectată vot trace nuinaidecil.

Merse În biroul său şl se aşeză În Jilţul din spatele acestuia. Apoi făcu semn omului cu mască să se aşeze de cealaltă parte n biroului.

— Cum te numeşti ? întrebă ol.
— Williams. Dar dumneata?
•— Eşti obrazn c ’
— Df! cq vrei dumneata să fi În avantaj fată dc mine ? Asta nu est« frumos.
— Ei bine, dacă ţii aţa de mult, ai s-o afli : rrA cheamă llenry O'irtoti
Urmii o clipa do tăcere. Mr. Dur ton pârea a nu şti precis ce trebuia să facă.
— Pentru min= nu trebuie să te grăbeşti. zise Williams deodată, scoţlndu-M masca şi dfnd la Iveală o fată simpatici şi foarte tfnără. Avem timp berechet, afară dacă d-ta nu vrei şi te Inapolezi cit mai repede în pnt. Aş vrea Insă să ştiu şi eu dara vni petrece ce.a mai rămas din rruiplc În palul meu sau fntr-o celulă De aceea te-as rusa să chibzuieşti bine, dar să-mi faci numnidecit şi mie cunoscută hotărî rea d-tale.
— T>ne-ţi gura ţi răspunde numai la întrebări o mele! —se mtnie Burton. Spune-mi cum ţl-a dat în fiind să săvliţeşti o Spargere la mine.
— O. aceasta este o poveste foarte trista, oftă tlnft'ul. Dar este prea luncă pentru ta s «i pot povesti • icnm. Dc altfel, nu arc nimic de-n face cu persoana d - tale.
—■ N-ai mulul de criminal. t«J-mehi mai degribă cu un tînăr de familie, rare » frecventat o scoală superioară. I^a acea st A observaţie Burton nu primi Insă vreun răspuns.
— N-ai nici un fel de respect

pentru proprietate ? Întrebă el, apropilndu-se din cc în ce. Nu-ti

dai scama ce urit este să-ţi Insu-
_ ?,e$tl hunii) altuia ? Aceste pietre? 7 preţioase slut proprietatea mta. N-al nici un drept asupra lor. Ştii rf-'.a *ce* eţt| *> l*«.ti o ameninţare permanentă a ordine! sociale, tinere '

— Nu iau dccît de la • t c.ire irălfSC În belşug, răspunse Williams.

— Şi chiar aşa, deliciul nu r.t- imne acelaşi ? – tună Burlan revolta!. Faptul ră cineva nu resimte prea tare pierderea unui obiect <|n valoare. nu da nimănui dreptul să şi-l Insuseasca.

— Asculta – zişi* Burton – slut gata să-ţi dau drumul, dar mimai cu următoarea condiţie ■ Jurii-mi mai lutii ră timp de trei luni, lti- c-eplnd de astăzi, nu vei călca În nici un lei Id'ilc. Eşti gata sa le obligi la asin prin lurămînt 9

— Timp do iroi Juni ?

— Da.

— De ce '

— Fiindcă nădăjduiesc – răsplătise Burlan. Ingindurat, că după trecerea acestui termen te vei fi iarredinţat că tot cu cinstea ajungi mai departe Gă aşa este, poţi »5 n)A crezi jx' euvint. Vezi, eu, da pildă, am fost ani îndelungi un n:io funcţionar de birou. Munceam din greu de dimineaţa şi pinA seara tlr- ziu. Am fost insă de o cinste exemplara. Şi care a fost urmarea ? Am olştigat încrederea şefilor mei. am ajuns director, ba chiar În cele din urmă director generai al întreprinderii.

— Vai de mine 1

— *Ca* aici ?

— Scuzaţi, va rog, bolborosi Willlams – eu... voiam să spun că n-

as H crezut niciodată cu putinţă. ca cineva să Înainteze prin muncă şi sirguinţă de la o situaţie atit dc modestă ptn.1 În director general, tl.ir inii închipui câ a mers foarte încet?

— încet, bineînţeles, dar ăsla «••A* lucrul de căpetenie – sigur, bsiote. Coi rar* minaţi de dorinţa unei Im bagă t iii prra repezi apucă pc căi greşite, trebuie totdeauna să rcdrclf mal curind sau mai tfrziu.

— Slut gala să jur ceea ce-mi Ceri d-ta Eşti «n am bun. d-la Buitoji.

Burlan întinse mina. Williams se ridică în picioare .ţi i-o ■ trînse. Ce lălăit li z.Imbl încurajator. Se simţea CP un preot care ti izbutit să cnnvrt'teascfl un necredincios.

Tм petrecu discipolul ptnA la poartă şi II lăsă să plece. Pe urmii, Riirton se Inapoie în cabinetul său do lucru şi se duse la unsa do bani, lio care o Incui« cu grijă Aj>ci! izbucni înlr-un rls aproape isteric, care ţinti timp <1* cinei minute.

Cînd îşi potoli. în sfirşit, rtsul. st* culcă mulţumit şi adormi imediat

Dar şi tinărul care se afla acum În stradă era cit pe cc sâ se prăpădească >ir rîs.

•— Of, Doamne 1 – gemu sl între două accese Arc o imaginaţie foartvie. drăguţul d® Rurtoti ! Nu lipsea mult «> m-aş fi trădat, tind a început să-mi povestească minunata sa carieră „Cum din mic funcţionar am ajuns director general'' Vai. cc îptimplare nOstimĂ !

Cu paşi grăbiţi, ţinând -se În drept/« spre comisariatul cel mai apropiat. I^i intrarea sa, agentul de serviciu se ridică în picioare.

— Bunn seara. şi’rcert Unde este inspectorul HiggiiiS ?

— Aici alături, il-l* inspector.

Detectivul insp«:i<ir .lonkiiis. *ii* **sul \V ¡11 isims. intra în biroul vecin şi 11 Uivl |м- tocmii său. care moţăia.**

— Toate se află, frirA excepţie, în casa de bani, povesti el.

—• Le-ai văzul chiar cu ochii d-talc?

— Da Inlrcaca rolecţu» Trevor-— « minune, iţi spun I

— JJi nu ţi s-a Intimplat nimic ?

— Ba dinpoirivfi. ini .s-au Inttm-liJ.il o mulţime de lucruri 1 Burton t’ţ-o surprins şi a jurat o cnme- die delicioa<ă. ¿nimic născocită pentru mine. Poliţiei nu mă putea preda, deoarece as fi declarat re se află în casa lui do bani, ceea ce ar fi avut drept urinare demascarea lui ca tăinui lor. De aceea, <!t prefirat să-mi ţinĂ o conferinţă <n subiectul : „Cinstea, calea cea mai şi ■ «ură spre fericire", iar În role din ıı rină mi-a dat drumul după oe i-ani jurat că voi rfimi-w < iustit timp de trei luni.

Coi doi detectivi se tăvăliră de ils Pc urmii llipgns se ridică do pe scaun c.ăsclntl

— Mu bticuv că Le văd iarăşi aici, zise el. Acun mu put duce f/irfi grijă la culcare. Mărturisesc că am fost cam neliniştit fiind*, â ai Intîrziat «iii. liri închipuiam *t* **.'i ţi s-a Intlmplal cine ştie** *ce.* **Acum putem să-i facere o vizită oficială, tx? baza or linului de percheziţie domiciliorft şi să-l arestăm ix> d-l ..director geieraP. Îmi pare rau. dragă colegii, că a trebuit sft**

IQ IITCÎ prin atftea emoţii l)nr înainte <l ■ ;i avea siguranţa absolută nu ar li fost cu putinţă să facem ceva împotriva unui concetăţean de vază $i influent ca dinstil. Vn stlrni o mare vllvâ, Clnd se v,j «fia rn d | Burton de la Burton Cnurl esle im tăinui tor !

— Te cred, btrigâ .lenkins Pentru a nu mai vorbi de imninsi şi indignarea prea cinstitului demn Burton însuşi 1

Doamna din

Brazilia

Edgar Wallace

La începutul călătoriei fuseseră prinşi de furtună, acum erau ÎnvâJuiii hi ceaţă-

Comandantul Işi făcu apariţia, striemd astfel incit sâ acopere z«<ȷ- motul motoarelor : – Aterizam la Lympne .. maşinile vă duc În timţ...

Manfred se aplecă spre doamna care şedea alături de el.

— Spre norocul dvs., 2ise tiinsul, coborind vocea ca sâ nu audă ceilalţi.

Mrs. Fcvet'scy îl privi cu răceală.

— Aţi spus ceva ?

Aterizară brusc şi Manfred işi ajuta tovarăşa de drum să coboare din «jvion.

— Spuneaţi ceva ? il întrebă femeia aceea subţire şi distinsă.

— Spuneam ca aii avut noroc că am aterizat aici. Vă numiţi Kathleen Ztelina, cunoscută şi sub numele de ..Clare" May; dai detec tivi va aşteaptă la aeroportul Croy- don pentru a vă interoga asupra unui colier de perle pierdut Li Ixmdra acum trei luni. înţolea franceza foarte bine şi i-am sur-

prins pc doi domni de la Siguranţa thn Parte care discutau despre dvs.. cu puţin limp înainte de a păr<isi aeroportul Le Bourget.

— Vă mul lumesc – răspunse ca ni vioiciune, dar n-ain nici « griji Cei do: sini fenn;¿iar şi Edmoncls. Le voi telegrafia sii inâ ¡iţleple la hotel. Nu aveţi aerul a fi detectiv, dar presupun c/i trebuie sâ fiţi a>a ceva.

— Nu tocmai, ziinhi Manfred.

— în orice caz. vâ mulţumesc

— Dacă aveţi vreo neplăcere, m-ar bucura să-mi dali un telefon.

Ea nici nu se uita la cartea de vizitii pe care i-o întinse Manfred.

— Şi daca vă miră de re mă interesează Aiît persoana dvs.. trebuie să vă spun că acum un an un foarte bun prieten al meu era ,sâ fie omoTil de banda Faunét, în Montmartre. $i numai datorită ajutorului dvs. a izbutit sa scape.

Abia acum, surprinsă, ea Í51 schimbă atitudinea şi işi aruncă ochii pe cartea de vizită ■

— Oh ! zise apoi. încurcata, – nu ştiam că faceţi pur te dintre „Cei trei“. Lecn şi mai cum?... Ui» nume exot’c...

— Gonsatez – h aminti Manfred.

— z\şa c !

Il privea aCum cu un interes deosebit.

— Vâ mărturisesc *că* nu este nici o Încurcătură cu perlele. Cit des pré prietenul dvs., el rn-a salvat pe mine. Nu s-ar fi amestecat în luptă dacă n-ar fi ţinut să-mi snrâ în ajutor

— Undo locuiţi la Londra?

Ea ii djdu adresa tocmai cind un funcţionar le întrerupse convorbirea. Manii ed n-o mai văzu în autobuzul ciire-l duse ia Londra.

ije altfel nu ţinea s-o revadă : doar dorinţa de a ajuta o persoană rute făcuse un bine lui I.eon G<în- •itilcz îl îndemnare să se poaite În frlnl acosta.

Mantrcd nu-i ura, dar nici nu-i iubea pe pungaşi. Ştia bine că May este o excroacă internaţionala şi cr.'i mulţumit cit poliţia londoneză o .supraveghea.

În drum spre Ixindra ii păru râu ca nu-i ceru.se Informaţii despre Garry. Dar poate nici mi se cunoşteau.

Prin bună înţelegere cu ceilalţi tovarăşi, Manfred era spiritul conducător al „Slujitorilor dreptăţii". În decursul vieţii sale suprimase douăzeci şi trei de buruieni «meneşti. Războiul le adusese lertarea pentru delictele ştiute $i presupuse, dar autorităţile 1> cei ură ca. În numele celorlalţi, să jure că nu aveau să mai ir.catce legea ; şi el jură. O singură dală fi pam râu că-şi dăduse cuvin tul : Munci cind avu de-a lace cu Gatry JiCXÎield.

c.nrry trăia cam la marginea le_ aii. Era un bărbat de vreo 30 de

ani, inait, bine, cu a privire dreaptă. *Avea* **trecere la femei, spre nenorocirea lor, căci era un <>în ffii a nici un pic rle nula Oameni bine Minaţi 11 invitau. şi fusese chim admis cu membru inlr-un rhib cunoscut din Wesl End.**

prima Int tinire dinire kláníred $i Garry avu loc un incident neplácui. Lexfield era anffajnt ín- Ir-o discuţie apnnsá cu o femeie, la colţul lui Curzon Strcet, unde locuia. Manfred, care se Întorcea acasă la om aceea Urzic, era să treacă Înainte, clnd Ii ajunse la urechi o lovitură tirmatii de un strigăt înăbuşii. Se Întoarse şi văzu femeia Încovoiată de durere lingă gardul casei.

— Ai lovit o ? îi Întrebă)>.'• tip.

— Nu te priveşte...

Manfred îl aruncă peste gard, În curte. Clnd se uită împrejur, femeia o ştersese.

— Puteam să-l omor – spuse Manfred mai tîrziu lui Gonsalrz

— Dar nu l-ai omorit. Cc-ai făcui pe urină ?

— Clnd am văzut că se ridică teafăr, am şters-o .mărturisi el.

Deşi era o enciclopedie ambulantă. Manfred nu-l cunoscuse pinii atunci pe Garry. I.con făcu cercetări şi ráfértL

— Ă fftst expulzat din India şi Australia. În Noua Zcclandâ poliţia 11 aşteaptă ca să-l arcctoe- ¿»pecialitntea lui osie bigamia ; lucrează în familii mari, care se lein de un scandal public, astfel că tac. E căsătorit legal şi nevasta l-a ur

mat la Londra Dinsa este desigur răspunzătoare de incidentul |X»trc eut în strada noastră.

Garry I.exficld cîşligaşe sume Înseintiulc şi avusese noroc din ?iu<< în care, modest şi sub un nume fals, se îmbarcase pe vaporul „Moravia". În Sydncy. Ciupise de În do! bogafi fermieri australieni, trei mii de lire şi cucerise ¡x» fiica altui bagă tas.

Ctnd sosi în port era logodit , spre norocul său logodnica se îmbolnăvi de apendicită şi. mai înainte ca să părăsească sanatoriul, el află că tatăl fetei, departe de a <i milionar, se încurcase cir tot În afaceri.

□ar norocul II urmărea ; o raită ia Mont« Carlo îi produse larăşi ti sumă respectabilă, nu insă la masa do joc. Aici IntHni pe Elsa Munritry, căreia ii făcu curte. Era o fată crescută ki minăstirc şi deci nu se lăsă prea greu cucerită. O soră (singura ei rudă) 4) trimisese la Sau Rcmo, În convalescenţii, după o boală grea, şi ca trecu graniţa şl fntilni la Mante Carlo pe Lex- fîeld. la intrarea în Cazinou. Fata avea nevoie de un bilet de intrare şi îndatoritorul Gnrry i 1 procură Ea 1» povesti că soro ol este directoare şi co-propriclara unui mar»» magazin din Ruc de lu Gnrry li vorbi şi el despre paj talii ¿îi nobili şi bogaţl, care nu existau insă dectt În imaginaţia lui.

Înapoiat la Londra singur, se văzu urmărit de singura femeie din lupie care avea dreptul să poarte numele do Jaekson – eâci aşa sc numea el – o femele în-

Ih dâră taică. dac frumoasa, caro

nu-!

iubea, insă voia să dobîndcască pentru cei dai capii ai lor ceva din nverea pe care «•] o agonisise. S«' arătă mai Încăpăţînată aricind, şi Garry era pe punctul să-i plătească o sumă insomnală. mimai să scape de ea.

O săptămlnâ după incidentul hi urma căruia Garry fusese aruncat pogio gard $1 sn alcsosf[1] cu o uşoara luxaţie a piciorului. Leon Con salez. care cerceta cazul, sosi acasă aducfnd întreaga poveste a vieţii lui Garry.

— L-a$ II scuturat ceva mai ture dacă ştiam ASIJI. zise Manfrod. cu parare dp râu. Trebuie să-l supraveghem pe acest domn Garry Lox-4»eJd. Unde loculeşie ?

— Are un a parlament foarte rlcRant În Jermyn Stre^t. răspuns«' I.oon. Mâ interesa atll de mult tipul acosta, tnclt m-amdus InScol- land Yard unde am stat de vorbă ou Mendows. Ştie tot despre el şi l-ar aresta, dar n-are nici o probă împotriva lui. Se parc că dispune «În bani millţi. Are un depozit la Banca Londnn-Southern şi chinr astăzi a cumpărat o maşină.

— Nu s ar putea sâ-i găsim nevasta ? întrebă Manfred- Cred că (”•te nenorocita acera care era cu ««1 alunei.

— Locuieşte în l.lttle Tichfield Stropi, se numeşte Mrs. Jackson. probabil numele lui adevărat.

Garry Lcxficld ora prea isteţ ca iă nu-şi rip.i seanţa că eră supravegheat. Rviişise să se facă admis la un eltib select ; do acolo pînA la societatea 1n rare altfel n-ar fi

putui pătrunde, nti mai rrn drctl ıнı p,:\.

Tuni) rlc <> luna iniţie doi 1n»l Ijo-.ıl Ijı mistere!«* «nul anumit fel i»' pcK'îier şi Cinci nopţi Ir» rind pierdu sase sute de lire. Dar În a мıм\ı «îi ᴀ «apt»«a ?i ii lumtili d«' vreo cinci mii de bre V-şi părăsi tovarăşii de ioc cu aer»! unul om nemulţumit do propriul său noroc

Apoi. într-o seară, pe cînd]ua masa H Jîll'-Crirllc') cu un tlnfir ofiţer, Işi întrezări norocul cel m.ii e.

— O ctinnaştoţl ' întreba el îneci pe tovarăşul său.

— Doamna aceea ? <">. desigur O t nnoM* d<> cîţiva nni. lira vecină m familia mea în Somorsat. Mn- il.mw Velasquez Văduva unui maro bogătaş brazilian.

I.oxfit'ld privi din nou spre frumoasa brunetă do la nuw alăturai.!. Era minunat îmbrăcată ᴍ încărcată de bijuterii.

— 1 '<■«.' exirrm de hoflată – urm: 1 mărul. i'olnnrlti! meu, car«' <> ruiioasir mai bine, 1ml spunea ă s'iţuJ <>i ¡-a lăsal o moştenire «lc şase milioane de lire. Unii oameni ati prea rnulfi bani !

— Aş dori s o cunosc, nvărlurisi Garry. şl celălalt ii făcu pe plac

Garry uită În seara aceea să-l mai Jumulească pe tfnăru! ofiţer de Rardâ. Se glndon În o pradă mai boRotă.

Se plăcură reciproc. Ea vorbea engleza cam stricat, lotuşi destul do bine. Garry o rugă sS-t îngăduie sâ-i facă « vizită îı doua 2*1 dimi-nuata. Din sa refuză. căci pleca la regcdlnţa ei din Seaton Dever el.

— G«- coincidenţă. surise ci. Troc slmbâtă cu maşina prin Seaton Deverul.

Doamna Velasquez căzu în c-jp cană şi simbăta următoare mnsina lui urca aleea lungă de la Hanford House.

O săptămînă după* asta. îx^on sosi cu vcgtt uimitoare.

— George. închîpuit?ţte-ţi. omul nostru s-a logodit cu o văduva banală din America de Sud. Nu-l mai putem lnsa ом. Trebuie «ă punem mina pe ol. chiar fără mijloace lesa¹#¹

Mnnfred clătină din cap.

— Mă duc la Moadnws. Cr»*d cn n să găsim ceva.

Gurrv lx'xficld ora destul de mulţumit pe clnd supraveghea ultimi le pregătiri pentru cina-în doi. care urma să aibă loc în apartamentul său.

Doamna Vclasquoz se arătase foarte bănuitoare lnsă, ţi-i ceru«« să i prezinte cîtovii din Turlele lui, despre care 1! vorbise

— Dragă Gfirry, te lube.se mult, desigur. dsr mi꞉o grozav de frică fie bărbat flirt nu r«aLª, drdt banii mei.

— Draga mea. r<> n om nevoie de bnni. "Ji-am arătat conturile mele. Am nouă mii do ‘«re la bancă. în afnră de proprietăţile rml.»

Ea ridicase din umori.

Sosi la masă Insolita rle o fa'â care nu vorbea deloc englezeşte.

J oxfipl<I n'J-Sl exprimă pe lată nemulţumirea. 1

Pa aducea noutăli cfu-e-l Meu «M 9 i'ito do cea de-â treia persoană l.a cafea, h, salonul lui elefant, ca li spuse :

— Am văzut as! pe un dom” foarte simpatic. A v<«mi la mine la (ară şi mi-a vorbit de d-<’i.

Gnrry deveni ateul.

— Ci no era?

— Un tip care vorbea perfect spaniola.

— Un brazilian

— În Brazilia vtulrm iiortu- cheza. replică ca. Nu Est«» signnr Consolez...

— Gonsalez? rondă Garrv ulmii – I.oon Consolez? Unul din., din „Cei trei ?'

— Ti euno$ti ?

— Am auzit despre ci Sint nişte tilhari care trebuiau să fie sutn/H- rafi de mult Desigur că m ■« vorbil de râu. Sînt dn.-m.inul lor dc ani do zile...

Apoi povesti im incident imaginar cu „Cel Trei“, iar ea ascultă atentă.

— Ce interesau i ! exclamă ea. Uu. GOnsalex Îmi spunea doar Că eşti un om rău şi *că* vînezi banii mei. Că ai... cum se aice... o fişă rea. Am fost foarte supărată, mai iii seamă cînd mi-a spus că eşti căsătorit. Dar nu l-am crezut. Dl. Gonsates vine mîme iarăşi pe la mine. Să vin la dejun la d-fa sâ-ţi spun CP mi-a mai povestit ?.

Garry era alarmai. «liind ea nu putea turta cu „Cei trei*. Nădăjduise c'i aveau să-i piardă urma.

Schimbă conversaţia şi «e arAlă îndrăgostit, deşi mal era de faţă o a treia persoană.

Doamna aven 20(100 de lire ciobînzi de plasat şl, eu toate că se prefăcea că nu se pricepe. el 0 credea destul de şlreaM în afaceri, Garry conduse doamnele la maşin/i $1 se întoarse plnditor În casă, ru nteflInd vestea îngrijorătoare că ..Col trei" sc* ocupau dc activitatea lut.

A doua »1. tîrziu, ca d« obicei, fu trezit de soneria telefonului. Era frtimoîi'Jt doamnă Vclasou'*?.

— L-am văzut de Gonsaloz. zise ea. Mline vor să te aresteze pentru o faptă siivJrşitâ în Australia. Astăzi blochează depozitul rl-talo de la bancă.

" – F.ştl sigură ? făcu Garry.

— Foarte sigură- Se duc la procuror pentru n căpăta autorizaţia. Să vin În iirlnz ?

— Se iniclefie 1 l-a unu t răspunse Garrv în xrabă Era unsprezece şl jumăta'o

— Cit d-'spri« afacerile d-tale – adâncă <'l – P''t arania toiul chiar aslâzl. A du-mi mimai carnetul de cecuri.

S«* grăbi «A pună capăt con vot birii Trînti receptorul. «> zbunhi în doimilor şi începu sâ «c Îmbrace.

Eanca tui se afla În F'eet Strcet şi mi-i plăcea faptul că ora prea aproape de tribunal.

Iţi ret.nu. răsuflarea ¡dnă cc casierul ii vrnlieii hirlnlr şi Sc simt» uşurat clnd nmuî deschise un SOr- :ir

sl i numără suma emulii

— de-în nu mal rămin decit oîtpyn hre »11 contul dv , d !•» Lcx- t.elil. zise ci.

— Silii. spuse G.irry. Dună nininză aduc un cec e<*vn mai marc*.

I.u’t cele oprcKrw* n^tni m'*i d~ lire şi ajunse acasă formai etnri sosea şi prietena lui.

— Ce cnraahlos ei y „eahallero" nrcin [1] istorisi ca îmi spunea că nu voi nini fi aici ml lnc.

■— Sania 1, răspunse Garrv- Nu-ti halo capul cu Console:«. V n de la Seni land Yard, undo l-am denunţat. Acum síi vorbim desper* noţiunile acelea..

Aveiiu zece minute de asteulal ptuS În prînz şi le îutrebuinţară ea sâ discute despre aetiunilo oi. I.ui Garry i ᴍᴊ părea câ ea s<* cam temea să rişte întreaga sumă do 20(100 de lire. Ii arătă atunci Ce Înfloritoare ora situaţia În societatea unde a povăţuia să-şi plaseze banii În acţiuni.

—• Peste 24 de ore m x’or urca cu col puţin zece la sută, dar trebuie să le eumoâr chiar astăzi după-arniază. îndată după prlnz sâ-mi Hai un cec, cu cumpăr acţiunile* şi tl ie aduc.

— Dar de ce nu m-aş duce eu ? întrebă ea.

— Pentru că Sir John Imi îngăduie sfi cumpăr slecul cn o favoare pe care mi-o face numai mie.

Spre bucuria Iul. ca semnă un rec de 12 500 lhe sl el abia putu xă-d stărincasc/i nerăbdarea

•Sc ridica py j urnă taie do îs» masă, dar ea II opri.

— Nu te Rtăbi, te rofi 1

Trebui să se supună Ranca <o închidea la trei şi jumătate. Mal avea timp să ajunctă cu rwn.i la Dover, ca să ki vaporul de citiri.

Dar banca or,i în centru <i trebuia să se Arăbească. Joşi să den nt§te ordine servitorului şi. '"ind se înapoii» va citea buletinul acţiunilor.

— Ce proastă sloi în materie de finanţe 1 zise dînsa.

ztpoi ridicfnd capul deodată, căci nuzise trfntindu-sn uşa : – Cc-a fost .-ista 1

— Servitorul. . l-am trimis să-ml <a ceva.

— .Sínt cam nervoasă Tăcu e.i şi împinse cafeaua spre el. – Cîfir- ry dragă, ce înseamnă toate astea ?

El li dădu lămuriri amănunţite, clitd deodată. Incercînd să se ridice, recăzu pe scaun, şi H» acolo se rostogoli pe podea. Doamna Veînsquez dus«’ ceaşca de rsifc.i p«> jumătate col·lă în bucătărie, tindd o vărsă. Cin ti Gafrv trimise**» servitorul dună comisioane, fără *;i vrea li uşurase mult sarcina.

TI aşeză pe spate şi-i scotoci prin toate buzunarele, piuă ce aăşl plicul În care Gnrrv miwi» hanii. Cineva bătu În uşa de Iu intrare Ieşi şi deschis«! tlnărului ofiţer carc-l prezentase pe Lvxfiekl.

— Totul este în reCUlâ. servitorul e plecat, iota două sute ale d*ta!e şi Iţi mulţumesc Tony.

Tony rtnji :

— Mi-era necaz că mă luase drept prost. Hoţii ăştia

— Nu vorbi. şterge-n !

Ea se întoarse tii sufragerie, desfăcu • gulerul şi cravata lui Garry şl punîndu-I o ncrnâ suh cap, deschise fereastra. Poşte douăzeci do minut*[1] avea ‘fl-şî revină *i ptnă atunci sr întorcea şi servitorul.

Găsi cecul pe care u,i i-l dăduse, il arse în cămin şi aruncInd o pri vîre împrejur părăsi casa.

La intrarea aeroportului de la Croydon o aştepta un domn Înalt. Cum 11 văzu, făcu M'mn şoferului să oprească.

— Am primit înştiinţarea d-tale, zise Mnnfrcd. Sper că ai lovit bine. îţi datorez cinci sute do lire.

Ea clătină capul rIzInd. Era şl acum frumoasa braziliană. Avea sâ treacă încă mull timp pin A să i se spele vopseaua de pe faţă.

— Nu, mulţumesc. I*. tln sorvicl de nmator şi am fost bine răsplătită. gi casa de la ţară n-a fost scumpă... Ei, dacă fii cu orice preţ

Luă bancnotele, ic puse 1n valiză, privind pe furiş spre avion

— Vezi, d-le M’anfrod. Garry este o veche cunoştinţă a mea... din auzite Am trimis odată pc sora mea la Monte Car lo, În convalescenţă. Şi eâ a dat acolo peste din sul.

Manfred pricepu. Aşteptă pînă ce avionul se iîiălţâ. apoi se întöíir«» În Curzon Streei’ mulţumit.

Ziarele de seară nu cuprindeau darea dc seamă despre furtul din Jermyn Strcct. Era uşor do Înţeles de ee. Garrv Lм fi el rl era un om cu demnitate.

Citeşte

şi recomanda

ROMANUL

POLIŢIST

dar nu-l

împrumuta

DIAVOLUL SÂNGEROS

de Edgar Rice flcuroughs

laulârul lul Tarzin)

MAJieir* IÏBL*N<~ VENTWIte ÉX iRAURDiKARE A LUI ARSÉNF LUPIN

ISBÂNDA
UI ARSÈNE LUPIN
PARTEA JA ÇIN
RIUNGHÍUL DE AUR

IRE I I
I.OMUK f
WVVIZINL

MAURICE LEBLANC
AVENTURILE EXTRAORDINARE ALE LUI ARSENE LUPIN

INSULA CU TREI ZECI DE SICRIE
VERONIQUE

<01*11 TIGRULUI

DON LUIS PERENNA